DE PARTEA ÎNTUNECATĂ A SOARELUI LUNG

GENE WOLFE

Gene Wolfe este cel mai inteligent, cel mai subtil, cel mai periculos scriitor în viață. — NEIL GAIMAN

Gene Wolfe este cel mai mare scriitor al limbii engleze în viață. Dați-mi voie să repet: Gene Wolfe este cel mai mare scriitor al limbii engleze în viață! Vorbesc serios. Shakespeare a fost un stilist mai bun, Melville a fost mai important pentru literatura americană, iar Charles Dickens a fost mai abil la crearea personajelor. Dar între scriitorii actuali, nu există nimeni care să se apropie măcar de Gene Wolfe ca strălucire a prozei, claritate a gândirii, și profunzime a semnificației.

— Michael Swanwick

Gene Wolfe este o comoară națională

— Damon Knight

Wolfe este Melville-ul nostru

— Ursula K. Le Guin

Aceasta este artă de cel mai înalt nivel. Conține toată magia pe care o așteptăm de la Wolfe: frumusețe înspăimântătoare, intrigă malefică, și inovație uriașă, și mai conține și ce nu ne așteptăm: dragoste, tandrețe și umor.

— SF Eye

De partea întunecată a Soarelui Lung

Gene Wolfe

Traducere de Antuza Genescu

EDITURA ALEXANDRIA

Cartea se dedică lui Joe Mayhew, din cel puțin zece motive

Prefață

Înscăunat în 2007 în Hall of Fame a Muzeului de Science Fiction, Gene Wolfe este un maestru recunoscut al Science Fiction-ului și Fantasy-ului, renumit pentru fuziunea unor elemente literare și specifice genului în lucrările sale. Cele douăzeci și cinci de romane de până în acest moment i-au adus premii și aplauze din toată lumea: două premii World Fantasy, un Nebula, un premiu British Science Fiction, un premiu British Fantasy, două premii Locus, două premii SF Chronicle, un premiu John W. Campbell și un premiu Apollo.

Gene Wolfe, singurul copil al părinților săi, s-a născut în Brooklyn, New York, pe 7 mai 1931. Familia lui s-a mutat de mai multe ori în copilăria sa, în Illinois, Massachusetts, Ohio și Iowa. Când avea zece ani, s-au stabilit în Houston, Texas, unde a urmat școala elementară Edgar Allan Poe, și nu putem să nu ne închipuim că un asemenea patron literar și fantastic a lăsat o amprentă de durată asupra lui. La universitate a scris câteva povestiri pentru o revistă a campusului, primul lui contact cu experiența de a fi publicat, dar în 1952, când a părăsit școala, a fost recrutat imediat pentru războiul din Coreea, unde a luptat ca infanterist și a participat la luptă în prima linie. După ce a fost lăsat la vatră în 1954, s-a întors la universitate pentru a-și da licența în inginerie mecanică. S-a convertit la catolicism pentru a se căsători cu Rosemery Dietsch; cei doi și-au întemeiat o familie în Cincinnati, Ohio, unde Wolfe a lucrat ca inginer pentru Procter and Gamble. A început să scrie povestiri în 1957 și a pătruns în lumea autorilor tipăriți în 1965, apoi, în 1970, a urmat primul său roman. În 1972 Wolfe devine editor al revistei de afaceri industriale Plant Engineering, mutându-se cu soția și cei patru copii în Barrington, Illinois. În 1984, se

retrage din slujba de la revistă pentru a se dedica complet scrisului.

x

Primele romane

Primul lui roman, *Operation ARES* (*Operațiunea ARES*, 1970), este în mare măsură uitat, fiind considerat o lucrare necaracteristică, aducând mai degrabă cu stilul lui Heinlein din anii 1950 decât cu cel al lui Wolfe din anii 1970. Este ca și cum Wolfe, urmărind un scop clar, și-ar fi ajustat estetica sa literară naturală pentru această carte, învârtind butonul până la zero, pentru a-și declara loialitatea față de gen. Totuși, în ciuda acestui fapt, romanul prezintă interes pentru fanul dedicat al lui Wolfe, întrucât conține elemente prezente și în lucrările sale de mai târziu.

Operațiunea ARES ne prezintă o Americă a secolului douăzeci și unu care a renunțat la tehnologie după ce a colonizat cu succes planeta Marte. Este un stat în pragul colapsului, cu un sistem de ajutor social distrus. Eroul, John Castle, face parte dintr-un grup revoluționar numit „Operațiunea Ares", condus și susținut de invadatori de pe Marte. Scopul lor este de a reinstaura democrația tehnologică, iar revoluția care urmează ne prezintă acțiunea atât pe plan militar cât, și pe plan ideologic, cu o certitudine foarte diferită de ambiguitatea ulterioară a lui Wolfe în ceea ce privește asemenea subiecte.

Romanul al doilea al lui Wolfe, *Peace* (*Pace*, 1975), este un roman mainstream poate prea subtil. De data aceasta, este ca și cum Wolfe ar fi rotit butonul genului la zero pentru a-și exprima pe deplin latura literară. Totuși, spre deosebire de *Operațiunea ARES*, acest roman se bucură de stilul inconfundabil al lui Wolfe.

Pace este biografia lui Alden Dennis Weer, născut și crescut într-un orășel liniștit din centrul Statelor Unite. Este bătrân și pare dezorientat în timp ce ne este prezentat plimbându-se printr-o vilă mare și goală. În aparență, poate fi citit ca *Slaughterhouse Five* (*Abatorul cinci*) de Kurt Vonnegut în ambianța de declin dinastic a lui William Faulkner: uneori Alden apare ca un individ senil rătăcit în propria casă goală, alteori pare a fi ultimul om de pe Pământ. Sau poate este un om de vârstă mijlocie care suferă o cădere nervoasă din cauza singurătății și muncii excesive, un om care se imaginează

bătrân și pierdut.

The Devil in a Forest (*Diavolul într-o pădure*, 1976) este un roman istoric pentru tineret cu aromă de fantasy, dar fără conținut cu adevărat fantasy. El ne vorbește despre Mark, un țăran orfan din Europa medievală, un băiat care răzbate printr-un peisaj oarecum ambiguu de forțe în opoziție: Bine și Rău, Creștin și Păgân. Este, de fapt, un roman din specia scrierilor medievale numite mistere. Ca personaj, grație naturii sale înviorătoare, Mark este real și modern, și nu un simplu stereotip al țăranului primitiv și superstițios.

Astfel, aceste trei romane timpurii arată rădăcinile ficțiunii de mai târziu a lui Gene Wolfe: convențiile genurilor science fiction, fantasy, ficțiune pentru tineri și mister; tehnicile ficțiunii literare și un interes profund pentru istorie privită cu credința că oamenii, de-a lungul ei, sunt la fel de „moderni".

Ciclul Urth

Cartea Soarelui Nou (1980–1983) este o capodoperă, adică o lucrare care arată măiestria artistului. Cu ea, Gene Wofe a apărut brusc pe scenă, ca un fulger într-o zi fără nori. Cele patru volume ale seriei au câștigat împreună un Nebula Award, un World Fantasy Award, un British Science Fiction Award, două Locus Award, un British Fantasy Award, un SF Chronicle Award, un premiu Apollo și un John W. Campbell Memorial Award.

În această serie science fantasy, Wolfe reinventează cadrul „soarelui muribund" din *Zothique*, al lui Clark Ashton Smith, și din *The Dying Earth*, al lui Jack Vance, fiind primul autor care a propus un erou pregătit să întâlnească zeii pentru a câștiga, pentru Pământ, un soare nou, care să-l înlocuiască pe cel care decade. Cartea este o autobiografie a lui Severian, conducătorul suprem al continentului sudic al Urth-ului, Pământul nostru într-un viitor îndepărtat. Severian își începe viața ca torționar, iar aventura neobișnuită care-i descrie ridicarea dintr-o poziție umilă la cea mai mare din ținut este subiectul principal al poveștii, dar de-a lungul drumului există mister, ambiguitate și filozofie în minunăția barocă a unei lumi fascinante.

Problema inițială a lui Severian este că se îndrăgostește de o femeie

prizonier, condamnată la un anumit tip de tortură care urma să dureze câteva săptămâni, până la moartea ei. După tortura inițială. Severian, pentru a o scuti de suferință, încalcă legea și-i permite o moarte rapidă. Din acest motiv, este alungat din ghildă, singura casă pe care o cunoscuse vreodată.

Câștigător al SF Chronicle Award, *The Urth of the New Sun* (1987) este o continuare la *Cartea Soarelui Noului*. În ea, Severian își ține promisiunea de a călători cu o navă stelară spre un univers superior, pentru a înfrunta zeii și a le trece testul. Această premisă relativ simplă conduce la o odisee halucinantă prin spațiu și timp.

Seria Soldatului

Soldier of the Mist (*Soldatul din ceață*, 1986) este un fantasy istoric plasat în Grecia antică în jurul anului 479 î.Ch. Este jurnalul scris al unui mercenar pe nume Latro, blestemat ca amintirile să i se șteargă în fiecare zi. Mai mult decât o biografie, jurnalul este o unealtă pe care trebuie să o studieze în fiecare dimineață, înainte de a-și continua căutarea pentru a afla de ce a fost blestemat și cum ar putea să îndepărteze blestemul. Poate ca o compensație pentru starea lui, Latro are abilitatea supranaturală de a vedea zeii și de a povesti cu ei. *Soldier of Arete* (*Soldatul aristei*, 1989) îl găsește călătorind spre nord în Macedonia, și mult mai târziu, cartea premiată cu World Fantasy Award, *Soldier of Sidon* (*Soldatul din Sidon*, 2006) îl arată călătorind spre izvoarele Nilului, unde are de-a face cu o mitologie complet nouă.

Independente

Wolfe a scris un număr de romane independente care nu fac parte din nici o serie. A scris patru asemenea lucrări spre sfârșitul anilor 1980.

În *Free Live Free* (1984), un agent de vânzări, un detectiv particular, o prostituată și o vrăjitoare îl caută împreună pe binefăcătorul lor dispărut, un bătrân numit Ben Free, într-o comedie excentrică plină de calambururi care îmbină science fiction-ul, ficțiunea polițistă și ținutul lui Oz, totul în stilul unui film de Frank Capra.

There are Doors (*Există Uși*, 1988) deschide portaluri între lumi paralele de Americi alternative, prin care dl. Green caută adevărata dragoste, o zeiță care ar putea fi femeie. Într-una din lumile alternative, bărbații mor după ce inseminează femeile, un fapt biologic care le modelează în mod dramatic cultura și civilizația.

Castleview (1990) este un fel de poveste arthuriană modernă bizară plasată în Vestul Mijlociu american. *Castleview* este un amestec de speculație istorică și fantasy mitologic într-un cadru urban modern, un orășel liniștit numit Castleview, pentru că uneori un castel miraj se ridică la orizont. O familie nouă se mută în oraș și, brusc, apar cavaleri fantomă și alte ciudățenii.

Pandora by Holly Hollander (*Pandora de Holly Holander*, 1990) este un roman de mistere în genul Nancy Drew, renumita fată-detectiv. Când o tragedie lovește un apropiat al ei, tânărul fiind ucis, Holly Hollander este convinsă că este vorba de crimă și se dedică rezolvării cazului. Desfășurându-se într-un Chicago contemporan, acest roman este cea mai curată expresie a tipului de roman polițist pentru tineret, apărut pentru prima dată în *Diavolul într-o pădure*.

Ciclul Solar

În anii 1990, Wolfe s-a întors la universul cărților Soarelui Nou, pentru a ne spune o poveste diferită în două serii legate, care se petrece într-un sistem foarte îndepărtat de cel al Urth-ului.

Cartea Soarelui Lung (1993–1996) este o serie formată din patru volume (*De partea întunecată a Soarelui Lung*, *Lacul Soarelui Lung*, *Caldé al Soarelui Lung* și *Exodul din Soarele Lung*) și are loc pe o navă stelară uriașă lansată de pe Urth cu multe înainte de nașterea lui Severian. Nava stelară este un cilindru uriaș care adăpostește o lume interioară, ca un continent pe suprafața interioară a unei cutii de conserve. Acest tărâm tubular este împărțit politic în orașe-stat izolate, fiecare având un zeu sau zeiță ocrotitoare dintr-un panteon păgân. Eroul este un preot numit Silk care este iluminat de un zeu diferit, Intrusul, și descoperă că trebuie să colaboreze cu infractori pentru a-și salva biserica din cartier.

Cartea Soarelui Scurt (1999–2001), continuarea *Cărții Soarelui Lung*, este o serie formată din trei volume (*Pe apele Albastrului*, *În junglele Verdelui* și *Întoarcerea la Spirală*). Este vorba despre două lumi, numite Albastru și Verde, colonizate de locuitorii navei stelare. Povestirea vorbește despre Horn, autorul și editorul *Cărții Soarelui Lung*, pornit în căutarea lui Silk, într-o călătorie care-l poartă prin mai multe lumi.

Cavalerul Vrăjitor

The Wizard Knight (*Cavalerul Vrăjitor*, 2004) este o serie formată din două romane, *Cavalerul* și *Vrăjitorul*. Able, un băiat din America zilelor noastre, se trezește într-o lume ciudată de cavaleri galanți, giganți tâlhari și ciudate creaturi de basm. Able învață cum să devină un cavaler galant și curajos în teorie și practică, prin lovituri grele și eșecuri, într-o lume preluată din mitologia norvegiană și era cavalerismului romantic, o nouă preluare a familiarului și transformare a lui într-o lume obsesiv de străină și vibrantă.

„Independent" sau companion secret?

Pirate Freedom (*Libertate de pirat*, 2007) este considerată o lucrare independentă, dar eu o consider un companion al romanului *Cavalerul Vrăjitor*. Un companion întunecat, sau umbră, dacă doriți. Din nou, un băiat american este aruncat într-o lume străină. Dar Christopher nu ajunge într-o lume imaginară de cavalerism înalt, ci eșuează în epoca istorică a piraților, un timp de pură brutalitate. În loc să învețe cum să devină un cavaler meritoriu, Chris trebuie să lupte pentru a nu deveni un pirat sângeros, așa cum i-o cer vremurile. Toate filmele cu pirați purificate și permise și copiilor, de la Comoara din Insulă la ultimul film Disney, sunt pedepsite să coboare pe scândura care le duce la înec. Grație lui Wolfe, viziunea voastră despre filmele cu pirați se va schimba definitiv.

Cartea Soarelui Lung – prezentare specială

Deși se desfășoară în universul Soarelui Nou, seria Soarelui Lung nu aparține acelui tip relativ rar de science fantasy al „soarelui muribund". Ea ține de tradiția mai bine reprezentată a „navei stelare de generații", un subgen al science fiction-ului ilustrat de Robert A. Heinlein, Harry Harrison și Brian Aldiss, pentru a numi doar câțiva. Ce o diferențiază de cărțile Soarelui Nou este stilul: în loc de forma barocă a unei civilizații decadente, cvasi-medievale, Soare Lung este scris în proza curată a civilizației occidentale a începutului de secol 20. Dacă eroul Soarelui Nou era sumbrul torționar Severian prezentat în urcare pe scara socială, eroul Soarelui Lung este preotul radios Silk, care coboară spre cele mai de jos pături ale societății.

Silk devine un detectiv asemănător părintelui Brown din lucrarea *Father Brown in Space* (*Părintele Brown în spațiu*), a lui G. K. Chesterton, nu doar din punct de vedere al misterului, ci și prin stilul narațiunii. Dar Silk nu este un preot creștin; el slujește în numele unui panteon imperial păgân, care folosește ecrane TV pentru a se adresa celor care îi divinizează, și nu este nici un filozof arogant și superior, care nu-și pătează niciodată mâinile; este un măcelar care, în timpul sacrificiilor animale, citește în maruntaiele lor mesajele zeilor.

Citesc opera lui Gene Wolfe timp de aproape treizeci de ani, și totuși vă invidiez. Sunteți pe cale să citiți o carte minunată pentru prima dată. Are intriga și bătăliile din *Operațiunea ARES*, ceva din ambiguitatea din *Pace* și misterul din *Diavolul într-o pădure*, toate turnate într-o lume tehno-clasică imaginară de validitate istorică. Dacă vă va plăcea destul ca să o citiți și a doua oară, veți descoperi că răsplătește recitirea.

Așa că vă urez lectură plăcută și, dacă vă hotărâți să vă alăturați comunității internaționale a fanilor lui Wolfe, noi vă așteptăm cu brațele deschise (și cu o mulțime de teorii revoltătoare).

— MICHAEL ANDRE-DRIUSSI*, 2008

---

*Autorul renumitului *Lexicon Urthus*, o enciclopedie a lumii Soarelui Nou

Capitolul I

Manteionul de pe Strada Soarelui

PATERA SILK FUSESE CUPRINS DE ILUMINARE PE TERENUL DE SPORT; NIMIC nu mai putea fi la fel după aceea. Mai târziu, vorbind despre asta, șoptind către sine în orele liniștite ale nopții, după cum îi era obiceiul — precum și odată, când îi povestise Mayterei Marble*, care era Maytera Rose†, de asemenea — spuse că fusese ca și cum cineva, care se aflase în spatele lui dintotdeauna, lângă umărul lui cel stâng și cel drept (ca să zic așa), după atâția ani de tăcere grea de înțelesuri, începuse să-i vorbească șoptit în ambele urechi. Băieții mai mari marcaseră din nou, își aminti Patera Silk, iar Horn‡ se pregătea să profite de o nouă ocazie, când vocile se făcuseră auzite și tot ceea ce fusese ascuns ieșise la iveală.

Puține dintre lucrurile ascunse aveau înțeles și nici unul nu era urmarea celuilalt. El, tânărul Patera Silk§ (silueta aceea mecanică absurdă), privea din afară spectacolul unui mecanism de ceasornic ale cărui arcuri se opriseră

- Horn cel înalt întinzând mâna după minge, zâmbetul lui strălucitor înghețat pentru totdeauna —

— Patera Pike cel mort, murmurând rugăciuni, în timp ce tăia gâtul unui iepure peștriț, cumpărat de el însuși;

— o femeie moartă pe o alee de lângă Strada Argintului și oamenii din cartier;

— luminile de sub picioarele celorlalți, asemenea orașelor joase pe cerul nopții; (și, o!, sângele cald al iepurelui scurgându-se pe mâinile reci ale

---

*Marmură

†Trandafir

‡Corn

§Mătase

lui Patera Pike);

2 — casele mândre de pe Palatin;

— Maytera Marble jucându-se cu fetele, Maytera Mint* dorind să aibă curaj. (Bătrâna Maytera Rose rugându-se de una singură la Scylla cea aspră la vorbă, în palatul ei de sub Lacul Limna).

— Feather† căzând, nu atât de lin precum îi suna numele, îmbrâncit de Horn, încă neatingând blocurile de rocă albă zdrobite, deși ele ar fi trebuit să reziste până la sfârșitul spiralei;

— Viron și lacul, culturile veștejindu-se pe câmpii, smochinul putrezind și cerul larg și gol. Toate acestea și multe altele, minunății și grozăvii, roșu sângeriu și verde plin de viață, galben, albastru, alb și negru de catifea, celelalte culori amestecate, dar și altele, pe care el nu le văzuse niciodată.

Dar toate acestea parcă nu însemnau nimic. Vocile erau cele care contau, și doar cele perechi (deși erau mai multe, știa sigur, numai de-ar avea el urechi să le audă), restul nu era decât un spectacol fad, dat pentru ca el să știe exact ce reprezenta, desfășurat în fața lui ca să știe cât de prețios era, deși mecanismul strălucitor al ceasornicului o luase razna și trebuia să-l repare; pentru aceasta se născuse el.

Uneori i se întâmpla să uite restul, dar alteori își amintea totul, adevăruri dure învăluite într-o certitudine nouă; dar n-a uitat niciodată vocile care erau, de fapt, una singură și ceea ce roștiseră ele (adică ea); n-a uitat niciodată lecția amară, deși o dată sau de două ori a încercat să și-o alunge din minte, cuvintele alunecând, auzite în vreme ce micuțul Feather, bietul de el, cădea, în vreme ce sângele cald al iepurelui împroșca altarul, în vreme ce Primii Coloniști se instalau în casele pregătite pentru ei în Vironul familiar, în vreme ce femeia moartă părea că mișcă, zdrențele-i fluturând în bătaia vântului fierbinte, născut la jumătatea drumului în jurul spiralei, un vânt care bătea tot mai tare și mai sălbatic, în vreme ce mecanismul ceasornicului, care nu se oprise niciodată cu adevărat, porni din nou.

— *Nu voi da greș,* — le spusese el vocilor și simți că minte, dar și că e aprobat.

Pe urmă.

---

*Mentă

†Pană

Pe urmă...

Mâna lui stângă se mișcă, înșfăcând mingea chiar din degetele lui Horn.

Patera Silk se răsuci. Mingea neagră căzu ca o pasăre moartă, exact prin inelul din capătul celălalt al terenului. Lovi placa de cremene cu o bufnitură triumfătoare urmată de o ploaie de scântei albastre și săltă pe inel a doua oară.

Horn încercă să-l oprească, dar Patera Silk îl trânti la pământ, prinse mingea din nou și o trimise rapid în inel pentru încă o dublă. Monitorul cântă imnul victoriei pe trei note și figura cenușie, amețită, apăru să anunțe scorul final: treisprezece la doisprezece.

Nu era un scor rău, își zise Patera Silk când luă mingea de la Feather și-o îndesă în buzunarul pantalonilor. Băieții mai mari nu se vor supăra prea tare, iar cei mici vor fi în extaz.

Măcar asta era limpede. Își reprimă impulsul de a-i liniști pe copii și-i luă pe umeri pe doi dintre cei micuți.

— Înapoi în clasă — le spuse el. Toată lumea la ore. Puțină aritmetică n-o să vă strice. Feather, aruncă-i lui Villus prosopul meu, te rog.

Feather, unul din băieții mai măricei, îl ascultă; Villus, băiatul de pe umărul drept al lui Silk, reuși să prindă prosopul, deși nu cu multă îndemânare.

— Patera — îndrăzni Feather — tu întotdeauna spui că putem învăța din orice.

Silk încuviință din cap, ștergându-se pe față și frecându-și părul blond, deja dezordonat. Fusese atins de un zeu! De Intrus; și, deși acesta nu era unul dintre Cei Nouă, era totuși un zeu, fără îndoială. Aceasta, aceasta era iluminarea!

— Patera?

— Te-ascult, Feather. Ce voiai să mă întrebi? — Dar iluminarea era pentru teodidacți, iar el nu era un teodidact sfânt, nici o figură pictată peștrițe, cu coroană de aur, din Scrieri. Cum să le spună acestor copii că în toiul jocului lor...

— Și ce învățăm din victoria noastră, Patera?

— Că trebuie să răbdați până la capăt — îi răspunse Silk, cu gândul tot la învățătura Intrusului. Una din balamalele porții de pe teren era

ruptă; doi băieți fură nevoiți să ridice poarta și-o lăsară pe spate cu un scârțâit. Se va rupe cu siguranță și cealaltă balama, cât de curând, dacă nu lua măsuri. Mulți teodidacți nu povesteau, cel puțin așa învățase el la școală. Alții povesteau numai pe patul de moarte; înțelegea asta pentru prima oară.

— Noi am răbdat până la capăt — îi aminti Horn — dar totuși am pierdut. Ești mai mare decât mine. Mai mare decât noi toți.

Silk încuviință din cap cu un zâmbet:

— N-am spus că singurul scop e victoria.

Horn vru să continue, dar se opri, cu ochi gânditori. Silk îi coborî pe Goldcrest și Villus de pe umeri în dreptul porții și se șterse pe piept, apoi își luă tunica neagră de pe cuiul pe care o atârnase. Strada Soarelui era paralelă cu astrul, așa cum spunea și numele ei, și de obicei la ora asta era fierbinte. Își trase tunica peste cap cu regret, simțind mirosul propriei transpirații.

— Ai pierdut — îi spuse lui Villus, odată tunica sufocantă aranjată — când Horn ți-a luat mingea. Dar ai câștigat când a câștigat toată echipa noastră. Ce ai învățat din asta?

— Că victoria și înfrângerea nu înseamnă totul — răspunse Feather, văzând că micul Villus tace.

Roba neagră largă căzu peste tunică, cuprinzându-l pe Patera Silk.

— Foarte bine — îi spuse el lui Feather.

În timp ce cinci băieți închideau poarta terenului, umbra slabă și difuză a unui Zburător trecu rapid pe Strada Soarelui. Băieții se uitară la ea și câțiva dintre cei mai mici se întinseră după pietre, deși Zburătorul era de trei-patru ori mai sus decât cel mai înalt turn din Viron.

Silk se opri în loc și-și ridică ochii în sus, cu o invidie veche, pe care se lupta s-o reprime. I se arătaseră oare Zburătorii printre miriadele de viziuni săltărețe? Credea că da, dar văzuse atât de multe!

Aripile disproporționate, transparente, erau aproape invizibile în lumina soarelui neacoperit de nori, așa încât Zburătorul păru că zboară fără ele, doar cu mâinile întinse și picioarele lipite, o siluetă neagră, sinistră, pe suprafața de aur fierbinte.

— Dacă Zburătorii sunt oameni — își certă Patera Silk băieții — ar fi un lucru rău să-i lovim cu pietre. Dacă nu sunt, trebuie să vă gândiți că

sunt mai sus decât ne aflăm noi pe Spirala spirituală, așa cum sunt ei pe cea temporală. Chiar dacă ne spionează, ceea ce eu nu cred — adăugă el un gând întârziat.

Oare fuseseră și ei cuprinși de iluminare, oare de asta zburau? Oare vreun zeu ori vreo zeiță — poate Hierax sau tatăl lui, Pas, stăpânul cerurilor, îi învăța pe favoriții lui arta zborului?

Ușa palestrei, greoaie și bătută de vremuri, nu se deschise decât după ce Horn se luptă bărbătește cu zăvorul ei. Ca întotdeauna, Silk îi predă mai întâi pe băieții mai mici Mayterei Marble.

— Am obținut o victorie nemaipomenită — îi spuse el.

Ea scutură din cap prefăcându-se descurajată. Fața ei ovală, fină, lucea în lumina soarelui care pătrundea prin geam.

— Bietele mele fete au fost, vai de mine, înfrânte, Patera. Mi se pare că fetele cele mari ale Mayterei Mint cresc mai repede și mai puternice cu fiecare săptămână ce trece. Crezi oare că Molpe, zeița noastră cea îndurătoare, o să le facă și pe ale mele mai rapide? Se pare că nu...

— Când o să fie mai rapide, o să fie mari, poate.

— Așa trebuie să fie, Patera. Iar eu ce am rămas aceeași fetiță care profită de orice ocazie ca să lase la o parte descăzutul și scăzătorul, oricând gata de vorbă, niciodată de muncă. — Maytera Marble se opri, îndoind indicatorul cu degetele ei de oțel uzat în timp ce-l studia pe Silk. — Fi atent în după-amiaza asta, Patera. Probabil că ești deja obosit, după ce-ai făcut mișcare toată dimineața și te-ai jucat cu băieții. Să nu cazi de pe acoperiș.

Patera zâmbi.

— Am terminat cu reparațiile pe ziua de azi, Maytera. O să fac un sacrificiu după manteion — unul personal.

Bătrâna sibilă își lăsă capul lucios pe-o parte, ridicând din sprânceană.

— Atunci îmi pare rău că nu va participa și clasa mea. Crezi că mielul tău va fi mai pe placul Celor Nouă fără noi?

O clipă, Silk fu ispitit să-i spună totul, pe loc. Dar inspiră adânc, zâmbi și închise ușa.

Majoritatea băieților mai mari intraseră deja în clasa Mayterei Rose. Silk îi scoase afară pe ceilalți dintr-o privire, însă Horn ezita.

— Pot să vorbesc cu tine, Patera? Numai un minut.

— Dar numai un minut — Văzând că băiatul tace, adăugă: — Te-am

lovit? Dacă-i așa, îmi cer iertare, n-am făcut-o intenționat.

6 — E... — Horn lăsă întrebarea plutească neterminată, cu ochii la scândurile crăpate ale podelei.

— Vorbește, te rog. Sau întreabă-mă când mă întorc. Ar fi mai bine așa.

Privirea băiatului înalt se mută pe pereții vătuiți, din cărămidă și noroi.

— Patera, e-adevărat că o să ne dărâme palestra și manteionul? Că va trebui să pleci în altă parte sau nicăieri? Tata a auzit astea ieri. E-adevărat?

— Nu.

Horn ridică ochii plini de speranță, deși răspunsul negativ ferm îl lăsase fără cuvinte.

— Palestra și manteionul nostru vor fi aici anul viitor, și anul de după el, și anul de după acela de asemenea. — Deodată, conștient de poștura în care se afla, Silk își îndreptă spatele. — Te-ai liniștit? S-ar putea să ajungă și mai mari, și mai renumite, iar eu sper că va fi așa. Poate c-o să ne vorbească din nou un zeu sau o zeiță prin Fereastra Sacră, cum a făcut Pas când Patera Pike era tânăr – nu știu, deși mă rog pentru asta în fiecare zi. Dar când o să fiu la fel de bătrân ca Patera Pike, oamenii din acest cartier tot vor avea un manteion și o palestră. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

— Voiam să spun...

Silk încuviință din cap.

— Ochii tăi au spus deja ceea ce voiai. Îți mulțumesc, Horn. Îți mulțumesc. Știu că mă pot baza pe tine oricând am nevoie și că mă vei ajuta fără să ții cont de sacrificii. Dar, Horn...

— Da, Patera?

— Eu știam deja.

Băiatul scutură din cap.

— Și toți puștii ceilalți, Patera. Cunosc câteva zeci dintre ei în care putem avea încredere. Dacă nu mai mulți.

Horn stătea drept ca un Gardian la paradă. Puțin șocat în sinea sa, Silk își dădu seama că băiatul stătea neobișnuit de drept ca să-l imite și că ochii lui negri și limpezi erau aproape la înălțimea alor săi.

— Și după aceea, — continuă Horn, — o să vină alți băieți. Și bărbați.

Silk înclină din cap încă o dată, reflectând grav la faptul că Horn era

deja un bărbat în cele mai importante privințe, și încă unul mult mai bine educat decât mulți.

— Nu vreau să crezi că sunt supărat din cauza asta — că m-ai trântit la pământ. M-ai lovit tare, dar ăsta-i farmecul jocului.

Silk scutură din cap.

— Asta e modul de-a juca. Farmecul însă vine când cel mic îl dărâmă pe cel mare.

— Ai fost cel mai bun jucător al lor, Patera. N-ar fi fost cinstit față de ei dacă n-ai fi jucat cât de bine ai putut. — Horn aruncă o privire peste umărul lui Patera, la ușa deschisă a clasei Mayterei Rose. — Acuma trebuie să plec. Mulțumesc, Patera.

Există în Scrieri un rând care se aplică jocului și lecțiilor lui — lecții mai importante, simți Silk, decât orice le-ar fi predat Maytera Rose; dar Horn ajunsese în dreptul ușii. În spatele lui, Silk murmură:

— *Oamenii construiesc cântare, dar zeii suflă pe platanul cel mai ușor.*

Își însoți ultimele vorbe de un oftat, știind că citatul venise cu o secundă prea târziu și că Horn întârziase și el; că Horn îi va spune Mayterei Rose cum el, Patera Silk, îl reținuse, că Maytera Rose tot îl va pedepsi, fără să-i pese dacă era adevărat sau nu.

Silk se întoarse să plece. Nu avea rost să rămână să asculte, băiatului i-ar fi mult mai rău dacă ar interveni. Cum de-a putut Intrusul să aleagă așa un nepriceput ca el? Era posibil ca zeii înșiși să-i treacă cu vederea slăbiciunea și prostia?

Unii dintre ei?

Casa de bani ruginită a manteionului era goală, știa asta; dar îi trebuia o victimă, și încă una pe măsură. Părinții vreunuia din studenți s-ar putea să-i împrumute cinci sau chiar zece biți, iar umilința de a cere bani împrumut de la oameni săraci va fi cu siguranță benefică. Hotărârea lui ținu câtă vreme îi trebui să închidă ușa îndărătnică a paleștrei și s-o pornească spre piață; își pierdu însă din fermitate când își imagină lacrimile copilașilor rămași fără lapte și pâine uscată la cină. Nu. Trebuie să ia credit de la vânzători.

Trebuie. Oferise el vreodată un singur sacrificiu, cât de mic, Intrusului? Niciodată. Nici măcar unul, în toată viața lui. Și totuși Intrusul îi dăduse credit nelimitat, de dragul lui Patera Pike. Cel puțin era un fel de a privi lucrurile. Poate cel mai potrivită. Sigur că nu va fi niciodată în stare

să-l răsplătească pe Intrus pentru cunoștințe și onoare, oricât de mult s-ar strădui. Nu era de mirare...

Picioarele lungi ale lui Silk îl purtau din ce în ce mai repede, cu viteza gândurilor sale.

Vânzătorii nu dădeau nici un fel de credit, era adevărat. Nu-i creditau pe auguri. Cu siguranță nu-l vor credita pe cel al cărui manteion se afla în cartierul cel mai sărac al orașului. Dar Intrusul nu putea fi ignorat, deci vor fi nevoiți să i-l dea. Va trebui să fie ferm în fața lor, foarte ferm. Să le aducă aminte că deja Intrusul îi stima cel mai puțin dintre oameni, că, după cum spun Scrierile, odată (posedând și iluminând un om norocos) îi bătuse măr în persoană. Și, deși Cei Nouă se puteau mândri pe bună dreptate...

Un plutitor negru civil trecu bârâind pe Strada Soarelui, împrăștiind bărbații și femeile și evitând rablele de căruțe și măgărușii suri răbdători, suflantele ridicând un nor de praf înecăcios, galben și fierbinte. La fel ca restul lumii, Silk își întoarse fața și-și acoperi nasul și cu gura cu marginea robei.

— Hei, tu de colo! Augurule!

Plutitorul se oprise, bârâitul transformându-se într-un scâncet când vehiculul se opri pe strada cu urme de roți. Un bărbat bine făcut, musculos, cu înfățișare prosperă, care stătea în compartimentul pentru pasageri, flutură un baston.

— Înțeleg că eu sunt cel căruia vă adresați, domnule. Așa este?

Bărbatul prosper se agita nerăbdător.

— Vino aici.

— Asta și am de gând, — îi spuse Silk. Trebui să facă un ocol din cauza unui hoit de câine din rigolă intrat în putrefacție și a roiului de muște mari, albastre care-i dădeau târcoale. — Ar fi fost mai frumos să mă strigați Patera, domnule, dar treacă de la mine. Puteți să-mi spuneți „augur", dacă doriți. Vedeți, am nevoie de dumneavoastră. Mare nevoie. Un zeu v-a scos în calea mea.

Bărbatul îl privi cel puțin la fel de surprins ca Horn atunci când îl doborâse la pământ.

— Am nevoie de două... Nu, de trei carduri. Mi le trebuie imediat, pentru un scop sacru. Le puteți obține cu ușurință, iar zeii vă vor fi favorabili. Vă rog să mi le dați.

Bărbatul prosper își șterse sprâncenele ștufoase cu o batistă mare, de culoarea piersicii, îmbibată cu un parfum care să mai eștompeze duhorile străzii.

— Capitoliul permite augurilor să facă așa ceva, Patera? Nu știam.

— Să cerșească? Nu, sigur că nu. Aveți perfectă dreptate, domnule. E absolut interzis. Dar există câte-un cerșetor la fiecare colț — sigur știți ce texte folosesc ei, nu asta am de gând să vă spun. Nu mi-e foame și n-am copii care să moară de foame. Nu-mi trebuie banii pentru mine, ci pentru un Zeu, Intrusul. E o eroare gravă să-i idolatrizezi numai pe Cei Nouă, căci eu... Nu contează. Intrusul trebuie să primească de la mine o ofrandă potrivită înainte să coboare umbrele. E vital. Cu siguranță o să-i intrați în grații dacă o să mi-i dați.

— Voiam... — începu bărbatul prosper.

Silk ridică mâna.

— Nu! Banii — cel puțin trei carduri, imediat. V-am oferit ocazia unică să-i intrați în grații. Ați pierdut-o, dar încă mai puteți scăpa de supărarea lui, dacă veți acționa fără întârziere. Pentru binele dumneavoastră, dați-mi imediat trei carduri! — Silk se apropie mai mult de bărbatul prosper, scrutându-i chipul roșu de transpirație. — Cine știe ce lucruri înfiorătoare vi se pot întâmpla. Lucruri îngrozitoare.

Ducând mâna la caseta cu carduri de la talie, bărbatul cu înfățișare prosperă spuse:

— Un cetățean respectabil nici măcar n-ar trebui să-și oprească plutitorul în cartierul ăsta. Eu doar...

— Dacă plutitorul e al dumneavoastră, atunci vă puteți permite să dați trei carduri fără probleme. O să spun o rugăciune pentru dumneavoastră, mai multe rugăciuni, ca să puteți, în cele din urmă, să primiți... Silk se cutremură.

Șoferul se răsti către el:

— Ține-ți gura aia afurisită și lasă-l pe Blood* să vorbească, măcelarule. Apoi, către Blood: Vreți să vă scap de el, Jefe?

Blood scutură din cap. Scosese cele trei carduri și le ținea în formă de evantai; o ceată de cerșetori se opri să se holbeze la aurul strălucitor.

---

*Sânge

— Spui că-ți trebuie trei carduri, Patera. Poftim. Iluminare? Asta voiai
10 să ceri zeilor pentru mine? Voi, augurii, numai despre asta chiţăiţi toată ziua. Pe mine nu mă interesează. În schimb, vreau nişte informaţii. Spune-mi ce vreau să aflu şi-ţi dau cele trei carduri. Le vezi? Pe urmă poţi să oferi sacrificiul ăsta minunat din partea ta sau să faci ce vrei cu banii. Ce spui?

— Nu ştiţi ce riscaţi. Dacă aţi...

— Ştiu că nici un zeu nu s-a mai arătat la nici o fereastră din oraşul ăsta de când eram copil, Patera, — se răsti Blood, — oricât aţi urla voi, măcelarii. Nici nu trebuie să ştiu mai multe. E un manteion pe strada asta, nu-i aşa? La colţ cu Strada Argintului? N-am mai fost în partea aceea a cartierului, dar am întrebat şi aşa mi s-a spus.

Silk încuviinţă din cap.

— Eu sunt augurul lui.

— E mort bătrânul rablagit, deci?

— Patera Pike? — Silk făcu semnul adunării în aer. — Da. A plecat în mijlocul zeilor de aproape un an. L-aţi cunoscut?

Ignorând întrebarea, Blood înclină din cap pentru sine.

— S-a dus la Mainframe, hă? Bine, Patera. Nu sunt un om religios şi nici nu pretind a fi. Dar i-am promis... I-am promis unei anumite persoane că o să merg la acest manteion al tău şi o să spun câteva rugăciuni pentru ea. O să ofer şi o ofrandă, înţelegi? Ştiu c-o să întrebe dacă am făcut-o. Asta în afară de cele trei carduri. E cineva acolo să-mi dea drumul înăuntru?

Silk încuviinţă iarăşi din cap.

— Maytera Marble sau Maytera Mint va fi de-a dreptul încântată, sunt convins. Le găsiţi pe amândouă în palestra, vizavi de terenul nostru de sport. — Făcu o pauză ca să se gândească. — Maytera Mint e cam ruşinoasă, deşi se poartă extraordinar cu copiii. Mai bine întrebaţi de Maytera Marble, prima cameră pe dreapta. O să pună pe una din fetele mai mari să supravegheze clasa o oră-două, cred.

Blood închise evantaiul de carduri ca şi când se pregătea să i le înmâneze lui Silk.

— Nu mă dau în vânt după creaturi chimice, Patera. Mi-a spus cineva că aveţi o anume Maytera Rose. Poate că mă ajută ea, dacă mai e acolo.

— A, da. — Silk speră că vocea nu-i trăda disperarea pe care-o simţea

de câte ori se gândea la Maytera Rose. — Dar e foarte bătrână, domnule, și încercăm să n-o obosim, pe cât posibil. Sunt convins că veți fi foarte mulțumit de Maytera Marble.

— Fără îndoială.

Blood numără din nou cardurile, mișcând din buze. Degetele pline de inele parcă nu se îndurau să se despartă de dreptunghiurile subțiri și lucioase.

— Aveai de gând să-mi povestești despre iluminare, Patera. Spuneai c-o să te rogi pentru mine.

— Da, — confirmă Silk plin de solicitudine, — am vorbit serios. O să mă rog.

Blood râse.

— Nu te deranja. Dar sunt curios și până acum n-am mai avut ocazia să-l întreb pe unul din voi despre ea. A fi iluminat nu-i același lucru cu a fi posedat?

— Nu chiar, domnule, — îi răspunse Silk, mușcându-și buza de jos. — Vedeți, la școală am primit răspunsuri simple și mulțumitoare la asemenea întrebări. Trebuia să le recităm ca să trecem examenele. Chiar acum sunt tentat să le recit pentru dumneavoastră. Dar realitatea — adică iluminarea și faptul de a fi posedat — nu e deloc simplă. Cel puțin iluminarea sigur nu este. Nu știu prea multe despre ce înseamnă să fi posedat. Unii dintre hierologii cei mai respectați sunt de părere că există la nivel teoretic, dar nu în planul faptelor.

— Zeul trebuie să îmbrace un om ca pe-o tunică, așa se zice. Ei bine, unii oameni pot, deci de ce n-ar putea și zeii? — Blood râse din nou când văzu expresia lui Silk. — Nu mă crezi, nu-i așa, Patera?

— N-am auzit despre asemenea oameni, domnule. Nu spun că nu există, din moment ce spuneți dumneavoastră că există, deși mi se pare imposibil.

— Ești încă tânăr, Patera. Nu uita lucrul ăsta, dacă vrei să eviți greșelile. — Blood se uită pieziș la șoferul lui. — Scapă de jegoșii ăștia, Grison. Nu-i lăsa să-și pună labele pe plutitorul meu.

— Iluminarea... — Silk își atinse obrazul, amintindu-și ceva.

— Ar trebui să fie ușor, zic eu. Știi o grămadă de lucruri pe care înainte nu le știai, nu? — Blood se opri să-l privească pe Silk. — Lucruri pe care

nu le poţi explica sau n-ai voie să le explici?

O patrulă de gardieni trecu pe lângă ei, cu puştile încărcate atârnând şi cu mâna stângă proptită de mânerul sabiei. Unul îl salută pe Blood cu mâna la chipiul verde elegant.

— E greu de explicat, — spuse Silk. — Când e vorba de a fi posedat, există întotdeauna nişte învăţături despre bine sau rău. Cel puţin aşa ni s-a spus, deşi eu nu cred. Iluminarea presupune mult mai multe lucruri. Atâtea câte poate duce un teodidact.

— Tu ai fost iluminat, — spuse Blood încet. — Foarte mulţi susţin asta, dar la tine e altceva. Ai fost iluminat, sau crezi c-ai fost. Tu crezi că iluminarea e ceva real.

Silk făcu un pas înapoi şi se lovi de unul din care se opriseră să-i privească.

— N-am spus că sunt iluminat, domnule.

— N-a fost nevoie. Eu te-am ascultat. Acum ascultă-mă şi tu pe mine. Nu-ţi dau cardurile, nici pentru sacrificiul tău sfânt, nici pentru altceva. te plătesc ca să-mi răspunzi la întrebări, iar cea de acum e ultima. Vreau să-mi spui chiar acum ce e iluminarea, când ai fost iluminat şi de ce. Uite cardurile. Le ridică din nou. Răspunde-mi, Patera, şi sunt alte tale.

Silk stătu pe gânduri, apoi le smulse din mâna lui Blood.

— Cum doriţi. Să fii iluminat înseamnă să înţelegi totul, aşa cum înţelege zeul care te luminează. Cine eşti şi cine sunt ceilalţi cu adevărat. Tot ceea ce ai crezut c-ai înţeles îţi apare într-o singură clipă clar în faţa ochilor şi-ţi dai seama că, de fapt, n-ai înţeles nimic.

Cei din jur murmurară unul către celălalt. Câţiva arătară cu degetul spre Silk. Unul făcu cu mâna unui bărbat care trăgea după el o căruţă.

— Numai o clipă, — spuse Blood.

— Da, numai o clipă. Dar amintirea rămâne ca să ştii că ai ştiut. — Silk ţinea în mână cele trei carduri; temându-se că-i vor fi smulse de vreun zdrenţăros din mulţimea care se înghesuia în jurul lor, le puse în buzunar.

— Şi ţie când ţi s-a întâmplat? Săptămâna trecută? Anul trecut?

Silk scutură din cap şi se uită la soare. Linia neagră subţire a umbrei atinse astrul chiar în timp ce-l privea.

— Astăzi. Cu nici o oră în urmă. O minge – jucam un joc cu băieţii...

Blood făcu din mână a lehamite când auzi de joc.

— Și s-a întâmplat. Nu se mai mișca nimic în jur. Nu știu sigur dacă a durat o clipă, o zi sau un an sau cine știe cât și mă îndoiesc că oricare din perioadele astea e corectă. Poate că de-asta îl numim Intrusul, pentru că tot timpul se află în afara timpului.

— Aha. — Blood îi oferi lui Silk un zâmbet forțat. — Sunt sigur că nu-i decât o iluzie. Un soi de visare cu ochii deschiși. Dar trebuie să recunosc că e o iluzie interesantă, din câte povestești tu. N-am mai auzit de așa ceva.

— Nu seamănă cu ce înveți la școală, — admise Silk, — dar în adâncul sufletului simt că e adevărat. — Avu o ezitare. — Adică e adevărat ce mi-a arătat el, că e o panoramă nesfârșită de lucruri. El e în afara spiralei noastre în toate privințele, dar în același timp, înăuntrul ei, împreună cu noi. Ceilalți zei sunt numai înăuntru, cred, oricât de mari ar părea ei.

Blood scutură din umeri și-și plimbă privirea spre ascultătorii în haine rupte.

— Păi, ei te cred, oricum. Dar câtă vreme suntem și noi implicați, nu-i nici o diferență, așa-i, Patera?

— Poate că este sau va fi. Chiar nu știu. Încă n-am început să mă gândesc la asta. — Silk ridică din nou privirea. Pe cer, cărarea gălbuie a soarelui devenise deja mai îngustă. — Poate că în spirală diferența va fi foarte mare, continuă el. Eu așa cred.

— Nu văd de ce.

— Așteaptă și vei vedea, fiule, căci și eu voi face la fel. — Silk se înfioră, ca înainte. — Voiai să știi de ce a căzut binecuvântarea asupra mea, nu? Asta a fost ultima ta întrebare: de ce să se întâmple un lucru minunat ca ăsta cuiva atât de neînsemnat ca mine? Nu-i așa?

— Ba da, dacă zeul ăla al tău îți dă voie să spui.

Blood rânji, arătându-și dinții strâmbi și decolorați. Dintr-odată și fără să urmărească ceva anume, Silk văzu în el, mai clar decât îl văzuse pe bărbat până atunci, pe Blood cu o generație înainte, flămând, înfricoșat, dar șiret.

— Și dacă nu te-ambalezi tu.

— Dacă nu mă ambalez?

— Dacă nu protestezi tu. Dacă nu ți se pare că treci peste cuvântul lui.

— Înțeleg. — Silk tuși scurt. — Nu protestez, dar nici nu am un răspuns foarte mulțumitor pentru tine. De-asta ți-am smuls cardurile din

mână și de-asta am nevoie de ele, cel puțin în parte. Poate că zeul vrea doar să-mi dea o sarcină. Da, așa este, știu și sper că e numai atât. Dar m-am mai gândit la ceva: poate că are de gând să mă distrugă și consideră că îmi datorează asta înainte de-a mă lovi. Nu-i sigur.

Blood se lăsă pe scaunul din plutitor, ștergându-și fața și ceafa cu batista parfumată, cum mai făcuse o dată.

— Mulțumesc, Patera, acum suntem chit. Mergi la piață?

— Da, să cumpăr o victimă potrivită cu cardurile pe care mi le-ai dat.

— Cu care te-am plătit. Eu voi fi plecat deja de la manteionul tău până te întorci. Așa sper. — Picăturile de sudoare se scurgeau pe tapițeria de catifea. — Ridică acoperișul, Grison!

— Așteaptă! — strigă Silk.

Blood se ridică din nou, uimit.

— Ce este, Patera? Sper că nu te-ai supărat.

— Te-am mințit, fiule, cel puțin te-am indus în eroare, dar fără intenție. El — Intrusul — mi-a spus de ce, mi-am adus aminte acum câteva minute când stăteam de vorbă cu un băiat pe nume Horn, elev la palestra noastră. — Silk făcu un pas în față ca să-l privească pe Blood peste marginea acoperișului pe jumătate ridicat. — Datorită lui Patera Pike, augurul care ținea manteionul nostru când am venit eu. Un om sfânt și foarte bun.

— Ai spus că e mort.

— Da, da, așa este. Dar înainte de a muri s-a rugat la Intrus din anumite motive. Și a fost auzit. I s-a îndeplinit rugăciunea. Mi-au fost explicate toate astea, iar acum îți sunt dator, pentru că explicația face parte din înțelegerea noastră.

— Atunci la fel de bine poți să-mi explici și mie. Numai fă-o cât se poate de repede.

— A cerut ajutor. — Silk își trecu degetele prin părul dezordonat, de culoarea paielor. — Când îi cerem... Când îi ceri ajutorul Intrusului, ți-l trimite.

— Frumos din partea lui.

— Dar nu întotdeauna, nu atât de des, cum am vrea noi. Patera Pike, bătrânul acela minunat, s-a rugat cu devotament. Iar eu sunt ajutorul...

— Să mergem, Grison.

Suflantele începură din nou să urle. Plutitorul negru al lui Blood se

ridică la început drept, apoi se clătină alarmant.

— ... pe care i l-a trimis Intrusul pentru a salva manteionul și palestra, — conchise Silk, apoi se dădu înapoi, tușind din cauza prafului care se înălța în straturi groase. Jumătate pentru sine, jumătate pentru mulțimea de jerpeliți îngenuncheată în jurul său, adăugă: — Eu nu trebuie să mă aștept la ajutor din partea lui, pentru că eu sunt ajutorul.

Dacă l-a înțeles cineva, nu s-a arătat. Tot tușind, făcu semnul adunării și murmură un soi de binecuvântare scurtă, care începu cu Numele cel mai sfânt, al lui Pas, Tatăl zeilor, și se încheie cu numele fiicei lui celei mai mari, Scylla, Patroana Vironului, Orașul nostru Sfânt.

În drum spre piață, Silk medită la întâlnirea întâmplătoare cu bărbatul prosper din plutitor, pe care șoferul îl strigase Blood. Cele trei carduri erau o sumă mult prea mare pentru răspunsurile la câteva întrebări simple, și oricum nimeni nu plătea un augur pentru răspunsurile lui, mai degrabă se făcea o donație din partea cuiva foarte recunoscător. Trei carduri pline. Le mai avea oare?

Duse brusc mâna la buzunar și simți suprafața moale, elastică a mingii. O scoase afară și trase o dată cu ea un card care sclipi în lumina soarelui și-i căzu la picioare.

Îl recuperă la fel de repede ca atunci când îi smulse mingea lui Horn. Era un cartier rău famat, își aminti el, deși în el locuiau mulți oameni cumsecade. Fără lege, și oamenii buni furau; bunurile lor personale dispăruseră, iar singura posibilitatea de a le recupera era să fure și ei de la altul. Ce-ar fi spus mama lui dacă ar fi trăit și-ar fi aflat unde-l repartizase Capitoliul? Murise în ultimul lui an de școală, convinsă că va fi repartizat la un manteion bogat de pe Palatin și că într-o zi va deveni Prolocutor.

— *Ești atât de frumos, — îi spusese ea, ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să-i netezească părul rebel. — Atât de înalt! O, Silk, fiul meu! Dragul, dragul meu băiat!*

(Iar el se aplecă pentru ca ea să-l sărute.)

Fusese învățat să se adreseze cu formula *fiul meu* mirenilor, chiar și celor care aveau de trei ori vârsta lui, dacă nu aveau o poziție foarte înaltă; acestora li se putea adresa cu alt titlu, de Colonel sau Comisionar, poate chiar de Consilier, deși nu cunoscuse nici unul și nici nu avea cum în cartie-

rul ăsta. Există un afiș cu Consilierul Loris*, secretarul Ayuntamiento-ului, care avea trăsături frumoase, dar brăzdate de cicatrici lăsate de cuțitul unui vandal care crestase fotografia și-o înțepase de mai multe ori. Silk se bucură la gândul că e în Capitoliu, și nu în politică, deși politica fusese prima alegere a mamei lui pentru el. Nimeni nu va sfâșia sau înțepa imaginea Înțelepciunii-Sale, Prolocutorul, de exemplu.

Trecu mingea în mâna dreaptă, ducându-și stânga în buzunar. Cardurile erau acolo: unul două, trei. Mulți bărbați din cartier care lucrau de la ridicarea umbrei până-n noapte — cărând cărămizi sau stivuind lăzi, în abatoare, trăgând la jug ca boii sau cocoșându-se sub greutatea pubelelor celor bogați, măturând și dând cu mopul — ar fi norocoși dac-ar câștiga trei carduri pe an. Mama lui primise șase, destul ca o femeie cu un copil să trăiască decent, dintr-un fond de la fisc pe care nu-l justificase niciodată și care dispăruse odată cu moartea ei. Ar fi foarte nefericită să-l vadă în cartierul ăsta, umblând pe străzi la fel de sărace ca locuitorii lui. Nu fusese niciodată fericită, în ochi îi sclipeau lacrimi nu din cauza fiscului, ci din pricini mai misterioase decât el, iar trupul i se scutura de suspine pe care el nu le putea alina.

(— O, Silk, băiatul meu! Bietul meu băiat!)

La început i se adresase lui Blood cu domnule, apoi cu fiul meu, nesesizând nici el schimbarea. Dar de ce? Domnule, pentru că Blood călătorea într-un plutitor, bineînțeles; numai bogații își permiteau așa ceva. Fiule, după aceea. „E mort bătrânul rablagit, deci?"... „nu-i nici o diferență, așa-i, Patera?"... „Frumos din partea lui." Felul în care-și alegea Blood vorbele și expresiile, disprețul lui fățiș față de zei nu se potriveau cu plutitorul; vorbise ales, mult mai ales decât majoritatea locuitorilor din cartier, dar nici măcar nu se apropiase de nivelul unui bărbat privilegiat, educat, pe care se așteptase Silk să-l întâlnească într-un plutitor privat.

Ridicând din umeri, Silk scoase cardurile din buzunar.

Întotdeauna există posibilitatea ca un card (chiar un cardbit) să fie fals. Dar, recunoscu Silk, mai există și aceea ca bărbatul prosper din plutitor, acest ciudat Blood, să țină carduri false într-un compartiment special al casetei. Totuși, toate cele trei din mâna lui păreau originale, dreptunghiuri

*Primată arboricolă din familia *Lorisidae*

cu margini drepte, două degete pe trei, cu labirinturi aurii protejate de o substanță nemaipomenită, aproape indestructibilă, aproape invizibilă. Se spunea că, dacă două din tiparele complicate erau exact la fel, cel puțin unul era fals. Silk se opri să le compare apoi scutură din cap și porni grăbit spre piață. Dacă erau destul de bune să păcălească vânzătorii de animale, altceva nu mai conta, chiar dacă el devenea hoț. Se va ruga la Tartaros cel tenebros, fiul cel mai mare al lui Pas, înfricoșătorul zeu al nopții și al hoților.

MAYTERA MARBLE STĂTEA JOS ȘI PRIVEA DIN spatele clasei. Fusese o vreme, demult de tot, când stătea în picioare și elevii ei lucrau la tastaturi, nu la tăbliițe. Astăzi, însă, ce an o fi... ar putea fi...

Nu mai putea apela la funcția cronologică; încercă să-și aducă aminte când o făcuse ultima oară.

Ar fi putut face o listă cu componentele ei nefuncționale sau defecte oricând voia, deși n-o mai făcuse de cinci... de cincizeci de ani? Ce rost avea? De ce să se amărască mai tare — ea sau oricine altcineva — decât îi meniseră zeii? Nu se arătaseră ei destul de cruzi, surzi la rugăciunile ei în atâția ani, atâtea decenii, atâtea zile și atâtea ore lâncede, pe jumătate oprite? Pas, marele Pas, era zeul mecanismelor și al multor altor lucruri. Poate că era prea ocupat ca s-o ia în seamă și pe ea.

Și-l imagină stând în manteion, înalt cât un talus, cu membrele moi din piatră mai fină decât rocile vulcanice, cu ochi gravi, nevăzători, și sprâncene impunătoare. Ai milă de mine, Pas, se rugă ea. Ai milă de mine, o fată muritoare care se roagă la tine acum, dar care s-ar putea să n-o mai facă niciodată.

Piciorul ei drept era tot mai țeapăn cu fiecare an. Uneori, chiar dacă stătea nemișcată...

Un băiat către o fată: *A adormit!*

... chiar dacă stătea nemișcată ca acolo, uitându-se la copiii care scădeau nouăsprezece din douăzeci și nouă și obțineau nouă, adunau șapte cu douăzeci și șapte și obțineau douăzeci și trei... așa cum stătea nemișcată, văzul ei nu atât de precis ca altădată, deși tot mai vedea numerele lăbărțate, scrise cu cretă pe tăbliițe când copiii scriau mare, fiindcă toți copiii de vârsta lor scriu mare, chit că au ochi mai buni decât ea.

I se părea că era gata oricând să se supraincălzească, mai ales pe caniculă, ca acum. *Pas, Mare Pas, Zeul al Cerului, al Soarelui și al Furtunii, adu zăpada! Adu gerul!*

Vara asta nesfârșită, fără zăpadă, fără ploi de toamnă și anotimpul lor trecut deja, anotimpul zăpezii aproape, dar fără să cadă nici un fulg. Arșiță și praf și nori, toate o abureală gălbuie. *Oare la ce se gândește Pas, Pas Stăpânul, Soțul Echidnei, cea purtătoare de grâne, și tatăl Celor Șapte?*

O fată: *Ia uitați, doarme!*

O altă fată: *Nu credeam că și ei dorm.*

O bătaie în ușa paleștrei de pe Strada Soarelui.

Mă duc eu!, se auzi vocea Asphodellei.

Ba eu!, se auzi și cea a lui Ratel.

Flori albe înmiresmate și dinți albi ascuțiți. Maytera Marble cugetă la nume. Flori — sau plante de un anumit soi, cel puțin — pentru bio fete; animale sau produse animale pentru bio băieți. Metale și pietre pentru noi.

Băiatul și fata deodată: *Lasă-mă pe mine!*

Vechiul ei nume fusese...

Vechiul ei nume fusese...

Buf — căzu un scaun. Maytera Marble se ridică țeapănă, cu o mână sprijinită de pervazul ferestrei.

— Opriți-vă imediat!

Ar fi putut face o listă cu componentele ei nefuncționale sau defecte oricând voia. N-o mai făcuse de aproape un secol. Însă uneori, mai ales când mănăstirea se afla de partea întunecată a soarelui lung, lista parcă se alcătuia singură.

— Aquifolia! Desparte-i pe cei doi până nu-mi pierd cumpătul.

Maytera Marble își aduse aminte de soarele scurt, un disc de foc portocaliu; i se părea că trăsătura principală a vechiului soare fusese că nici o listă, nici un meniu nu apărea de la sine din spatele razelor sale.

Amândoi deodată: — Sib, am vrut...

— N-o să mergeți nici unul, — le spuse Maytera Marble.

Încă o bătaie, prea puternică pentru încheieturi din oase și piele. Trebuie să se grăbească, să nu meargă să răspundă Maytera Rose, ar fi dat ocazia unei plângeri care ar fi durat mai mult de așteptarea zăpezii. Dacă zăpada va mai veni vreodată.

— O să mă duc chiar eu. Teasel, ai grijă de clasă cât lipsesc. Să lucreze toți, absolut toți. — Și, ca să dea greutatea mai mare ultimelor cuvinte, făcu o pauză până să le rostească: — Îmi vei da numele celor care n-au fost cuminți!

Un pas mare spre ușă. Mecanismul de comandă din piciorul ei drept se bloca din când în când dacă nu se mișca cam o oră, dar acum funcționa acceptabil. Un pas, încă unul. *Bine, bine! Laudă ție, Mare Pas!*

Se opri în prag ca să asculte eventualele zgomote, apoi porni șchiopătând pe coridor, spre ușă.

Un bărbat vânjos, cu înfățișare prosperă, de înălțimea lui Patera Silk, era cel bătuse în lemn cu mânerul sculptat al baștonului său.

— Fie ca zeii să fie cu tine în dimineața asta, — spuse Maytera Marble. — Cu ce te pot ajuta?

— Mă numesc Blood, — se prezentă bărbatul. — Mă uit la proprietate. Am văzut deja grădina și restul, dar celelalte clădiri sunt închise. Aș vrea să mă conduci prin ele și să mi-o arăți pe asta.

— Nu-ți pot da drumul în mănăstirea noastră, — spuse ferm Maytera Marble, — nici lăsa să intri singur în prezbiteriu. Dar o să-ți arăt manteionul și palestra, cu condiția să ai un motiv întemeiat.

Fața roșie a lui Blood se făcu și mai roșie.

— Verific starea clădirilor. Toate au nevoie de reparații, din câte am văzut de afară.

— Mă tem că așa este, — spuse Maytera, înclinând din cap, — deși noi facem tot ce ne stă în putință. Patera Silk s-a apucat să repare acoperișul manteionului. Era cel mai urgent. E-adevărat...

— Mănăstirea, — o întrerupse Blood, — e căsuța aceea de pe Strada Argintului?

Maytera Marble încuviință din cap.

— Prezbiteriul e la intersecția Străzii Argintului cu a Soarelui? Clădirea mică, în trei colțuri, din capătul vestic al grădinii?

— Exact. E-adevărat așadar că toată această proprietate urmează să fie vândută? Așa zic copiii.

Blood o privi nedumerit:

— A auzit Maytera Rose de asta?

— Cred c-a auzit zvonul, dacă la asta te referi. N-am discutat cu ea

despre asta.

Blood înclină din cap discret, atât de discret încât probabil nu sesiză nici el.

— Nu i-am spus măcelarului ăla blond al vostru. Pare genul care face necazuri. Dar să-i spui Mayterei Rose că zvonul e adevărat, auzi? Să-i spui că s-a vândut deja, sib. Am cumpărat-o eu.

N-o să mai fim aici când o să cadă primii fulgi, își zise Maytera Marble, ghicindu-și viitorul ei și al tuturor în vocea lui Blood. *O să plecăm înainte de a veni iarna, să locuim în altă parte, într-un loc unde Strada Soarelui nu va fi decât o amintire.*

Zăpada binecuvântată să-i răcorească pulpele. Se închipui șezând în liniște, cu poala acoperită de fulgi proaspeți.

— Să-i spui și numele meu, — adăugă Blood.

Capitolul 2
Sacrificiul

La fel ca în toate zilele în afară de cea a Scyllei, „de la amiază și până când soarele nu poate fi mai subțire", piața gemea de lume. Aici se aduceau toate produsele din lanurile și grădinile Vironului pentru a fi vândute sau pentru troc: cartofi dulci, arorut și cartofi din ținuturi deluroase; ceapă, hajme și praz; dovlecei galbeni, portocalii, roșii și albi; asparagus uscat la soare; fasole neagră ca noaptea sau pătată, precum câinii de vânătoare; năsturei cu stropi de apă din pâraiele subțiri care se varsă în Lacul Limna; salate și verdețuri suculente de sute de soiuri; ardei iuți; grâu, mei, orez și orz; porumb mai galben decât îi spune numele, dar și alb, albastru și roșu, care se revarsă din belșug din coșuri, sacoșe și vase de pământ — Patera Silk observă cu spaimă că prețurile erau mai mari decât le știuse el vreodată și că multe dintre spicele pipernicite nu prea aveau boabe.

În ciuda secetei, Silk văzu curmale și struguri, portocale și lămâi, pere, papaya, rodii și banane mici, roșii; angelică, isop, lemn-dulce, hasmațuchi, nucșoară, anason, busuioc, mătrăgună, limba-mielului, sovârv, lumânărică, pătrunjel, ochii-șoricelului și zeci de alte ierburi.

Negustorii de parfumuri fluturau fire late de iarbă uscată, ca să răcorească aerul încins cu miresme potrivite oricărui nume feminin posibil; aici, miresmele se luptau cu aromele pătrunzătoare de carne friptă și tocană fierbinte, cu duhorile oamenilor și animalelor și cu excrementele amândurora. Carcase de vită și porc atârnau de cârlige înfiorătoare din fier forjat; aici (când Silk o luă la stânga pentru a-i căuta pe negustorii de animale și păsări vii) găseai cea mai bogată recoltă a lacului: pești cu gura largă, aurii pe margini, cu ochi mari, midii, țipari alunecoși, raci nervoși cu clești amenințători, ochi ca de rubin și cozi groase, mai lungi decât un braț de om; găște

gri deschis, rațe maro, verzi, negre și specia aceea de un albastru straniu, atât de rar întâlnită în altă parte, numită rață-mică. Pe mesele pliante și păturile groase, colorate, întinse pe pământul bătătorit și denivelat, erau expuse brățări și ace ornamentale, inele lucioase și cascade de coliere, săbii elegante și cuțite cu lamă dreaptă și tăiș dublu, cu mâner din lemn tare sau piele colorată, ciocane, topoare, cuțite de despicat doage și ciocane de zidărie.

Silk își croia repede drum prin mulțime, ajutat de înălțimea, puterea ieșită din comun și autoritatea sa sfântă, dar se opri să privească o maimuță verde agitată, care alegea răvașe pentru un cardbit, și o țesătoare de opt-nouă ani, care făcea al zece miilea nod într-un covor, mâinile ei mișcându-se parcă neconduse de ochii nemișcați, goi, de pe chipul ei micuț.

Și întotdeauna, fie că se oprea să privească, fie că îl împingea mulțimea, Silk se uita direct în ochii celor veniți să cumpere sau să vândă, încercând să se uite și în sufletul lor, amintindu-și (de câte ori era nevoie) că Pas îl îndrăgea pe fiecare. Pentru Marele Pas, a cărui putere de înțelegere o depășea pe cea a omului, gospodina cu coșul pe braț era mai prețioasă decât figurina sculptată în fildeș; băiatul posac, cu obraz ciupit de vărsat (Silk îl credea un băiat, dar era un tânăr cu numai un an sau doi mai mic decât el), gata să înșface un cercel de alamă sau un ou, mai valoros decât toate bunurile pe care tinerii ca el ar putea spera să-le fure. Pas clădise spirala pentru Oameni, nu-i făcuse pe bărbați, femei ori copiii lor pentru spirală.

„A fost prins astăzi!" strigară deodată câteva glasuri, prin bunăvoința Melodioasei Molpe sau printr-un accident rezultat în urma nenumăratelor repetiții. Urmând glasurile, Silk se trezi în mijlocul negustorilor pe care-i căuta. Căprioare șchioape, cu ochi maronii, umezi, în care se citea frica, se ridicau pe picioarele din spate sau se avântau în față; un șarpe uriaș își înălța capul plat, malefic, sâsâind ca un ceainic pe sobă; somoni vii căscau gura și săreau în acvarii de sticlă murdară; porci guițau, miei behăiau, pui cotcodăceau și capre nedumerite aruncau trecătorilor priviri curioase și suspicioase. Care, dacă s-o găsi vreunul printre ele, ar fi un cadou potrivit pentru Intrus? Pentru zeul acela nebulos, misterios, benefic și sever, al cărui tovarăș fusese pe o perioadă care păruse mai scurtă decât o clipă și mai lungă decât un secol. Nemișcat, la marginea mulțimii în fierbere, cu un picior lipit de țarcul din stâlpi nedecojiți care marca teritoriul caprelor, Silk își cercetă

profund cunoștințele prăfuite adunate de el cu atâta trudă în cei opt ani petrecuți la școală; nu găsi nimic valoros.

De cealaltă parte a țarcului, un măgar tânăr, cu aspect neobișnuit, tropăia în cerc, schimbând direcția de câte ori ștăpânul lui bătea din palme și înclinându-se (cu un picior din față întins și fruntea la pământ) când acesta fluiera. Un asemenea animal dresat, medită Silk, ar fi un sacrificiu superb pentru orice zeu; dar prețul măgarului se apropia mai degrabă de treizeci de carduri, nu de trei.

Un bou îngrășat îi aminti de bărbatul prosper pe nume Blood. Cardurile de la el l-ar putea cumpăra, după o târguială serioasă. Mulți auguri îi alegeau astfel de victime de câte ori puteau, iar ceea ce rămânea după sacrificiu mergea la bucătărie și ajungea cel puțin o săptămână pentru hrana Mayterei Rose, Mayterei Mint, a lui și altor comisionari numeroși; dar lui Silk nu-i venea să creadă că un animal mutilat și pus la îngrășat, oricât de grozav, ar fi pe placul unui zeu și nici nu se dădea în vânt după carne de nici un fel.

Mieii, negri complet pentru Tartaros cel din Infern, Hierax cel al Morții și Phaea cea lugubră, albi imaculați pentru restul zeilor, erau ofrandele cel mai des pomenite în Scrierile Crasmologice; el făcuse deja asemenea sacrificii, dar nu atrăsese nici o prezență divină la Fereastra Sacră. Ce fel de mulțumire ar însemna un miel — chiar o turmă întreagă, căci își permitea să cumpere una cu cardurile de la Blood — pentru zeul ascuns care, fără să primească nimic, îl ajutase atât de mult astăzi?

Maimuța cu chip de câine, dresată să lumineze calea ștăpânului cu un felinar sau o lanternă, și (cum scria pe o placardă cu litere urâte) să-l apere de tâlhari și asasini, costa la fel de mult ca măgarul. Scuturând din cap, Silk merse mai departe.

Un Zburător — poate același — pluti senin deasupra capului său, cu aripile larg deschise, vizibile de data asta, și cu trupul ca o cruce neagră pe lumina soarelui. Bărbatul îndesat, bărbos de lângă Silk ridică agresiv pumnul, iar câteva persoane murmurară blesteme.

— Nimeni nu mai vrea să plouă, — remarcă filosofic un negustor din imediata apropiere, — toți vor numai să mănânce.

Silk încuviință din cap.

— Zeii ne zâmbesc, fiule, cel puțin așa stă scris. E o minune că nu râd

cu glas tare.

— Crezi că ne spionează, Patera, așa cum ne tot spune Ayuntamiento? Sau aduc ploaia? Ploi și furtuni, așa zicea bietul tata și tatăl lui înainte. Am observat și eu că e adevărat. Stăpânul Pas știe că ne-ar prinde bine o ploaie în vremea asta.

— Nu știu, — mărturisi Patera Silk. — Am văzut unul azi la prânz, dar încă n-a plouat. În ce privește spionarea Vironului, ce-ar putea găsi aici un Zburător și n-ar găsi un călător străin?

— Nimic, din câte știu eu. — Negustorul scuipă. — Și asta se zice că aduce ploaia, Patera. Să sperăm că e adevărat de data asta. Cauți o ofrandă potrivită, nu-i așa?

Chipul lui Silk probabil îi trădă mirarea, fiindcă negustorul zâmbi, dezvăluind un dinte spart.

— Te cunosc, Patera. Manteionul acela vechi de pe Strada Soarelui. Numai că azi ai trecut pe lângă țarcul oilor. Se pare că n-au avut efect în cazul tău.

Silk se strădui să pară indiferent.

— Recunosc un animal bun când îl văd.

— Sigur că-l recunoști. Hai să ți-l arăt pe-al meu. — Negustorul ridică un deget murdar. — Nu, stai puțin. Mai întâi să te întreb ceva. Eu sunt un ignorant, Patera, dar nu e un copil cel mai nimerit sacrificiu? Cel mai mare și mai nobil?

Silk ridică din umeri.

— Așa e scris, deși nu se pomenește nicăieri de asemenea victime. Eu nu cred c-aș putea s-o fac și, pe deasupra, e interzis de lege.

— Exact unde vreau eu s-ajung! — Negustorul aruncă priviri prudente în jur. — Care-i victima care se apropie cel mai tare de valoarea unui copil? Doar că e legală? Cine, te întreb, Patera – noi doi fiind adulți, nu niște puști cu caș la gură – cine suge de la jumătate din femeile alea de viță nobilă de pe Palatin? Un catahrest, nu-i așa?

Cu gesturi de artist, negustorul duse mâna sub pânza roșie pătată care acoperea masa și scoase o cușcă mică de sârmă în care se afla un catahrest portocaliu cu alb. Silk nu se pricepea la animalele, dar acesta nu i se păru nimic altceva decât un pisoi.

Negustorul se aplecă în față și șopti răgușit:

— Furat, Patera. Furat, altfel nu l-aș putea vinde nici măcar ție, pentru... — Își linse buzele, privind cu ochi alerți togă neagră și ponosită a lui Patera, apoi oprindu-se îndelung la figura lui. — Pentru numai șase carduri mici și drăguțe. Vorbește. Merge pe picioarele din spate uneori și ia de jos lucruri pe care le mănâncă ajutându-se cu laba. Exact ca un copil. O să vezi.

Privind în ochii albaștri blajini ai animalului (pupilele lunguiețe, nictalope, se îngustau rapid în lumina soarelui), Silk mai că se lăsă convins.

Negustorul încercă cu degetul vârful unui cuțit cu lamă lungă.

— Îl mai ții minte, Tick, nu-i așa? Atunci ai face mai bine să vorbești când îți spun și să nu încerci să fugi când te scot afară.

Silk scutură din cap. Dacă văzu mișcarea, negustorul o ignoră.

— Spune prăvălie. Vorbește pentru știmatul augur, Tick. Spune prăvălie! Înțepă nefericitul catahrest cu vârful cuțitului. Prăvălie! Spune!

— Nu contează, — spuse Silk obosit. — Nu-l cumpăr.

— Ar fi un sacrificiu minunat, Patera, cel mai frumos permis de lege. Cât ți-am cerut? Șapte carduri? Știi ce? O las la șase, dau numai astăzi. Numai șase carduri pentru că am auzit lucruri bune despre tine și vreau să fac afaceri cu tine în viitor.

Silk scutură iarăși din cap.

— Ți-am zis că Tick era șutit, da? Eu știam asta și l-am șantajat pe băiatul care-l avea, altfel nu l-aș fi luat pe Tick așa de ieftin. I-am zis că-l torn la sticleți.

— Nu contează.

— Iar acum îți dau voie să mi-l furi. Cinci carduri, Patera. Poți — vorbește, prefăcutule, zi ceva — să străbați piața de la un capăt la altul, dacă vrei, iar dacă găsești un catahrest mai frumos decât al meu la preț mai mic, adu-l la mine și ți-l dau și eu mai ieftin. Hai să zicem cinci carduri. Pe unul care face numai jumătate nici n-ajungi să pui mâna pentru cinci carduri, te sigur, iar eu sunt un om de onoare. Întreabă pe cine vrei.

— Nu, fiule.

— Am mare nevoie de bani, Patera. N-ar trebui să-ți spun, dar o fac. Trebuie să ai bani ca să cumperi animale pe care să le vinzi, înțelegi? Coborî din nou vocea atât de mult că de-abia se auzea. Eu i-am investit pe-ai mei în câteva învârteli. Pricepi ce vreau să spun, Patera? Numai că treaba s-au

împuțit și n-am mai putut să-i recuperez. Așa că, de-asta zic, cinci carduri, din care unul altădată. Ce zici? Patru pe loc. Unul data viitoare când ne întâlnim, adică prima zi a lui Molpe după următoarea zi a Scyllei, sper, Patera.

— Nu, — repetă Silk.

— Cuvânt, rosti micul catahrest clar. Pantof cuvânt, cine adună tigaie.

— Nu mă fă pe mine potaie. — Vârând lama subțire printre sârme, negustorul înțepă năsucul roz al catahrestului. — Pe stimabilul augur nu-l interesează păsările nătângi, mâncător de terci ciupit de pureci ce ești! — Se uită la Silk plin de speranță. — Sau te interesează? Am și o pasăre vorbitoare într-adevăr. Bine-nțeles, nu arată ca un copil. Dar vorbește bine, e un animal valoros.

Silk ezită.

— Fructe adună cuvânt, — scuipă catahrestul, apucând sârma cuștii. — Pac! — O scutură cu gheruțele negre din vârful picioarelor albe și pufoase, mai ascuțite decât acele. — Adună cuvânt! Adună vorbe!

Nici un Zeu nu vorbise la Fereastra Sacră a vechiului manteion de pe Strada Soarelui chiar cu mult înainte de a se naște Silk, iar asta era semn rău, fără îndoială: una din acele rostiri oraculare pe care zeii, prin mijloace de neînțeles pentru orice ființă umană, le introduc în discuțiile cele mai banale. Silk rosti cât putu de calm:

— Hai, arată-mi pasărea vorbitoare. Dacă tot sunt aici, vreau să mă uit la ea. — Se uită la soarele înguștat, ca și cum ar fi fost pe picior de plecare. — Dar trebuie să mă întorc repede.

— E-o stăncuță de noapte, Patera, — îi explică negustorul. — Singura pe care am avut-o anul ăsta.

Scoase colivia tot de sub masă. Pasărea înghesuită în ea era mare, de un negru lucios, cu picioare roșu aprins și un ciuf de pene stacojii la gât; „adună vorbe" din prezicerea catahrestului era de un roșu închis, lung și ascuțit.

— Vorbește? — întrebă Silk, deși era hotărât s-o cumpere oricum.

— Toate vorbesc, Patera, — îl asigură negustorul, — toate stăncuțele de noapte. Învață una de la alta în mlaștinile din jurul Paluștriei. Am mai avut câteva, dar asta de acum vorbește cel mai bine dintre toate, din câte am auzit.

Silk studie pasărea cu atenție. I se păruse foarte normal ca micul catahreșt portocaliu cu alb să vorbească; chiar semăna cu un copil, chit că avea blană. Dar pasărea asta amărâtă nu aducea cu unul nici pe departe. Ar fi putut la fel de bine să cumpere o cioară mai mare.

— Cineva a-nvățat o stăncuță să vorbească în vremea soarelui scurt, Patera, — explică negustorul. — Așa spune poveștea. Cre' că s-o fi săturat s-o audă trăncănind întruna și i-a dat drumu', ori ea l-a lăsat baltă, că se pricep foarte bine la asta, s-a dus acasă și le-a învățat și pe celelalte să vorbească. Pe asta am luat-o de la un negustor care venea din sud. De ziua Phaeaei, chiar acu' o săptămână. I-am dat un card pentru ea.

— Te pricepi la minciună, — spuse Silk zâmbind, — dar te dă de gol chipul. Ai plătit zece biți sau mai puțin. Nu asta ai vrut să spui?

Simțind că va face vânzare, negustorului îi luciră ochii.

— Păi, n-aș putea s-o dau pentru mai puțin de un card, nu înțelegi, Patera? Aș fi în pierdere, tocmai când am mare nevoie de parale. Uită-te la pasărea asta. Tânără, exact ce-ți trebuie și sălbatică. Adusă direct din Palustria. Te-ar costa un card — poate un card și câțiva biți — pe piața mare. Uite, numai colivia costă douăzeci sau treizeci de biți.

— Aha! — exclamă Silk, frecându-și mâinile. — Deci colivia e inclusă în preț?

— Nu, nu, — croncăni pasărea și plescăi din cioc. Plescăitul sună mai tare decât vorbele.

— Vezi, Patera? — Negustorul era gata să sară în sus de bucurie. — Ai auzit-o? Înțelege tot ce spunem. Știe de ce-o vrei. Un card, Patera! Un card întreg, nu mai las nici un bit, nu-mi permit. Îmi dai cât am plătit eu negustorului și pasărea e a ta, un sacrificiu la fel de măreț ca al Prolocutorului însuși, și numai pentru un card.

Silk se prefăcu că se gândește, se uită din nou în sus, la soare, apoi în jur, la înghesuiala din piața plină de praf. Gardienii în cămăși verzi își fereau patul puștilor în timp ce-și făceau drum prin mulțime, urmărindu-l, fără îndoială, pe tânărul pus pe hoții pe care-l văzuse mai devreme.

— Pasărea asta-i furată, nu-i așa? — întrebă Silk. — Altfel n-ai ține-o sub masă cu catahreștul. Ai spus că l-ai amenințat pe nenorocitul care ți-a vândut-o c-o să-l torni la sticleți. Nu așa mi-ai spus, fiule?

Negustorul evită să-l privească în ochi.

— Nu mă pricep foarte bine la limbajul pungașilor, dar am învățat câte ceva de când am venit la manteionul meu. Înseamnă că l-ai amenințat că-l dai pe mâna Gardienilor, nu? Dacă te-aș amenința și eu la fel acum? Ar fi corect, cu siguranță.

Negustorul se aplecă spre Silk cum o făcuse și înainte, cu capul întors într-o parte, ca și cum ar fi fost el însuși o pasăre, sau poate conștient că respirația îi mirosea greu a usturoi.

— Numa' ca să creadă c-a făcut un târg pe cinste, Patera, jur. Cum ai făcut și tu.

CÂND SILK SE ÎNTOARSE CU STÂNCUȚA, BĂTEA ora de adunare la palestra. Un sacrificiu făcut la repezeală, se hotărî el, e mai rău decât unul nefăcut deloc, iar pasărea vie ar distrage atenția copiilor. Prezbiteriul avea uși pe Strada Soarelui și Strada Argintului, dar le ținea zăvorâte, ca Patera Pike. Intră pe poarta grădinii și o luă în jos pe cărarea pietruită dintre zidul vestic al manteionului și smochinul ofilit, coti la stânga printre vie și grădina de ierburi a Mayterei Marble, apoi urcă scările distruse ale prezbiteriului, câte două odată. Deschise ușa de la bucătărie, așeză colivia pe masa de lemn care se clătina, pompă cu forță până ce apa țâșni curată și rece și lăsă o cană plină cât mai aproape de ciocul cărămiziu al stâncuței. Auzi elevii adunându-se în manteion. Aranjându-și părul cu mâna umedă, porni grăbit spre ei ca să li se adreseze la sfârșitul zilei.

Ușa scundă din spatele manteionului era deschisă pentru aerisire. Silk intră și urcă o scară scurtă, cu trepte tocite și adâncite de pașii grăbiți ai generațiilor de auguri, apoi intră în sanctuarul slab luminat din spatele Ferestrei Sacre. Tot cu gândul la piață și la pasărea neagră ursuză pe care-o lăsase în bucătăria prezbiteriului, încercând să găsească vorbe cu adevărat semnificative pe care să le rostească în fața celor șaptezeci și trei de elevi cu vârste între opt și șaisprezece ani, verifică curentul și aparatele de înregistrare ale Ferestrei Sacre. Nu arătau nimic. Oare Marele Pas chiar venise la ea? Oare venise vreun zeu la ea vreodată? Oare Marele Pas chiar îl felicitase și-l încurajase pe Patera Pike, cum spunea el, îndemnându-l să se pregătească, să fie gata pentru ora (care nu era departe, cum se pare că sugerase Pas) la care spirala de acum va dispărea, va fi lăsată în urmă?

Astfel de lucruri păreau imposibile. Verificând conexiunile cu brațul

îndoit al crucii cu gaură în mijloc, Silk se rugă pentru credință. Apoi, călcând cu grijă peste un cablu întortocheat cu izolație nesigură, trase aer adânc în piept, se îndepărtă de Fereastra Sacră și se duse la pupitrul spart de la care Patera Pike vorbise atâtor generații.

Unde se odihnea oare Patera Pike acum, bătrânul acela cu suflet bun, servitorul acela credincios care nu dormise niciodată bine, care ațipea câte puțin — numai un minut sau două — după fiecare masă pe care-o luau împreună, care îl respinsese, dar îl și iubise pe tânărul dascăl căzut pe capul lui după atâția ani, după atâtea decenii de așteptare în singurătate, care-l iubise ca nimeni altcineva, în afară de mama lui?

Unde era acum bătrânul Patera Pike? Unde se odihnea și unde dormea liniștit, în cele din urmă? Sau și acum se trezea ca întotdeauna, în dormitorul lung, vecin cu al lui Silk, agitându-se și făcând patul să scârțâie? Rugându-se la miezul nopții sau după miezul nopții, pe întuneric, când cerurile se posomorau, când Vironul își stingea artificiile și lampioanele, candelabrele cu multe brațe, rugându-se când erau stinse ca să lase loc soarelui. Rugându-se când umbrele tremurătoare ale zilei apăreau din nou și-și luau locul obișnuit, când dimineața strălucea glorioasă și trompetele albe, lunguiețe ale nopții se îmbrățișau în tăcere una pe alta.

Adormit lângă zei, oare Patera Pike nu se mai trezea să le amintească zeilor de îndatoririle pe care le aveau?

În picioare, la pupitrul lui Patera Pike, lângă absența cenușie a Ferestrei Sacre, Silk îi studie pe elevi o clipă înainte de a începe să le vorbească. Toți erau săraci, știa asta; pentru cei mai mulți, prânzul pregătit de cele șase mame în bucătăria palestrei fusese prima masă din ziua aceea. Dar cei mai mulți erau aproape curați și toți se purtau cum se cuvine, sub privirile aprige ale Mayterei Rose, Mayterei Marble și Mayterei Mint.

La începutul anului nou, îi luase pe băieții mai mari de la Maytera Mint și-i dăduse în grija Mayterei Rose, făcând exact opusul aranjamentului instituit de Patera Pike. Acum, plimbându-și ochii de la unul la altul, Silk realiză că nu procedase înțelept. În mare măsură, băieții mai mari o ascultaseră pe timida Maytera Mint dintr-un fel de cavalerism pe jumătate dezvoltat, impus la nevoie de lideri ca Horn; nu la fel se purtau cu Maytera Rose, care le impunea o ordine inflexibilă și necruțătoare, poate cel mai prost exemplu de dat elevilor mai mari, tinerilor care nu peste multă vreme

(și încă foarte repede!) aveau să mențină ordinea în propriile lor familii.

30 Silk își întoarse privirea de la elevi ca să admire imaginea lui Pas și a soției sale, Echidna: Pas cel cu două capete și fulgerele lui, Echidna cu șerpii ei. O mișcare eficientă; murmurul vocilor se stinse treptat, în așteptarea unui sst! În spatele manteionului, ochii Mayterei Marble străluceau ca două scântei violete în spatele bonetei, iar Silk știu că-l fixează pe el; oricât de mult îl aproba, Maytera Marble încă nu-l credea în stare să le vorbească elevilor de la pupitru fără să se facă de râs.

— La adunarea de astăzi nu va avea loc nici un sacrificiu, — începu el, — deși cu toții știm că ar trebui. — Zâmbi văzând că le stârni interesul. — Unsprezece dintre voi au început primul an în această lună. Totuși, probabil v-ați dat seama până acum că rareori avem o victimă pentru adunarea noastră.

Poate cel puțin unii dintre voi se întreabă de ce spun asta azi. Pentru că situația zilei de azi e diferită — va avea loc un sacrificiu în acest manteion după ce plecați acasă. Sunt convins că vă amintiți cu toții de miei.

Jumătate din elevi înclinată din cap.

— După cum bănuiesc că știți, i-am cumpărat cu banii economisiți cât am fost la școală, trimiși de mama mea și economisiți din salariul pe care-l primesc de la Capitoliu. Înțelege toată lumea că manteionul nostru merge în pierdere?

Cei mari sigur înțelegeau, se citea pe fețele lor.

— Merge în pierdere, — continuă Silk. — Darurile pe care le primim de ziua Scyllei și cu alte ocazii nu sunt destul pentru a asigura salariile foarte mici ale sibilelor și al meu. Am rămas în urmă cu plata taxelor, adică datorăm bani către Juzgado, dar avem și alte datorii. Primim uneori animale de la binefăcători, oameni care aspiră la favorurile zeilor milostivi. Poate că printre ei se află și părinții voștri, iar dacă e așa, le suntem foarte recunoscători. Când nu primim victime, sibilele noastre și cu mine cumpărăm una din salariile noastre pentru ziua Scyllei, de obicei un porumbel.

— Dar, după cum v-am spus, mieii i-am cumpărat singur. De ce crezi c-am făcut asta, Addax*?

Addax, de vârsta lui Horn și cu pielea la fel de deschisă ca Silk, se

*Addax nasomaculatus; specie de antilopă de deșert pe cale de dispariție

ridică.

— Pentru a prevedea viitorul, Patera.

Silk încuviință, iar Addax se așeză la loc.

— Da, pentru a cunoaște viitorul manteionului nostru. Măruntaiele mieilor mi-au arătat că e unul luminos, știți. Dar am făcut-o pentru că am căutat să obțin favorurile mai multor zei oferindu-le daruri. — Silk se uită la Fereastra Sacră din spatele lui. — Primul miel i l-am oferit lui Pas, al doilea, Scyllei, patroana orașului nostru. Numai pentru atât am avut fonduri, am crezut eu, un miel pentru Pas cel Atotputernic și unul pentru Scylla. Și le-am cerut, vă spun acum, o anume favoare: să ni se arate din nou, cum au făcut în vremuri de demult. Voiam să fiu sigur de dragostea lor, fără să-mi dau seama că era inutil, pentru că Scrierile Crasmologice sunt pline de asigurări. — Bătu cu palma cartea uzată de pe pupitru.

— Într-o seară, târziu, când citeam Scrierile, mi-am dat seama de acest lucru. Le citeam din copilărie, dar în toată vremea aceea n-am reușit să aflu cât ne iubesc zeii, deși mi-o spuseseră de nenumărate ori. Ce rost avea, în acest caz, să păstrez pentru mine un exemplar din Scrieri? L-am vândut, dar cei douăzeci de biți primiți pe el nu erau destui pentru un miel alb, nici măcar pentru unul negru pentru Phaea, a cărei zi este cea de azi. În schimb, am cumpărat un miel gri și l-am oferit tuturor zeilor, iar în măruntaiele lui am citit același mesaj de speranță ca în măruntaiele mieilor albi. Ar fi trebuit să știu atunci — dar n-am știut-o — că prin miei nu ne vorbea unul din Cei Nouă. Astăzi am aflat identitatea zeului care mi se adresa, dar nu v-o dezvălui în clipa asta; mai sunt multe lucruri pe care nu le-am înțeles.

Silk luă Scrierile și se uită la felul în care erau legate înainte de a-și relua discursul:

— Acesta este exemplarul manteionului. Din el citesc acum și e unul mai bun, mai bine tipărit, cu note mai ample decât al meu, pe care l-am vândut ca să pot oferi o ofrandă tuturor zeilor. Cuprinde multe lecții și sper că o să le învățați bine pe toate. Luptați-vă cu ele o vreme, dacă vi se par prea grele la început, și nu uitați că palestra noastră a fost înființată demult de tot tocmai pentru ca voi să învățați să luptați. Da. Kit, ce este?

— Patera, chiar o să apară un zeu?

Câțiva din elevii mai mari râseră. Silk așteptă să se facă liniște înainte de a răspunde.

— Da, Kit. O să apară un zeu la Fereastra noastră Sacră, deși s-ar putea să așteptăm după el timp îndelungat. Însă nu trebuie să așteptăm, în acest loc ne bucurăm de dragostea și înțelepciunea zeilor. Deschide Scrierile la întâmplare, Kit, și vei găsi un pasaj care se poate aplica situației tale prezente, problemelor tale de azi sau de mâine. Cum este posibil? Cine poate să-mi spună?

Silk studie chipurile inexpresive din fața lui înainte de a numi una din fetele care râseseră cel mai tare.

— Răspunde, Ginger.

Fata se ridică ezitând, aranjându-și fusta.

— Pentru că toate lucrurile sunt legate între ele, Patera?

Era unul din aforismele lui preferate.

— Nu cunoști răspunsul, Ginger?

— Pentru că toate lucrurile sunt legate între ele.

Silk scutură din cap.

— Faptul că toate lucrurile din spirală sunt dependente unele de altele e adevărat, fără nici o îndoială. Dar, dacă acesta ar fi răspunsul la întrebarea mea, ar trebui ca orice pasaj din orice carte să se potrivească situației noastre, cum se potrivesc cele din Scrieri. Luați orice carte la întâmplare și veți vedea că nu e așa. Ce veți afla însă când deschideți această carte? — întrebă Silk, lovind iarăși cu palma coperta zdrențuită.

Deschise cartea cu gesturi teatrale și citi primul rând al paginii cu glas tare:

— *Sunt necesare zece păsări pentru un cântec?*

Referirea evidentă la tranzacția pe care o făcuse la piață nu demult îl șocă, speriindu-i gândurile ca pe niște păsări. Înghiți și continuă:

— *L-ai colorat pe Oreb**, *dar îl poți face să cânte?* Vă dau imediat interpretarea. Mai întâi, vreau să vă spun că autorii acestor Scrieri nu cunoșteau doar situația spiralei la vremea lor — și pe cea dinaintea lor — dar și pe cea viitoare. Mă refer — făcu o pauză ca să-și plimbe privirea pe toate fețele — la Planul lui Pas. Cine înțelege acest Plan înțelege viitorul. Mă exprim destul de clar? Planul lui Pas este viitorul, iar înțelegerea și respectarea lui reprezintă datoria fundamentală a oricărui bărbat, femeie sau copil.

---

*Vechiul Testament, Jud. 7,25

— Cunoscând Planul lui Pas, după cum v-am spus, Crasmaticii știau ce anume ne va fi de folos nouă de câte ori deschidem această carte, ce anume va îndrepta pașii voștri și ai mei pe Calea Aurie.

Silk se opri din nou pentru a studia chipurile tinere din fața lui; zări licăriri de interes sporadice, dar nimic altceva. Oftă.

— Acum să revenim la rândurile cărții. Primul — *Sunt necesare zece păsări pentru un cântec?* — conține cel puțin trei înțelesuri. Pe măsură ce creșteți și învățați să gândiți mai profund, veți vedea că fiecare rând din Scrieri are două sau mai multe înțelesuri. Unul din sensurile acestui rând mi se aplică mie personal. O să vi-l explic imediat. Celelalte două se aplică nouă tuturor și cu ele vreau să încep.

— Trebuie să presupunem că păsările pomenite sunt cântătoare. Observați că în rândul următor se precizează clar când nu mai e vorba de aceasta. Ce înseamnă deci cele zece păsări cântătoare? Copiii din clasă, adică voi, vor oferi o interpretare evidentă, sunt sigur. Vi se cere să recitați pentru bunele sibile, învățătoarele voastre, iar glasurile voastre sunt subțiri, ca ciripitul păsărilor cântătoare. A cumpăra ceva pentru un cântec înseamnă a cumpăra ieftin. Așa cum îl vedem, înțelesul este următorul: oare mulțimea aceasta de învățăcei tineri trebuie vândută ieftin? Bineînțeles, răspunsul este nu. Copii, nu uitați cât de mult prețuiește Pas, și ne repetă întruna că apreciază fiecare creatură din spirală, fiecare culoare, fruct și fluture, dar mai presus de toate oamenii. Nu, păsările nu trebuie vândute pentru cântec, ele sunt prețioase în ochii lui Pas. Nu sacrificăm păsări și animale zeilor nemuritori pentru că nu au valoare, așa este? Ar însemna să-i jignim.

— *Sunt necesare zece păsări pentru un cântec?* Nu. Nu, voi copii, nu trebuie să fiți vânduți ieftin.

Reușise să le capteze interesul. Toată lumea era atentă, mulți se aplecaseră în față în scaun.

— Pentru al doilea înțeles, trebuie să ținem seama și de al doilea rând. Observați că zece păsări cântătoare pot cânta nu zece, ci mii de cântece. — Imaginea i se contură în minte o clipă, așa cum probabil se conturase și autorului crasmologic de mult dispărut: o grădină cu terasă, fântână și multe flori, acoperită de o pânză în care se împletesc glasurile privighetorilor, sturzilor, ciocârliilor și sticleților, întinsă de-a lungul deceniilor, poate de-a lungul unui secol, până se destramă și păsările își iau zborul libere, în

sfârşit.

— Dar oare nu se întorc din când în când? Nu se întorc ele ca să treacă prin găurile pânzei distruse, să bea apă din fântâna cu stropi scânteietori şi să-şi facă cuib în grădină, concertul lor prelung sfârşit, dar totuşi continuat, ca orchestra care cântă şi după ce publicul părăseşte sala? Păsările cântă mai departe, de dragul muzicii, când s-a retras şi ultimul spectator, când uşierii cască şi sting lumânările şi luminile tremurânde, când actorii şi actriţele şi-au dat jos machiajul şi s-au îmbrăcat în hainele lor obişnuite, fuste şi pantaloni maro simpli, bluze şi tunici şi jachete cafenii purtate la teatru, la serviciu, aşa cum atâtea alte haine cafenii, simple ca penele maro ale privighetorilor, sunt purtate la serviciu.

— Dar dacă păsările sunt vândute, — continuă Silk (actorii şi actriţele, teatrul şi spectatorii, grădina, fântâna, pânza şi păsările cântătoare sunt toate alungate din conştiinţa lui), — cum se obţin cântecele? Noi, care am avut atâtea cântece, suntem acum săraci. Nu ne va fi de folos, aşa cum arată autorul prezicător în rândul următor, să pictăm un corb, să pictăm o pasăre neagră în culorile delicate ale ciocârliei sau în maroul blând al privighetorii. Nu e destul nici să-l facem auriu ca un sticlete. El tot corb rămâne.

Respiră adânc.

— Vedeţi, copii, o fiinţă ignorantă, se poate trezi în situaţia de veneraţie şi autoritate. Să presupunem, de exemplu, că un om needucat — să zicem un bărbat integru şi onorabil, unul dintre voi, băieţii din clasa Mayterei Marble, luat şi crescut fără educaţie — urmează să fie aruncat în biroul Înţelepciunii-Sale, Prolocutorul. Ar mânca şi ar dormi în palatul măreţ al Înţelepciunii-Sale de pe Palatin. Ar merge cu baştonul şi ar purta haine cu neştemate, iar ceilalţi ar îngenunchea să-i primească binecuvântarea. Dar nu le-ar putea oferi înţelepciunea, deşi ar fi de datoria lui. Ar fi un corb croncănitor vopsit în culori ţipătoare.

Numărând până la trei în gând, Silk se uită la grinzile prăfuite ale manteionului, lăsând imaginea să pătrundă mintea elevilor.

— Sper că înţelegeţi, din cele spuse de mine, de ce trebuie continuată educaţia. De asemenea, sper că înţelegeţi că, deşi am luat exemplul din Capitoliu, aş fi putut foarte bine să-l iau din viaţa de zi cu zi, să vorbesc de un comerciant sau de un negustor, de un funcţionar-şef sau un comisio-

nar. Aveți nevoie de învățătură, pentru ca în viitor, cândva, spirala să aibă nevoie de voi.

Silk făcu iarăși pauză, proptindu-și mâinile de pupitrul, crăpat din piatră. Razele soarelui, răspândite prin fereastra înălțată deasupra ușii de pe Strada largă a Soarelui, erau mult mai palide acum.

— Astfel, în Scrieri se spune foarte clar că palestra voastră nu se va vinde — nici din cauza taxelor, nici din alt motiv. Am auzit că circulă un zvon contrar și că mulți dintre voi îl cred. Repet, nu este cazul.

Patera se bucură o clipă de surâsul elevilor.

— Acum o să vă vorbesc despre înțelesul pe care acest fragment îl are pentru mine. Eu sunt cel care am deschis Scrierile, vedeți, deci există un mesaj pentru mine, ca și pentru voi toți. Astăzi, în timp ce voi învățați, m-am dus la piață. Acolo am cumpărat o pasăre vorbitoare frumoasă, o stăncuță, pentru un sacrificiu personal, pe care am să-l fac după ce veți pleca voi acasă.

— V-am spus deja că, atunci când am cumpărat mieii care v-au plăcut atât de mult, am sperat că un zeu, mulțumit de noi, va veni la această Fereastră, așa cum făceau zeii în trecut. Am încercat să vă arăt era o speranță prostească. Fiindcă am primit un alt dar, mult mai important, un dar pe care nu-l poți cumpăra cu toți mieii din piață. Am spus că nu vă voi vorbi despre el azi, așa că nu vă zic decât atât: nu l-am primit datorită rugăciunilor, al sacrificiilor sau al vreunei fapte bune. Pur și simplu mi-a fost dat.

Bătrâna Maytera Rose tuși, o tuse uscată, sceptică, a mecanismului care-i înlocuise laringele înainte ca Silk să rostească primul său cuvânt.

— Am știut că numai eu trebuie să ofer o ofrandă de mulțumire pentru dar, deși toți banii îi cheltuisem deja pe miei. Acum aș vrea foarte mult să vă spun că am avut un plan înțelept de a rezolva dilema — problema mea — dar nu aveam. Nu știam decât că e nevoie de o victimă, așa că m-am dus în grabă la piață, încrezător în zeii milostivi. Nu mi-au înșelat așteptările. Pe drum am întâlnit un străin care mi-a dat banii pentru o victimă prețioasă, stăncuța vorbitoare de care v-am pomenit, o pasăre care seamănă foarte bine cu un corb.

— Vedeți voi, am aflat că păsările nu se vând pentru un cântec. Și am primit un semn — atât de mare e generozitatea zeilor îndurători față de

cei care se roagă la ei – – că un zeu va apărea la Fereastra Sacră după ce am
îndeplinit sacrificiul. Poate va dura mult, cum i-am spus lui Kit, deci nu trebuie să ne arătăm nerăbdători. Trebuie să avem credință și să nu uităm că zeii ne pot vorbi și în alte feluri, că, deși la Ferestrele noastre e liniște, ei tot ni se adresează cumva. Prin semne, vise și viziuni, zeii ne vorbesc cum le vorbeau părinților și bunicilor noștri când erau tineri. De câte ori vrem să le oferim un sacrificiu, ni se adresează direct prin prevestiri, iar Scrierile sunt întotdeauna aici pentru noi, ca să la consultăm la nevoie. Ar trebuie să ne fie rușine să spunem, cum spun oamenii uneori, că în aceste vremuri suntem ca niște corăbii fără cârmă.

Tunetul zgudui geamurile mai puternic decât bocetele cerșetorilor și vânzătorilor de pe Strada Soarelui. Copiii se agitară neliniștiți în scaune. După ce recită împreună cu ei o rugăciune, Silk îi lăsă liberi.

Primii stropi grei de furtună caldă transformau în noroi praful galben din spatele ușilor manteionului. Copiii alergară cu pași mărunți și repezi în susul și în josul Străzii Soarelui, fără ca nici unul să mai zăbovească în după-amiaza aceasta, cum făceau de obicei, bârfind sau jucându-se.

Cele trei sibile rămăseseră înăuntru să asiste la sacrificiu. Silk alergă din manteion la prezbiteriu, își puse mănușile de piele speciale și scoase stăncuța din colivie. Pasărea sări să-i atace ochii cu mișcări iuți, de viperă, ciocul lovind la un deget de ei.

Silk o prinse de cap, amintindu-și că mulți auguri fuseseră uciși de victima pe care voiseră s-o sacrifice, că nu trecea anul fără ca un augur lipsit de noroc să fie străpuns de coarnele unui taur sau cerb.

– – Să nu te prind că mai încerci o dată, pasăre răutăcioasă, – – rosti el pentru sine. — Nu știi că vei fi condamnată pe veci dacă-mi faci rău? O să fii omorâtă cu pietre, iar sufletul tău o să fie dat diavolului.

Stăncuța clămpăni din cioc și flutură din aripi în zadar, până când Silk reuși s-o apuce mai bine și s-o vâre sub brațul stâng.

În manteionul slab luminat și neaerisit, sibilele aprinseseră focul sacrificial pe altar. La intrarea lui Silk, o procesiune alcătuită dintr-un singur om mergând pe intervalul central, ele începură dansul lent, fluturând din fustele negre și largi și înălțându-și glasurile firave într-un bocet sinistru ritualic, vechi de când exista spirala.

Focul era micuț, iar crenguțele de cedru parfumat ardeau cu repezi-

ciune; Silk își spuse că va trebui să se miște repede, pentru ca sacrificiul să aibă loc înainte de a se stinge flăcările, căci altfel ar fi fost semn rău.

Plimbând pasărea deasupra focului, rosti cea mai scurtă invocație și dădu indicațiile grăbit, fără scandare:

— Pasăre, trebuie să stai de vorbă cu fiecare zeu și zeiță pe care-o întâlnești, ca să le vorbești despre marea noastră dragoste și credință. Să le spui și cât le sunt de recunoscător pentru bunăvoința nemărginită și nemeritată pentru care mi-au arătat-o. De asemenea, să le spui cât suntem de nerăbdători să le simțim prezența divină la Fereastra noastră Sacră.

— Așa să-i spui, pasăre, Marelui Pas, Tatăl zeilor.

— Așa să-i spui și Echidnei Sinuoase, soția Marelui Pas. Așa să-i spui Scyllei, cea aspră la vorbă, Molpei celei minunate, lui Tartaros cel negru, lui Hierax cel mut, încântătoarei Thelxiepeia, Phaeai, celei mereu petrecărețe, lui Sphigx a deșertului și oricărui alt zeu pe care-l întâlnești în Mainframe, dar mai ales Intrusului, care mi-a făcut o mare favoare spunându-mi că-i voi îndeplini voia tot restul zilelor mele, că mă voi prosterna în fața lui.

— Nu, nu, bolborosi stăncuța, cum făcuse și la piață. Nu, te rog.

Silk rosti ultimele cuvinte:

— Să nu stai de vorbă cu diavolii, pasăre. Și nici să nu pierzi vremea în locuri unde se află aceștia.

Prinzând de gât pasărea ce se zbătea furioasă, Silk întinse mâna dreaptă, înmănușată, spre Maytera Rose, cea mai bătrână dintre sibile. Ea îi dădu cuțitul pentru sacrificiu cu mâner de os, moștenit de Patera Pike de la predecesorul său. Lama lungă, ciudat încovoiată, era tocită de vreme și plină de pete de sânge care nu se puteau șterge, dar tăișurile era amândouă lucioase și ascuțite.

Stăncuța deschide ciocul și se zbătu sălbatic. Ecoul țipătului final strangulat, aproape uman, se lovi de pereții bătrâni ai manteionului, iar pasărea se lăsă moale în mâna lui Silk. Întrerupând ritualul, el duse trupul flasc la ureche, apoi îi deschise cu degetul mare un ochi înroșit.

— E moartă, — le spuse femeilor care înălțau bocete. O clipă nu mai știu ce să rostească. Neajutorat, vorbi: — N-am mai pățit așa ceva. Moartă înainte s-o sacrific.

Sibilele se opriră din dans.

— Fără îndoială, a mulțumit deja zeilor în numele tău, Patera, rosti

Maytera Marble, diplomată.

Maytera Rose trase aer pe nas cu putere și ceru să i se dea înapoi cuțitul sacrificial.

Micuța Maytera Mint întrebă sfioasă:

— N-ai de gând să-i dai foc, Patera?

Silk scutură din cap.

— Astfel de întâmplări nefericite sunt pomenite în paragrafele scrierilor, Maytera, deși, recunosc, nu m-am gândit niciodată că va trebui să aplic chiar acele observații stricte. Ele spun clar că, dacă nu se găsește o victimă neîntârziat, sacrificiul nu poate continua. Cu alte cuvinte, nu putem arunca pasărea asta moartă în foc așa, pur și simplu. Ar fi ca și cum am arunca una găsită de copii pe stradă.

Voia să scape de ea chiar în timp ce vorbea, s-o azvârle printre bănci sau s-o arunce direct în scocul în care Maytera Marble și Maytera Rose aveau să azvârle cenușa încă sfântă a focului de pe altar. Stăpânindu-se cu greutate, Silk adăugă:

— Toate ați trăit și-ați văzut mai multe decât mine. N-ați mai luat parte niciodată la un sacrificiu profanat?

Maytera Rose trase din nou aer pe nas. Ca și înainte, avea iz de condamnare; cele întâmplate erau neîndoielnic numai și numai vina lui Patera Silk. El și nimeni altul (cum sugeră clar sforăitul) alesese pasărea aceea vrednică de dispreț. Dac-ar fi fost puțin mai grijuliu, dac-ar fi știut mai bine, mai presus de toate dac-ar fi fost mult mai pios — pe scurt, mult, mult mai asemănător cu bietul Patera Pike — nu s-ar fi petrecut ceva atât de rușinos.

— Nu, Patera, niciodată, — îi răspunse Maytera Marble. — Putem sta de vorbă despre altceva când ai terminat aici? În camera mea din palestra e bine?

— Ne vedem acolo de îndată ce arunc pasărea, Maytera, — încuviință Silk. Tentația de a se mustra era prea puternică. — Ar fi trebuit să mă arăt mai priceput. Scrierile m-au prevenit, dar m-au lăsat destul de ignorant ca să cred că sacrificiul meu va fi acceptabil, chiar dacă nu vine nimeni la Fereastra noastră Sacră. Asta îmi va fi învățătură de minte, Maytera. Cel puțin sper că va fi așa, nici nu se poate altfel. Îi mulțumesc Phaeai că n-au fost și copiii de față.

Maytera Mint își făcu și ea curaj să vorbească:

— Nimeni nu poate ști ce e în mintea Intrusului, Patera. El nu e ca alți zei, care se sfătuiesc unii pe alții în Mainframe.

— Dar când zeii au vorbit atât de limpede... — Silk își lăsă fraza neterminată, dându-și seama că vorbele lui nu erau la subiect. — Ai dreptate, Maytera, fără îndoială. Mi-a arătat clar dorințele lui, iar acest sacrificiu nu era printre ele. Pe viitor mă voi strădui să nu fac decât ceea ce îmi spune să fac. Știu că mă pot baza pe ajutorul vostru în această privință, ca în toate celelalte.

Maytera Rose nu mai trase aer pe nas a treia oară, ci se mulțumi să se scarpine pe nas. Nasul, gura și ochiul drept erau cele mai prezentabile părți de pe fața ei; deși fuseseră modelate din polimer dur, arătau aproape normal. În schimb, ochiul stâng, pe care-l avea din naștere, păru să se înroșească dintr-o dată de furie, orb, încețoșat și supurând.

Încercând să-l evite și dorindu-și (cum o făcea adesea de când venise la manteion) să poată fi înlocuit, Silk mută pasărea din mâna stângă în cea dreaptă.

— Vă mulțumesc, Maytera Rose, Maytera Marble și Maytera Mint. Vă mulțumesc. Sunt sigur că data viitoare o să ne descurcăm mult mai bine.

Își scosese mănușile pentru sacrificiu; simțea pasărea disprețuită caldă și prăfuită în mâinile care-i transpirau.

— În palestra, cam peste cinci minute, Maytera Marble.

Capitolul 3
Amurg

— Aici, înăuntru, Patera!

Silk se opri brusc, alunecând pe pietrișul umed de sub picioare.

— În grădină, — adăugă Maytera Marble. Îi făcu semn cu brațul de metal negru lucios din spatele frunzelor de vie.

Furtuna se potolise destul de repede, dar tot ploua, picuri fini care cădeau pe răzoarele ei de ierburi folosite la gătit.

Ne întâlnim ca doi îndrăgostiți, își zise Silk, în timp ce-și recăpăta echilibru și dădea la o parte frunzișul plin de apă, întrebându-se dacă se gândea și ea la același lucru.

Nu. Ca doi oameni care iubesc, recunoscu el. Pentru că o iubea cum o iubise pe mama lui, cum ar fi iubit-o pe sora mai mare pe care n-a avut-o, încercând să aducă pe chipul ei surâsul timid odată cu înclinarea capului, să obțină consimțământul, încuviințarea unei sibile bătrâne, a unei ființe chimice uzate la care, în copilăria lui, pe vremea când trăiau mult mai multe ființe chimice, nu s-ar fi uitat nimeni a doua oară, pe care nimeni, în afară de copiii cei mai mici, n-o considera interesantă. Ce singur s-ar fi simțit în mijlocul cartierul gălăgios și aglomerat, dacă n-ar fi fost ea!

Când Silk pătrunse în grădină, Maytera Marble se ridică, apoi se așeză la loc, odată cu el.

— Nu trebuie să faci asta când suntem numai noi, sibilă. Ți-am mai spus.

Maytera Marble își înclină capul în așa fel încât chipul ei rigid, metalic păru plin de pocăință.

— Uneori mi se întâmplă să uit. Iartă-mă, Patera.

— Iar eu uit că n-ar trebui să te corectez niciodată, pentru că mai de-

vreme sau mai târziu, descopăr că ai dreptate. Despre ce voiai să vorbim, Maytera?

— Nu te deranjează ploaia? — Maytera se uită în sus, la acoperișul de viță.

— Deloc. Dar pe tine te deranjează. Dacă nu vrei să mergi până la palestra, putem să intrăm în manteion. Oricum, vreau să văd dacă mai curge apa prin acoperiș.

Maytera scutură din cap.

— S-ar supăra Maytera Rose. Știe că nu facem nimic interzis, dar nu e de acord să ne întâlnim în palestra dacă nu mai e și altcineva acolo. Lumea vorbește, știi... Oamenii aceia care nu iau parte la nici un sacrificiu și caută scuze. Ea n-a vrut să vină, iar Maytera Mint păzește focul. Așa că m-am gândit să stăm aici. Nu-i un loc prea ferit, Maytera ne poate vedea prin geamurile mănăstirii, dar ne apără de ploaie.

— Înțeleg.

— Ai spus că ploaia mă deranjează. Ești foarte amabil, dar n-o simt, iar hainele mi se vor usca. N-am avut probleme cu uscatul rufelor în ultima vreme, dar trebuie să pompez foarte multă apă ca să le spăl înăuntru. Mai e bună fântâna prezbiteriului?

— Da, sigur. — Văzându-i expresia, Silk se răzgândi. — Nu, nu e bună deloc. E o alinare să te gândești, cum fac copiii, că Pas nu va mai rezista mult la rugămințile pe care fiica lui le înalță în numele nostru și că întotdeauna se va îngriji de noi. Dar nu se știe niciodată, zău, nu putem decât să sperăm. Dacă trebuie să se sape fântâni noi, Capitoliul va trebui să ne împrumute bani. Asta dacă manteionul nostru nu se va descurca fără ele.

Maytera Marble rămase tăcută, dar stătu cu capul plecat, ca și cum n-ar fi putut să-l privească în ochi.

— Ești chiar atât de îngrijorată, Maytera? Uite, îți dezvălui un secret. Intrusul m-a iluminat.

Nemișcată, părea o statuie mângâiată de vreme, învăluită în rochia neagră de sibilă într-un scop comemorativ excentric.

— E-adevărat! Nu mă crezi?

Ridică în sfârșit ochii și spuse:

— Cred că crezi c-ai fost luminat. Te cunosc bine, cel puțin așa îmi

închipui, și n-ai minți în legătură cu asta.

— Mi-a spus și de ce: ca să salvez manteionul nostru. Asta e sarcina mea. — Silk nu-și găsea cuvintele. — Nu-ți poți imagina ce bine te simți să primești o sarcină de la un zeu, Maytera. E minunat! Știi că pentru asta ești făcut, iar inima ta nu se gândește la altceva.

Silk se ridică, nemaiputând să stea jos.

— Nu ne spune oare nimic faptul că eu trebuie să salvez manteionul, te întreb?

— Nu știu, Patera. Ne spune ceva?

— Da, sigur. Putem aplica logica la instrucțiunile zeilor, nu? La faptele și vorbele lor. Deci o putem aplica și acum. Ea ne spune două lucruri, ambele de importanță crucială. Primul: manteionul e în pericol. Nu mi-ar fi ordonat să-l salvez, dacă n-ar fi fost, nu? Deci există un fel de amenințare și e vital să știm despre ea.

Silk se plimbă în ploaia caldă, pentru a privi spre răsărit, spre Mainframe, casa zeilor.

— Al doilea e și mai important, Maytera. Manteionul nostru poate fi salvat. Cu alte cuvinte, e în pericol, nu condamnat la pieire. Nu mi-ar fi ordonat să-l salvez dacă nu s-ar putea salva, nu?

— Vino înapoi și stai jos, te rog, — îl rugă Maytera Marble. — Nu vreau să răcești.

Silk reveni în grădină. Maytera se ridică.

— Nu trebuie... — începu el, apoi zâmbi prostește. — Iartă-mă, Maytera. Te rog, iartă-mă. Îmbătrânesc și nu învăț nimic.

Maytera mișcă din cap într-o parte și-n alta, în felul ei de a râde tăcut.

— Nu ești bătrân, Patera. Te-am văzut astăzi cum joci. Nici un băiat nu-i mai iute decât tine.

— Asta numai pentru că joc de multă vreme, — spuse Silk, apoi se așezară amândoi.

Cu zâmbetul pe buze, Maytera îi cuprinse mâinile, surprinzându-l. Pielea moale de pe vârfurile degetelor ei dispăruse cu timpul, dezvelind oțelul gol, negru ca gândurile ei, șlefuit de muncă neîntreruptă.

— Tu și copiii sunteți singurii din manteion care nu sunteți bătrâni. Locul vostru nu e aici.

— Maytera Mint nu e bătrână. Adică, nu prea, deși știu că e mult mai

în vârstă ca mine.

Maytera Marble oftă scoțând un sunet moale, ca mopul vechi care șterge podeaua de gresie.

— Biata Maytera Mint s-a născut bătrână, mă tem. Sau a fost învățată să fie bătrână înainte de a vorbi, poate. Orice-ar fi, locul ei a fost dintotdeauna aici. Nu ca al tău, Patera.

— Și tu crezi c-o să fie dărâmat, nu? Indiferent de ce mi-a spus Intrusul.

Maytera Marble dădu din cap ezitând.

— Da. Sau, cum ar fi trebuit să spun, clădirile s-ar putea să rămână, dar nici asta nu e sigur. Dar manteionul tău nu va mai aduce zeii oamenilor din cartier, iar copiii nu vor mai primi învățătură în palestra noastră.

— Ce șanse ar avea puștii ăștia fără palestra? — se repezi Silk.

— Ce șanse au copiii din clasa lor acum?

Silk scutură din cap supărat. Îi venea să zgârie pământul.

— Astfel de lucruri s-au mai întâmplat și altă dată, Patera. Capitoliul va găsi alt manteion pentru noi. Mai bune, cred eu, pentru că mai rele e greu să găsești. Eu o să predau în continuare, tu o să îndeplinești sacrificii și o să asculți confesiuni. O să fie bine.

— Astăzi am primit iluminarea. N-am mai spus nimănui, doar unui străin pe care l-am întâlnit în drum spre piață și ție. Nici tu, nici el nu m-ați crezut.

— Patera...

— Deci e clar că nu mă exprim cum trebuie. Stai să văd dacă pot să mă descurc mai bine. — Rămase tăcut o clipă, mângâindu-și obrazul. — M-am rugat întruna pentru ajutor. Mai ales Celor Nouă, dar și fiecărui zeu și zeițe din Scrieri; iar astăzi pe la prânz Intrusul a răspuns rugăciunilor mele, după cum ți-am spus. Maytera, știi... Îi tremura vocea și nu și-o putea controla. Știi ce mi-a spus? Ce mi-a spus mie?

Maytera îi strânse mâinile până ce Silk simți durere.

— Numai că ți-a dat instrucțiuni să păstrezi manteionul. Spune-mi și restul, dacă poți, te rog.

— Ai dreptate. Nu-i ușor. Am crezut întotdeauna că iluminarea e vocea soarelui sau una din mintea mea, care rostește cuvinte. Dar nu-i deloc așa. Îți vorbește pe atâtea voci, iar cuvintele sunt de fapt lucruri vii care îți arată. Nu doar le vezi, așa cum vezi alte persoane pe un monitor, ci le și

auzi și le simți mirosul, le atingi și te doare. Toate împreunate ca să devină una, părți ale unui singur lucru. Înțelegi? Când îți spun că mi le-a arătat sau că mi-a spus ceva, la asta m-am referit.

Maytera Marble dădu din cap încurajator.

— Mi-a arătat toate rugăciunile înălțate vreodată către zei pentru acest manteion. I-am văzut pe toți copiii rugându-se de când a fost construit, pe mamele și tații lor, pe oamenii care au intrat în el doar ca să se roage sau care au venit la unul din sacrificiile noastre sperând să primească o bucată de carne și s-au rugat cât au fost aici.

— Și am mai văzut rugăciunile voastre, ale sibilelor, de la începutul începutului. Nu-ți cer să mă crezi, Maytera, dar am văzut fiecare rugăciune rostită de tine pentru manteionul nostru, pentru Maytera Rose, Maytera Mint sau Patera Pike, pentru mine și pentru toți oamenii din cartier, mii și mii de rugăciuni. Rugi rostite în genunchi și în picioare, în timp ce găteai sau frecai podelele. A fost și o Maytera Milkwort aici, am văzut-o și pe ea rugându-se, și o Maytera Betel, o femeie mare, neagră, cu ochi somnoroși. Silk făcui o pauză ca să-și tragă sufletul. Dar cel mai mult l-am văzut pe Patera Pike.

— Dar asta e minunat! — exclamă Maytera Marble. — Trebuie să fi fost ceva mirific, Patera. - Lui Silk i se păru că îi lucesc ochii, deși știa că era imposibil, că lentilele cristaline captaseră lumina.

— Iar Intrusul a hotărât să răspundă la toate rugăciunile. I-a spus-o lui Patera Pike, iar el a fost atât de fericit! Mai ții minte ziua când am venit aici de la școală, Maytera?

Maytera înclină din cap.

— Atunci s-a întâmplat. Aceea a fost ziua în care Intrusul l-a luminat pe Patera Pike și i-a spus... i-a spus că acesta e ajutorul pe care îl... pe care...

Silk începu să plângă și se rușină dintr-o dată. Picăturile de ploaie se întețiră, ca încurajate de lacrimile care-i brăzdau obrajii și bărbia. Maytera Marble scoase din mânecă o batistă albă, mare și curată, și i-o oferi.

E-atât de practică, își zise el, ștergându-și nasul și ochii. O batistă pentru micuți; plânge câte unul din clasa ei în fiecare zi. Zilele ei sunt trecute pe răboj cu lacrimi, iar astăzi eu sunt copilul care plânge.

— Nu ai prea des copii la fel de mari ca mine, — reuși el să îngaime.

— În clasă, vrei să spui? Niciodată nu sunt la fel de mari. A, dar probabil te referi la bărbații și femeile care au trecut prin mâna mea când erau copii. Mulți dintre ei sunt mai în vârstă ca tine. Cei mai bătrâni au probabil în jur de șaizeci de ani. Eu am... N-am predat până atunci. — Își accesă fișierul de amintiri, mustrându-se, ca întotdeauna, că n-o face mai des. — Asta-mi amintește să te întreb ceva. Îl cunoști pe Auk,* Patera?

Silk scutură din cap.

— Locuiește la noi în cartier?

— Da, și vine uneori de ziua Scyllei. Sigur l-ai văzut. Bărbatul acela zdravăn, cu înfățișare dură, care stă în spate?

— Cu maxilarul puternic? Are haine curate, dar arată mereu nebărbierit. Poartă o sabie scurtă, poate e una de vânătoare, și e mereu singur. A fost și el unul din băieții tăi?

— A ajuns un criminal, Patera, — confirmă Maytera Marble cu tristețe. — Jefuiește case.

— Îmi pare rău că aud asta. — O clipă, Silk își imagină matahala din spatele manteionului surprinsă de gazda jefuită agitându-se stângace, dar rapidă, ca s-o înfrunte ca un urs prin în capcană.

— Și mie, Patera. Am tot vrut să-ți vorbesc despre el. Patera Pike l-a absolvit anul trecut. Erai deja aici, dar nu cred că știi despre asta.

— Și dac-am știut, am uitat. — Ca să oprească șuieratul lamei late care ieșea din teacă, Silk scutură din cap. — Dar ai dreptate, Maytera. Mă îndoiesc că știam.

— Nici eu n-am aflat de la Patera, ci de la Maytera Mint. Lui Auk încă îi place de ea și din când în când mai stau de vorbă.

Suflându-și nasul în propria batistă, Silk se relaxă puțin. Despre asta voise ea să-i vorbească, de fapt, era sigur.

— Patera a reușit să-l facă pe Auk să promită că n-o să-i mai jefuiască pe săraci. O făcuse de multe ori, recunoscuse chiar Auk, dar n-avea s-o mai facă. I-a promis lui Patera, așa zice Maytera, căreia i-a promis și ei. Acum o să-mi faci morală, pentru că promisiunile unui astfel de om — ale unui criminal — nu pot fi crezute.

— Nu te poți încrede în promisiunile nimănui, — spuse Silk încet, —

*Pinguin nordic

căci nici un om nu este, și nu poate fi vreodată, ferit de ispita diavolului. Aici mă includ și pe mine, bineînțeles.

Maytera Marble își puse batista înapoi în mânecă.

— Cred că în promisiunea lui Auk, făcută fără constrângeri, te poți încrede ca în una făcută de oricine, Patera. Ca și în a ta, nu lua asta ca pe-o jignire. Așa era el în copilărie, așa este acum ca bărbat, din câte îmi dau seama. N-a avut niciodată mamă și tată. El... Dar mai bine mă opresc, nu cumva să-mi scape lucruri pe care Maytera m-a pus să promit că n-o să le repet. Altfel m-aș simți îngrozitor și-ar trebui să le spun amândurora că mi-am călcat cuvântul.

— Crezi cu adevărat că aș putea să-l ajut pe acest om, Maytera? Sigur nu sunt mai bătrân ca el, ci mai tânăr. N-o să mă respecte ca pe Patera Pike, nu uita.

Stropii de ploaie cădeau de pe frunzele strălucitoare pe fusta Mayterei Marble. Îi șterse absentă.

— S-ar putea să ai dreptate, dar tu îl vei înțelege mai bine decât Patera Pike, cred eu. Ești tânăr și la fel sau aproape la fel de puternic ca el. În plus, te va respecta ca augur. Nu trebuie să te temi de el. Ți-am cerut eu vreo favoare vreodată, Patera? Una adevărată?

— M-ai rugat să intervin pe lângă Maytera Rose odată și am încercat. Cred că am făcut mai mult rău decât bine, așa că nu se pune la socoteală. Dar poți să-mi ceri o mie de favoruri, Maytera. Ți-ai câștigat dreptul ăsta, ca multe altele.

— Atunci stai de vorbă cu Auk într-o zi a Scyllei. Ascultă-i confesiunea, dacă-te roagă.

— Asta nu-i o favoare. Aș face-o pentru oricine; dar, desigur, tu vrei să depun eforturi mai mari cu acest Auk, să-i vorbesc și să-l iau deoparte. O voi face.

— Îți mulțumesc. Patera, mă cunoști de mai bine de un an deja. Îmi lipsește credința?

Întrebarea îl luă pe Silk prin surprindere.

— Tu, Maytera? Dar eu... eu niciodată n-am gândit așa. Întotdeauna ai părut, cel puțin pentru mine, vreau să spun...

— Și totuși n-am crezut destul în tine și în zeul care te-a luminat. Tocmai mi-am dat seama. M-am încrezut numai în vorbele oamenilor și în

aparențe lor, ca un negustor neînsemnat. Spuneai că zeul i-a promis ajutor lui Patera Pike. Poți să-mi spui mai multe despre asta? Înainte te-am ascultat cu atenție. Acum o să te ascult și cu credință, cel puțin o să încerc.

— Sunt mai multe lucruri decât ți-aș putea spune eu.

Silk își frecă obrazul. Acum se controla pe sine.

— Patera Pike a fost luminat, cum ți-am spus. Iar mi-e mi s-a arătat iluminarea lui. I s-a spus că toate rugăciunile înălțate de el de-a lungul atâtor ani aveau să fie ascultate în ziua aceea — că va primi neîntârziat ajutorul pe care-l ceruse pentru el, pentru manteion și pentru tot cartierul.

Silk descoperi că-și ținea pumnii încleștați. Încercă să se relaxeze.

— Mie mi s-au arătat toate acestea; am văzut ajutorul venind, iluminat, de parc-ar fi fost focul lui Pas de la soare. Și am fost eu. Atât. Eu.

— Atunci nu poți da greș, — îi spuse Maytera Marble cu voce scăzută.

— Aș vrea eu să fie așa ușor, — replică Silk scuturând din cap. — De greșit, pot greși. Dar nu îndrăznesc.

Maytera avea o înfățișare gravă, cum i se întâmpla adesea.

— Dar n-ai știut asta până azi? La prânz, pe terenul de sport? Așa ai spus.

— Nu, n-am știut. Mi-a spus altceva, vezi tu: că a venit vremea faptelor.

Maytera Marble scoase un oftat.

— Am niște informații pentru tine, Patera. Descurajante, mă tem. Dar mai întâi, vreau foarte mult să te mai întreb un lucru și poate să-ți spun ceva. Zici că Intrusul a fost cel care ți-a vorbit?

— Da. Însă nu știu prea multe despre el nici acum. E unul din cei șaizeci și trei de zei pomeniți în Scrieri, dar n-am avut ocazia să-l caut de când mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat. Din câte țin minte, nu sunt prea multe de știut despre el. El mi-a spus despre sine lucruri care nu se găsesc în Scrieri, dacă nu cumva am uitat eu de ele; dar n-am prea avut timp să mă gândesc la ele.

— Când trăiam și noi în Spirala Soarelui Scurt, asemenea lui, înainte de a se construi și popula cea de acum, îl idolatrizam. Dar știai asta, fără îndoială, Patera.

— Am uitat, — recunoscu Silk. — Ai dreptate. Scrie în cartea a zecea sau a douăsprezecea.

— Noi, ființele chimice, nu luam parte la sacrificii în Spirala Soarelui Scurt. — Maytera se întrerupse o clipă, ca să-și scaneze niște fișiere mai vechi. — Nu se folosea denumirea de manteion, ci alta. Dacă mi-aș aminti-o, cred că mi-aș aminti mai multe.

Silk încuviință, deși nu înțelese despre ce vorbea.

— S-au schimbat multe de atunci, dar copiii învățau că el era infinit. Nu doar mare, ci fără limite. Există astfel de expresii... În matematică, vreau să spun. Deși nu le folosim la mine în clasă.

— El mi-a arătat.

— Se spune că până și spirala are un capăt, — continuă Maytera, — așa imensă cum e. El nu are. Dacă ar fi să-l împarți între toate lucrurile din spirală, fiecare parte din el tot nelimitată ar rămâne. Nu te-ai simțit mic de tot când îți arăta lucrurile astea?

Silk cumpăni înainte de a răspunde:

— Nu, nu cred că m-am simțit așa. Sigur nu. M-am simțit... Ei bine, m-am simțit excelent, deși el era nemărginit și incomensurabil, cum spui tu. Imaginează-ți, Maytera, cum ar fi să mi se adreseze tocmai Înțelepciunea-Sa Prolocutorul, ca să-mi dea o însărcinare specială. Sigur că aș considera că e un bărbat mult mai impresionant decât mine și decât aș putea fi eu vreodată; dar aș considera și că persoana mea a crescut în importanță. — Silk se opri să se mediteze o clipă. — Acum închipuie-ți un Prolocutor incomensurabil de impresionant.

— Înțeleg. Mi-ai răspuns la toate întrebările pe care mi le pun de multă vreme. Îți mulțumesc, Patera. Vestea mea... Vreau să-ți spun de ce ți-am cerut să te întâlnești cu mine.

— Presupun că e una proastă. — Silk respiră adânc. — Știind că manteionul e amenințat, mă așteptam la așa ceva.

— Pare să arate — eronat, sunt convinsă — că deja ai ratat. Vezi tu, cât ai fost plecat a venit la palestra un bărbat bine făcut, cu fața roșie. A spus că tocmai a cumpărat-o, odată cu întreaga proprietate, de la oraș. De la Ayuntamiento, Patera, — rosti Maytera cu glas pierit. — Asta mi-a zis. A venit să se uite la clădiri. I-am arătat palestra și manteionul. Sunt convinsă că n-a intrat în mănăstire și în prezbiteriu, dar s-a uitat la toate pe dinafară.

— A spus că vânzarea era încheiată?

Maytera înclină din cap.

— Ai dreptate. Nu-i deloc o veste bună.

— A venit într-un plutitor condus de un bărbat. L-am văzut când mergeam de la palestra la manteion. Am mers prin față, de-a lungul Străzii Soarelui, pe lângă terenul de sport. Mi-a spus c-a vorbit cu tine înainte de a veni aici, dar nu ți-a spus că cumpărase proprietatea. S-a gândit că s-ar putea să-i faci necazuri.

Silk înclină ușor din cap.

— Cred că l-aș fi tras din plutitor și i-aș fi rupt gâtul. Sau cel puțin aș fi încercat.

Maytera îi puse mâna pe genunchi.

— N-ar fi fost înțelept din partea ta, Patera. Ai ajunge la Alambrera, în puțurile iadului.

— Ceea ce n-ar conta. Îl cheamă Blood, poate ți-a spus.

— Posibil să-mi fi spus. — Mayterei nu-i mai funcționa decât rareori scanarea rapidă; trecu în revistă fișierele în tăcere, apoi spuse: — Nu e deloc un nume obișnuit. Se zice că aduce ghinion. Nu cred c-am avut un băiat pe care să-l cheme Blood.

Silk se frecă pe obraz, cu priviri gânditoare.

— Tu ai auzit de el, Maytera? Eu nu, dar probabil că e un om bogat, dacă are un plutitor personal.

— N-aș crede. Dacă vânzarea e încheiată, Patera, ce mai poți face?

— Nu știu.

Silk se ridică din nou. Făcu un pas și ieși imediat din grădină. Se înseninase, dar tot mai cădeau stropi răzleți, iar soarele era acoperit pe jumătate.

— Piața se va închide în curând, — rosti el.

— Da, — spuse Maytera Marble, alăturându-i-se.

Tărâmul cerurilor, aproape invizibil înainte, se vedea acum clar, în lumina zorilor: păduri îndepărtate, despre care se spunea că erau vrăjite, și orașe îndepărtate, despre care se spunea că erau bântuite, influențând discrete în bine sau în rău viețile celor aflați dedesubt.

— Nu e un străin, ori cel puțin nu vorbește ca străinii pe care i-am întâlnit. Mi s-a părut că se trage chiar din cartierul nostru.

— Am observat și eu.

— Pe aici pe la noi nu te poți îmbogăți în multe feluri, nu-i așa? Eu nu

sunt de părerea asta.

— Nu sunt sigură că te înțeleg.

— N-are importanță. Ai vrut să vorbesc cu bărbatul ăsta, Auk. Într-o zi a Scyllei, mi-ai spus; dar întotdeauna sunt încă zece persoane care așteaptă să stau de vorbă cu ele. Unde l-aș putea găsi pe Auk astăzi?

— Păi, habar n-am. Ai putea să mergi să-l vezi în seara asta, Patera? Ar fi minunat! Poate știe Maytera Mint pe unde-l găsești.

— Ai spus că așteaptă în manteion să se stingă focul. Du-te și întreab-o, te rog, cât o ajuți să purifice altarul. Vorbim peste câteva minute.

Privindu-i de la fereastra mănăstirii, Maytera Rose mormăi satisfăcută când se despărțiră. Oricât s-ar fi amăgit cei doi, ea simțea pericolul — lucruri murdare pe care ea le-ar putea face pentru el sau, mai rău, pe care el i le-ar putea face ei. Echidna cea imaculată ura astfel de lucruri, orbindu-i pe cei căzuți în păcat, așa cum o orbise și pe ea. Uneori, când îngenunchea în fața imaginii fiicei sale, Maytera Rose se simțea ea însăși Echidna, Mama Zeilor și Împărăteasa Spiralei.

Lovește, Echidna! Lovește!

ERA DESTUL DE ÎNTUNERIC PENTRU CA UȘA trântită să aprindă lumina slabă din colțul dormitorului lui Silk, încăperea de deasupra bucătăriei, vechiul depozit pe care-l curățase ajutat de bătrânul Patera Pike când venise aici. (Silk nu-și putuse muta niciodată lucrurile în camera mai mare a lui Pike și arunca sau arde portretele învechite ale părinților lui sau hainele lui zdrențuite, mult prea mici.) În lumina incertă, Silk își puse al doilea rând de haine bune. Gulerul și manșetele erau detașabile ca să fie spălate mai ușor și, automat, mai des. Le scoase și le așeză în sertar, în spatele singurului rând de haine.

Ce mai era? Se privi în oglindă; ceva cu care să-și acopere părul blond nepieptănat, desigur. Avea de ales între pălăria mare de paie pe care o purtase de dimineață, când pusese șindrile noi pe acoperiș, și calota neagră cu ornamente albastre, purtată de Patera în zilele cele mai friguroase. Silk se hotărî să le ia pe amândouă; pălăria de paie o să-i umbrească fața, dar o poate lua vântul. Calota încăpea numai bine sub ea, și-l va și masca puțin. Oare așa se simțeau oamenii ca Auk? Oare așa își făceau planuri?

Aflase de la Maytera Marble că Maytera Mint numise vreo șase locuri

în care l-ar putea întâlni pe Auk; toate erau în Orilla, zona cea mai rău famată a cartierului. Ar putea fi jefuit sau ucis, deși n-ar opune rezistență. Dacă Blood nu va accepta să-l vadă...

Silk scutură din umeri. Casa lui Blood trebuie să fie undeva pe Palatin; nici nu se gândea că cineva care circula într-un plutitor ar locui în altă parte. După lăsarea serii, Palatinul era plin de Gărzi Civile, pedeștre, călare și în plutitoare înarmate. Nu puteai să dărâmi o ușă cu piciorul așa, pur și simplu, cum făceau bandele de tâlhari în cartierul lui seară de seară. Era imposibil.

Și totuși, ceva trebuia făcut, și încă în seara asta; iar el nu știa ce altceva să facă.

Se jucă cu mărgelele, apoi le lăsă înapoi în buzunar. Scoase lanțul de argint și gammadionul lui Pas și le așeză pios în fața tripticului, împătură două bucăți de hârtie curate și le introduse în micul penar uzat pe care-l folosise la școală. Îl lăsă să alunece în buzunarul interior larg al robei sale. Poate-i va fi necesară o armă; aproape sigur va avea nevoie de o unealtă de orice fel.

Coborî în bucătărie. Din coșul de gunoi urât mirositor din colț se auzi un foșnet discret: un șobolan, fără îndoială. Își reaminti, ca de atâtea alte ori, să-l pună pe Horn să-i prindă un șarpe ușor de îmblânzit.

Împinse ușa de la bucătărie care se deschise cu un scârțâit și ieși din nou în grădină. Era aproape întuneric. Bezna se va lăsa cu totul până ajunge la Orilla, cale de opt străzi. Ploaia de după-amiază așezase praful iar aerul, răcoros cum nu mai fusese de luni de zile, era acum proaspăt și curat. Se pare că toamna nu era, totuși, departe. Ar fi trebuit să fie obosit, își zise Silk, dar nu simți oboseala când descuie ușa manteionului. Oare, privind lucrurile la rece, asta voia Intrusul? Graba aceasta spre bătălie? Atunci serviciul lui era o mare plăcere!

Focul altarului se stinsese. Manteionul era luminat numai de strălucirea argintie a Ferestrei Sacre și de flacăra ascunsă a lămpii rotunde, cu sticlă albastră, de la picioarele Echidnei — lampa Mayterei Rose, în care ardea ulei scump, a cărui aromă îi trezea lui Silk amintiri.

Bătu din palme pentru a spori lumina celor câteva lumini care încă mai mergeau, apoi începu să caute, în semiîntuneric, toporul cu coadă lungă și tăiș îngust, cu care despicase șindrilele și bătuse cuiele în acoperiș. Îl găsi, îi

cercetă lama (ascuțită cu atâta efort în dimineața anterioară) și-i fixă coada la cingătoare.

N-o să meargă, trase el concluzia, după ce se plimbă în sus și în jos de vreo două ori și încercă să șadă. Era un ferăstrău ruginit în debaraua palestrei; ar fi fost ușor să taie din coada toporului, dar atunci n-ar fi o unealtă prea folositoare, cu atât mai puțin o armă pe care să te bazezi.

Aplecându-se, dădu peste frânghia cu care era legat mănunchiul de scânduri ca să nu alunece de pe acoperiș; era subțire, împletită din păr de cal negru, veche și folosită, dar încă rezistentă. Își scoase roba și tunica și se încinse cu ea în jurul taliei de mai multe ori, legându-i capetele, apoi vârî coada toporului printre cercurile de frânghie.

Îmbrăcat la loc, ieși iarăși în grădină, unde briza sprințară aducea mirosul plăcut de mâncare gătită din mănăstire. Ar fi trebuit să-și pregătească și el cina chiar acum. Ridică din umeri, promițându-și un adevărat festin la întoarcere. Roșiile verzi, care căzuseră de pe araci, tot nu era coapte, dar o să le taie felii și-o să le prăjească în puțin ulei. O să toarne uleiul fierbinte peste pâine, ca să-i dea aromă și s-o înmoaie. Îi lăsa gura apă. O să curețe zațul fiert de atâtea ori, o să frece ibricul și-o să-și facă o cafea proaspătă. La sfârșit o să mănânce un măr și ultima bucată de brânză. Ce ospăț! Își șterse buzele cu mâneca, rușinat de lăcomia lui.

După ce închise și încuie cu grijă ușa laterală a manteionului, cercetă precaut ferestrele mănăstirii. Nu conta dacă-l vedea plecând Maytera Marble sau Maytera Mint, dar Maytera Rose nu va ezita să-l ia la întrebări, curioasă.

Ploaia se oprise, era ușor de observat; căzuse cam o oră, dar fermierii aveau nevoie de zile întregi de ploaie. Mergând grăbit pe Strada Soarelui, de data asta spre răsărit, nu spre piață, Silk se uită la cer.

Pe ici, pe colo, printre norii care alunecau grăbiți, zări dâre aurii extrem de fine, gata să fie acoperite de umbra neagră ca smoala, care urca amenințător. Se uită cum sclipesc scurt și se sting, iar tărâmul cerurilor, care plutise în spatele soarelui lung ca o ceată de stafii, strălucea în toată splendoarea lor: bazine cu apă scânteietoare, păduri nesfârșite, ogoare împărțite în pătrățele și orașe orbitor de luminoase.

Strada Lămpii îl aduse la Orilla, acolo unde începeau apele lacului când Vironul era la începuturile sale. Zidul sfărâmicios, pe jumătate as-

cuns de cocioabe, fusese cândva un chei aglomerat, iar clădirile uriașe și întunecoase niște depozite. Mai mult ca sigur că existaseră depozite de sărare, ateliere de făcut funii și multe altele; dar structurile de odinioară, construite cu atâta ușurință, dispăruseră înainte de ultimul caldé, putrezite, dărâmate și, în cele din urmă, distruse pentru lemne de foc. Se ofiliseră până și buruienile, iar pivnițele de sub ruinele de rocă albă, deveniseră taverne.

Ascultând vocile supărate auzite din cea spre care se îndrepta, Silk se întrebă de ce mergeau oamenii la tavernă. Ce fel de viață duceau cincizeci sau o sută de femei și bărbați, dacă preferau taverna? Era un gând înspăimântător.

Se opri în capul scărilor să descifreze desenul făcut cu cretă pe peretele murdar: o pasăre amenințătoare, cu aripile larg deschise. Un vultur? Nu cu pintenii ăia. Mai degrabă un cocoș de luptă. Taverna Cocoșului era unul din locurile sugerate de Maytera Mint, decare auzise de la Auk (după spusele Mayterei Marble).

Treptele abrupte și sparte puteau a urină. Silk își ținu respirația în timp ce le cobora, fără să se poată ghida prea mult după lumina gălbuie slabă din ușa deschisă. Pășind lateral peste prag, se propti cu spatele de perete și cercetă încăperea. Nimeni nu-i acorda atenție.

Spațiul era mai mare decât se așteptase și insuficient mobilat. Mesele de joc erau de mai multe feluri, împrăștiate în toate părțile, separate, dar înconjurate de scaune, taburete și bănci la fel de neuniforme, pe care stăteau siluete tăcute. Lumânările oribile fumegau și de pe ele se scurgeau pe mese (dar nu pe toate) picături de ceară murdară. Lampionul verde cu portocaliu, cu abajurul rupt, se clătina în mijlocul tavanului, părând să tremure din cauza vocilor ascuțite furioase de sub el. Nu se putea vedea exact ce se petrecea înăuntru din cauza spectatorilor aflați cu spatele care se înghionteau întruna.

— Muisto! Curvo! — strigă o femeie.

O voce de bărbat, răgușită de bere, dar sâsâind ușor din cauza prafului ocru numit rugină, propuse:

— Lipește-o pe fustă și poate c-o să vrea!

Urmă un hohot general. Cineva răsturnă o masă cu piciorul, bufnitura amestecându-se cu zgomotul de sticlă spartă.

— Aici! Aici! — Cu mișcări iuți, dar fără să arate neapărat graba, un

zdrahon de bărbat cu fața mutilată de o cicatrice înfiorătoare și cu un popic în mână, își făcea loc împingând mulțimea.

— A-FA-RĂ cu ea! — arătă cu degetul o femeie.

— A-FA-RĂ cu amândouă! — Zdrahonul o prinse de guler, o atinse ușor pe cap cu popicul și o târî spre ușă.

Unul din bărbații spectatori făcu un pas în față, ridică mâna și arătă spre femeia cealaltă, căruia lui Silk i se păru prea beată ca să se țină pe picioare.

— Și cu ea! îi spuse zdrahonul bărbatului care-i ținea partea. Acesta scutură din cap.

— Și cu ea! Și cu tine! Mai înalt cu un cap, zdrahonul se aplecă spre el. A-FA-RĂ!

Oțelul luci și popicul lovi. Pentru prima oară în viața lui, Silk auzi, spre dezgustul lui, cum crapă un os; urmă imediat pocnetul unui pistol cu ace, ca și cum cineva ar fi pocnit dintr-un bici de jucărie. Pistolul (Silk crezu că e cel cu care se trăsese) zbură prin aer și unul din privitori căzu cu fața înainte.

Silk se lăsă în genunchi înainte să-și dea seama ce face, făcând cruce după cruce cu mărgelele.

— Fiule, îți dau iertarea tuturor zeilor. Adu-ți aminte cuvintele lui Pas...

— Nu-i mort, amice. Ești augur?

Îi vorbea zdrahonul cu cicatrice. Din brațul drept îi curgea sânge închis la culoare printr-o zdreanță jegoasă cu care apăsa locul tăiat.

— În numele tuturor zeilor, ești iertat în vecii vecilor, fiule. Vorbesc în numele marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, al...

— Scoateți-l afară, — se răsti cineva. Silk nu înțelese dacă se referă la el sau la mort. Cel din urmă sângera mai încet decât zdrahonul, dintr-un izvoraș de la tâmpla dreaptă. Era mort, fără îndoială. În timp ce rostea Formula Finală și legăna mărgelele, Silk îi verifică pulsul. Nu simți nimic.

— Prietenii lui o să se îngrijească de el, Patera. O să-i fie bine.

Doi dintre prietenii mortului îl trăgeau deja afară de picioare.

— ... și al lui Sphigx cea puternică, precum și al zeilor mai mici. — Silk avu o ezitare. Nu avea ce căuta în Formulă, dar oamenii din jur n-aveau

de unde să știe sau nu le-ar fi păsat. Înainte de a se ridica, încheie șoptind:

— Te iartă și Intrusul, fiule, indiferent ce rău ai făcut în viața ta.

Taverna era aproape goală. Bărbatul lovit cu popicul gemea și se zbătea. Femeia beată stătea lângă el în genunchi, așa cum Silk îngenunchease lângă cel mort, mișcându-se de pe un genunchi pe altul, cu mâna pe podeaua murdară. Pistolul care zburase prin aer nu se zărea nicăieri, nici cuțitul scos de bărbatul rănit.

— Vrei să bei ceva, Patera?

Silk neagă scuturând din cap.

— Ba cum să nu vrei. Din partea mea, pentru ce-ai făcut. — Zdrahonul își înveli brațul cu zdreanța, îi făcu un nod dibaci cu stânga și-l strânse ajutându-se de dinți,

— Trebuie să aflu ceva, — spuse Silk, — punându-și mărgelele în buzunar. Aș prefera să aflu acel ceva decât să primesc de băut pe gratis. Caut un bărbat pe nume Auk. A fost în tavernă? Îmi poți spune unde-l găsesc?

Zdrahonul rânji, arătându-i caverna lăsată în locul unde fuseseră cândva doi dinți.

— Auk ai zis, Patera? Auk? Sunt mai mulți cu numele ăsta. Îi datorezi bani? De unde știu că nu sunt chiar eu?

— Pentru că-l cunosc, fiule. Îl știu din vedere, ar fi trebuit să precizez. E aproape la fel de înalt ca tine, cu ochi mici, un maxilar puternic și urechi mari. Cred că e cu cinci sau șase ani mai tânăr ca tine. Vine regulat la sacrificiile noastre de ziua Scyllei.

— Nu mai spune! — Zdrahonul păru că se uită în ungherul cel mai întunecat al încăperii.

— Păi, Auk e în că aici, Patera, — rosti el dintr-o dată. — Nu mi-ai spus că l-ai văzut plecând?

— Nu. Eu...

— Acolo. Zdrahonul arătă spre ungherul în care o ființă solitară stătea la o masă nu cu mult mai mare decât scaunul pe care era așezat.

— Mulțumesc, fiule.

Silk traversă încăperea ocolind o masă mare și murdară.

— Auk? Eu sunt Patera Silk, de la manteionul din Strada Soarelui.

— Mulțumesc pentru ce? — vru să știe cel numit Auk.

— Pentru că ai fost de acord să vorbești cu mine. I-au făcut un semn, cu mâna sau altfel, cred. Nu l-am văzut, dar e clar că i-ai făcut semn.

— Stai jos, Patera.

Nu mai era nici un scaun. Silk își luă un taburet de la masa lungă și se așeză.

— Te-a trimis cineva?

— Maytera Mint, fiule. Dar nu vreau să-ți formezi despre mine o impresie greșită. N-am venit ca să-i fac o favoare ei sau ție. Maytera mi-a făcut o favoare spunându-mi unde te pot găsi, iar eu am venit să-ți cer alta în schimb, anume să-ți mărturisești păcatele.

— Crezi că am nevoie de ea? — În vocea lui Auk nu se ghici nici o tentă de umor.

— N-am de unde știi, fiule. Tu crezi?

Auk păru că se gândește.

— Poate că da. Poate că nu.

Silk înclină din cap într-un mod care să exprime înțelegerea, speră el. Descoperi că nu se simte în largul lui când stă de vorbă cu tâlharul acesta mătăhălos pe întuneric, fără să-i vadă fața.

Zdrahonul cu brațul tăiat așeză un pahar neașteptat de delicat în fața lui Silk.

— Ce-avem noi mai bun, Patera, — îi spuse, apoi se depărtă.

— Mulțumesc, fiule.

Revenit la taburet, Silk privi în spatele lui. Bărbatul rănit și femeia băută dispăruseră de sub lampion, deși nu-i auzise plecând.

— Mayterei Mint îi place de tine, Patera, — remarcă Auk. — Îmi povestește despre tine uneori. De exemplu, mi-a povestit cum ai supărat-o pe femeia care vinde carne pentru animale.

— Scleroderma? — Silk simți cum roșește și se bucură că Auk nu-l vedea mai bine. — E o femeie bună, și foarte religioasă. Mă tem că m-am purtat grăbit și fără tact.

— Chiar ți-a turnat găleata în cap?

Silk înclină din cap cu regret.

— Ciudat a fost că mai târziu am simțit pe ceafă am găsit o bucată de... cred că-i spune carne de pisică. Puțea.

Auk râse încet, un râs profund și plăcut, care-i plăcu lui Silk.

— Atunci m-am simțit foarte umilit, — continuă el. — S-a întâmplat într-o zi a Thelxiepeiei și i-am mulțumit zeiței în genunchi că mama nu mai trăia să audă ce-am pățit. Știi, mă gândeam că s-ar fi simțit foarte jignită, cum m-am simțit și eu. Acum îmi dau seama că n-ar fi făcut altceva decât să mă tachineze.

Silk sorbi din păhărelul aflat în fața lui; probabil bea coniac, își zise, și încă unul de calitate.

— Aș lăsa-o pe Scleroderma să mă vopsească în albastru și să mă târască prin toată Alameda, dacă asta ar aduce-o pe mama înapoi.

— Maytera Mint a fost singura ființă care mi-a fost aproape ca o mamă, — spuse Auk. — Așa îi și ziceam când eram numai noi doi. Îmi dădea voie. Vreo doi ani m-am prefăcut că e mama mea. Nu ți-a spus?

Silk scutură din cap, apoi adăugă:

— Maytera Marble mi-a spus ceva asemănător. Mă tem că n-am ascultat-o prea atent.

— Bătrânul ne-a crescut pe noi de-am ajuns bărbați în toată firea — și ne-a crescut cu asprime. E cel mai bine așa. Cunosc o mulțime de oameni care n-au avut parte de așa creștere, așa că știu ce spun.

— Sunt convins.

— Îmi spun de atâtea ori c-ar trebui să bag cuțitul în ea, ca să mi-o scot din cap, și pe ea, și vorbele ei. Înțelegi ce vreau să spun?

Silk încuviință, neștiind sigur dacă matahala din fața lui îi văzu înclinarea capului.

— Chiar mai bine decât tine. Mai știu și că nu i-ai face rău niciodată. Sau, dacă i-ai face, n-ar fi din motivul acesta. N-am nici jumătate din vârsta lui Patera Pike și nu sunt nici pe departe așa de înțelept ca el. Dar știu că nu i-ai face rău.

— N-aș paria pe lucrul ăsta.

Silk nu răspunse, ci privi chipul neclar al lui Auk. O clipă i se păru că zărește umbra unui bot, ca și cum ar fi avut în față un lup sau un urs.

Cu siguranță că omul ăsta n-a fost botezat Auk la naștere. Cu siguranță că și-a luat numele în timp.

Și-o imagină pe Maytera Mint conducându-l pe Auk în clasă de lanț, apoi pe Maytera Rose prevenind-o pe Maytera Mint că Auk se va întoarce împotriva ei când va crește. Sorbi din băutură ca să-și alunge închipuirea.

Probabil că mama lui Auk îl botezase așa; micii pinguini de la Lacul Lima nu puteau zbura, deci așa își botezau fiii mamele care sperau că nu le vor părăsi niciodată. Dar mama lui Auk probabil că murise când el era încă foarte tânăr.

— Dar nu aici. — Pumnul lui Auk lovi masa, gata s-o răstoarne. O să vin de ziua Scyllei, adică poimâine, și atunci o să mă ierți de păcate. Bine?

— Nu, fiule. Trebuie s-o fac acum.

— N-ai încredere în...

— Mă tem că nu m-am făcut înțeles pe deplin, — îl întrerupse Silk. — N-am venit aici ca să-ți iert eu ție păcatele, deși aș fi încântat s-o fac, dacă vrei, și sunt convins că Maytera Mint ar fi foarte fericită să audă că te-am absolvit. Am venit ca să mă ierți tu pe mine, Auk, și trebuie s-o faci în seara asta. Pentru asta am venit. Dar n-o s-o facem aici, cum spui și tu, ci într-un loc mai retras.

— Nu pot să fac așa ceva.

— Ba poți, fiule, — insistă Silk delicat. — Sper că poți. Maytera Mint ți-a fost învățătoare și cu siguranță te-a învățat că acela ce e fără pată îl poate ierta, în numele zeilor, pe cel aflat în pericol de moarte.

— Dacă-ți închipui c-am de gând să te omor, Patera, eu sau Gib cel de colo...

Silk scutură din cap.

— O să-ți explic totul într-un loc mai retras.

— Patera Pike m-a absolvit odată de păcate. Maytera s-a ținut de capul meu, așa că am cedat, în cele din urmă. I-am spus o grămadă de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

— Și acum te întrebi dacă mi-a spus ceva din cele auzite de la tine și crezi că mi-e frică să nu mă ucizi dacă-ți spun că, la rândul meu, le-am spus și eu altcuiva. Nu, Auk. Patera nu mi-a spus nimic, nici măcar că te-a absolvit de păcate. Am aflat de la Maytera Marble, care știa de la Maytera Mint, care știa de la tine.

Silk gustă din nou din coniac, întrucât îi venea greu să continue.

— În seara asta vreau să comit o faptă foarte rea, sau să încerc. S-ar putea să fiu ucis, mă aștept la asta. Poate că Maytera Marble sau Maytera Mint m-ar fi iertat de păcate. Dar n-am vrut să știe nici una din ele ce am de gând. Atunci Maytera Marble a pomenit de tine și mi-am dat seama că

ești perfect. Vrei să mă absolvi, Auk? Te implor.

Auk se relaxă încet; după o clipă, puse mâna dreaptă pe masă din nou.

— Nu mă duci de nas, Patera, nu-i așa?

Silk scutură din cap.

— Dacă-i o păcăleală, e una foarte reușită.

— Nu e. Vorbesc foarte serios.

Auk înclină din cap și se ridică.

— Atunci mai bine să mergem în altă parte, cum vrei tu. Păcat, voiam să fac niște afaceri în seara asta.

Îl conduse pe Silk în capătul pivniței întunecoase, apoi urcară pe o scară si ieșiră afară într-o noapte cavernoasă, împestrițată cu grămezi de butoaie și baloturi, și, în sfârșit, după ce străbătură o alee pavată cu gunoaie, ajunseră în spatele unei clădiri, un soi de magazin gol. La zgomotul picioarelor lor, se aprinse o luminiță verde într-un colț al încăperii foarte lungi. Silk zări un pat cu așternuturi șifonate și soioase; o oală de noapte; o masă care putea proveni din taverna pe care-o părăsiseră; două scaune de lemn; iar pe peretele opus, un ecran care părea intact. De-o parte și de alta a ușii de la stradă, cineva acoperise geamurile cu scânduri bătute în cuie. Fotografia Scyllei celei cu opt brațe și zâmbind era și ea prinsă în cuie de scânduri.

— Aici locuiești? — întrebă Silk.

— Nu locuiesc undeva anume, Patera. Stau în mai multe locuri, dar ăsta e cel mai apropiat. la loc. Tot mai vrei să te iert de păcate?

Silk confirmă înclinând capul.

— Atunci va trebui să mă ierți tu pe mine mai întâi, ca s-o fac cum trebuie. Cred că știai asta. O să-ncerc să mă gândesc la toate.

Silk înclină iarăși din cap și spuse:

— Te rog.

Din doar câteva mișcări rapide, surprinzătoare pentru o matahală ca Auk, acesta îngenunche lângă augur.

— Curăță-mă de păcate, Patera, căci i-am jignit pe Pas și pe alți zei.

Cu privirea la chipul surâzător al Scyllei, la distanță de fața înăsprită și dură a lui Auk, Silk murmură, așa cum cerea ritualul:

— Mărturisește, fiule, iar eu îți voi aduce iertarea lui, din fântâna milei sale nemărginite.

— Am omorât un om în seara asta, Patera. Ai văzut. Îl chema Kalan.

Gurnard trebuia să-l înjunghie pe Gib, dar el l-a lovit...

— Cu popicul, — interveni Silk prompt.

— Asta a fost nimica toată. Atunci a sărit Kalan cu pistolul, numai că al meu era deja pregătit.

— Voia să-l împuște pe Gib, nu-i așa?

— Cred că da. Lucrează cu Gurnard din când în când. Sau lucra cu el.

— Atunci tu n-ai nici o vină, Auk.

— Mulțumesc, Patera.

Auk rămase tăcut vreme îndelungată. Silk se rugă în liniște, ascultând cu jumătate de ureche glasurile furioase de pe stradă și zgomotul roților unei căruțe în trecere. Gândurile îi zburau și se întorceau înapoi la vocile calme, distrate și oarecum melancolice auzite pe terenul de sport, când întinsese mâna după mingea ce o purta încă în buzunar, și la nenumăratele lucruri pe care ele se străduiseră să-l învețe.

— Am jefuit câteva case pe Palatin. Am încercat să-mi aduc aminte câte anume. Cred că douăzeci, cel mai sigur. Poate mai multe. Și am bătut o femeie, o fată pe nume...

— Nu trebuie să-mi spui cum o cheamă, Auk.

— Am bătut-o rău de tot. A încercat să obțină mai mult de la mine după ce i-am dat o broșă foarte frumoasă. Mi s-a urcat la cap și am lovit-o. I-am tăiat gura. A țipat și am lovit-o din nou și am trântit-o de podea. N-a mai putut lucra o săptămână, zice ea. N-ar fi trebuit s-o fac, Patera.

— Nu.

— E mai bună ca multe altele, înaltă, bine făcută și frumoasă pe deasupra. Înțelegi ce vreau să spun, Patera? De-asta i-am dat broșa. Când a vrut mai mult...

— Înțeleg.

— Aveam de gând s-o lovesc cu piciorul. N-am făcut-o, altfel probabil c-aș fi omorât-o. Odată am ucis un bărbat lovindu-l cu piciorul. I-am spus asta lui Patera Pike, printre altele.

Silk înclină din cap, obligându-se să-și mute privirea de la bocancii lui Auk.

— Dacă Patera te-a iertat, nu mai e nevoie să-mi povestești și mie; și dacă te-ai abținut și n-ai lovit-o pe femeia aceea nefericită cu piciorul, ai câștigat favoarea zeilor — mai ales a Scyllei și a surorilor ei — prin

stăpânire de sine.

Auk oftă:

— Atunci asta-i tot ce-am făcut, Patera, de ultima oară. Am jefuit casele și-am bătut-o pe Chenille. N-aș fi făcut-o dacă n-aș fi văzut că voia rugină. Nu cred c-aș fi făcut-o, cel puțin.

— Înțelegi că e un lucru rău să jefuiești case, Auk. Trebuie că înțelegi, altfel nu mi-ai fi povestit. E un lucru rău, iar când spargi o locuință ca să furi din ea poți fi ucis, deci poți muri cu vina apăsându-ți sufletul. Ceea e foarte grav. Vreau să-mi promiți că o să încerci să trăiești cinstit. Vrei, Auk? Îmi dai cuvântul?

— Da, Patera, jur. Deja am început. Știi, cumpăr și vând lucruri. Așa ceva.

Silk se hotărî că e mai înțelept să nu întrebe ce fel de lucruri cumpără Auk sau de unde le au vânzătorii.

— Femeia pe care ai bătut-o, Auk. Spui că lua rugină Să înțeleg că era imorală?

— Nu-i mai rea decât altele, Patera. Locuiește în casa lui Orchid.

Silk înclină din cap pentru sine.

— Locul ăsta e așa cum mi-l imaginez eu?

— Nu, Patera. E unul din cele mai bune. Nu sunt permise luptele și e foarte curat. Câteva din fetele lui Orchid au ajuns destul de sus.

— Totuși, Auk, n-ar trebui să mergi în astfel de locuri. Nu arăți rău deloc, ești puternic și educat cât de cât. N-ai avea greutăți în a-ți găsi o fată decentă, iar o fată decentă ți-ar face numai bine.

Auk începu să se agite, iar Silk sesiză că bărbatul îngenuncheat îl privea, deși el nu-și luase privirea de la fotografia Scyllei.

— Adică genul de fată care vrea să-i ierți păcatele, Patera? N-ai vrea să se lege la cap cu unul ca mine. I-ai spune că merită ceva mai bun. Pe onoarea mea, așa i-ai spune!

O clipă, lui Silk i se păru că toată nebunia și răul Spiralei se lăsaseră pe umerii lui.

— Crede-mă, Auk, multe dintre fetele astea se vor căsători cu bărbați mult, mult mai răi decât tine. — Trase aer adânc în piept. Ca penitență pentru răul făcut, trebuie să faci trei fapte meritorii până mâine pe vremea asta. Să-ți explic ce înseamnă fapte meritorii?

— Nu, Patera. Ştiu ce sunt şi o să le fac.

— Bine. Atunci îţi aduc iertarea tuturor zeilor. În numele marelui Pas, eşti iertat. În numele Echidnei, eşti iertat. În numele Scyllei, eşti iertat... — Momentul avea să vină imediat. — În numele Intrusului şi al zeilor mai mici, eşti iertat, prin puterea încredinţată mie.

Auk nu făcu nici o obiecţie. Silk făcu semnul adunării în aer, deasupra capului său.

— Acum e rândul meu, Auk. Vrei să-mi ierţi păcatele, cum ţi le-am iertat şi eu pe ale tale?

Cei doi bărbaţi schimbară locurile. Silk spuse:

— Curăţă-mă de păcate, prietene, căci sunt în pericol de moarte şi s-ar putea să-i rănesc pe marele Pas şi pe ceilalţi zei.

Auk îi puse mâna pe umăr.

— N-am mai făcut asta niciodată, Patera. Sper să mă descurc.

— „Mărturiseşte" ... — îl îndemnă Silk.

— Da. Mărturiseşte, Patera, ca să-ţi pot aduce iertarea lui Pas din fântâna milei sale nemărginite.

— S-ar putea să fiu obligat să sparg o casă în noaptea asta, Auk. Sper să nu fiu, dar dacă proprietarul nu vrea să mă primească sau refuză să facă pe placul unui anume zeu — Intrusul, poate-ai auzit de el — atunci voi încerca să-l oblig.

— A cui...

— Dacă mă vede singur, am de gând să-l ameninţ că-i iau viaţa dacă nu face ce vrea zeul. Dar, ca să fiu sincer, mă îndoiesc c-o să mă vadă.

— Despre cine vorbeşti, Patera? Pe cine ai de gând să ameninţi?

— Te uiţi la mine, Auk? N-ai voie.

— Bine, mi-am întors privirea. Despre cine vorbeşti? A cui casă vrei s-o jefuieşti?

— Nu sunt obligat să-ţi spun. Iartă-mi întreruperea.

— Mă tem că nu pot, fiule, — spuse Auk, luându-şi rolul în serios. — Trebuie să ştiu cine e şi de ce ai de gând s-o faci. Poate că n-o să-ţi asumi un risc aşa de mare cum crezi, înţelegi? Eu sunt cel care judecă, nu?

— Da, — recunoscu Silk.

— Şi înţeleg de ce m-ai căutat pe mine, pentru că sunt în stare s-o fac mai bine decât oricine altcineva. Numai că vreau să ştiu despre cine

vorbești că, dacă e-un amărât, trebuie să te trimit la un augur adevărat după ce termini treaba și să uiți de mine. Sunt case și Case. Deci, despre cine e vorba și unde locuiește, Patera?

— Îl cheamă Blood, — răspunse Silk și simți cum degetele lui Auk îi strâng umărul. — Bănuiesc că locuiește undeva pe Palatin. Are un plutitor personal și un șofer angajat să-l conducă.

Auk scoase un mormăit.

— Cred că e periculos, — continuă Silk. — O simt.

— Ai câștigat, Patera. Trebuie să te absolv. Numai că trebuie să-mi povestești totul. Trebuie să știu ce se petrece.

— Ayuntamiento a vândut manteionul nostru acestui om.

Silk auzi expirația lui Auk.

— Nu aduce nici un profit, îți dai seama. Venitul manteionului ar trebui să echilibreze pierderile palestrei; activitatea dascălilor nu acoperă costurile noastre și, oricum, majoritatea părinților au rămas în urmă cu plata taxelor. La modul ideal, ar trebui să ne rămână suficient pentru taxele către Juzgado, dar la Fereastra noastră nu s-a mai arătat nimeni de multă vreme.

— Probabil că alții se descurcă mai bine, — sugeră Auk.

— Da, mult mai bine în unele cazuri, deși sunt mulți ani de când zeii n-au mai vizitat nici o Fereastră din oraș.

— Atunci ei — augurii de acolo — ar putea să-ți dea ceva, Patera.

Silk încuviință cu o înclinare a capului, amintindu-și de câte ori mersese în cerșit la câte-un manteion care se descurca financiar.

— Ne-au ajutat de câteva ori, Auk. Mă tem cei de la Capitoliu au hotărât să pună capăt ajutorului. Ne-au dat manteionul la Juzgado pentru că nu ne-am plătit taxele, iar Ayuntamiento a vândut proprietatea acestui Blood. Așa stau lucrurile, cel puțin în aparență.

— Cu toții trebuie să plătim consumația la ridicarea umbrei, — murmură Auk diplomat.

— Oamenii au nevoie de noi, Auk. Tot cartierul. Speram că dacă tu... lasă, nu contează. Vreau să fur manteionul înapoi în noaptea asta, dacă voi putea, iar tu trebuie să-mi dai iertarea pentru asta.

Auk rămase tăcut o vreme, apoi rosti:

— Orașul ține evidența caselor și nu numai a lor, Patera. Du-te la Juzgado și dă-i ceva unuia din funcționari, iar el o să afișeze pe monitor nu-

mărul lotului. Am făcut și eu asta. Vezi pe monitor numele cumpărătorului sau al celui care lucrează pentru el.

— Ca să verific vânzarea, nu?

— Exact, Patera. Asigură-te că ai dreptate înainte să fii omorât.

Pe Silk îl cuprinse o senzație de ușurare incontrolabilă.

— O să fac cum spui, numai să mai fie deschis la Juzgado.

— N-o să fie. Se închide odată cu piața.

Îi fu greu să vorbească.

— Atunci trebuie să plec. Trebuie să acționez în noaptea asta. — Ezită în timp ce într-un ungher al minții sale frica lovea pereții de fildeș care-o țineau închisă. — Nu e vorba de acel Blood pe care-l cunoști tu, Auk. Sunt mulți oameni cu numele ăsta. Ar putea Blood — cel pe care-l cunoști tu — să ne cumpere manteionul? Cred că face douăzeci de mii de carduri cel puțin.

— Zece, mormăi Auk. Doisprezece, poate, numai că l-a obținut pe taxe. Cum arată, Patera?

— Înalt, solid. Mereu supărat, zic eu, deși poate e de vină numai fața lui roșie. Are pometi mari sub obrajii umflați.

— Poartă multe inele?

Silk se străduí să-și amintească mâinile moi și groase ale bărbatului cu înfățișare prosperă.

— Da, cel puțin câteva.

— I-ai simțit mirosul?

— Mă întrebi dacă duhnea? Nu, sigur nu. De fapt...

Auk mormăi.

— A ce mirosea?

— Nu știu, dar mi-a amintit de uleiul parfumat — sigur îl cunoști și tu — din lampa din fața Scyllei în manteionul nostru. Un miros dulceag, greu, dar nu la fel pătrunzător ca tămâia.

— El îi spune trandafir cu miros de mosc. Musk* e un tânăr care lucrează pentru el.

— Atunci e vorba de Blood cel pe care-l cunoști și tu.

— Da. Acum taci o clipă, Patera. Trebuie să-mi amintesc cuvintele.

---

*Mosc

— Auk se clătină înainte și înapoi. Se auzi un zgomot slab, ca scârțâitul de nisip pe o podea de piatră, când își frecă maxilarul. — Ca penitență pentru răul pe care te pregătești să-l săvârșești, Patera, trebuie să faci două sau trei fapte meritorii pe care ți le voi spune în noaptea asta.

— E prea ușor, — protestă Silk.

— Nu cântări penele, că nu știi sigur încă ce sunt. O să le faci, da?

— Da, Auk, — spuse Silk cu umilință.

— Bine. Să nu uiți. Atunci, Patera, îți aduc iertarea tuturor zeilor. În numele marelui Pas, ești iertat. În numele Echidnei, ești iertat. În numele Scyllei, al Molpei, al lui Tartaros, al lui Hierax, al Thelxiepeiei, al Phaeai, al lui Sphigx și al tuturor zeilor mai mici, ești iertat, Patera, prin puterea încredințată mie.

Silk făcu semnul adunării, în speranța că bărbatul îl făcea și el deasupra capului său.

Auk își drese glasul.

— A fost bine?

— Da, — răspunse Silk ridicându-se. — A fost într-adevăr foarte bine pentru un laic.

— Mulțumesc. Acum despre Blood. Spui că ai de gând să-l jefuiești, dar nici nu știi unde stă.

— O să cer indicații când ajung la Palatin. — Silk își curăța genunchii de praf. — Sper că Blood nu e vreun prieten de-al tău.

— Nu stă acolo. Am fost acolo o dată sau de două ori și asta ne conduce la una din faptele meritorii pe care tocmai ai promis să le faci. Trebuie să mă lași să te duc eu.

— Dacă nu te deranjează...

— E cam nasol, nu te supăra, Patera. Da, o să mă dau puțin peste cap, dar trebuie să mă lași s-o fac oricum, dacă chiar mergi la Blood. Dacă nu mă lași, o să te pierzi cu siguranță căutându-l. Sau o să te recunoască cineva, ceea ce e și mai rău. Dar mai întâi o să fluieri după Blood pe monitorul meu de acolo, îl vezi? Poate c-o să stea de vorbă cu tine sau, dacă vrea să te vadă, poate chiar trimite pe cineva.

Auk se duse în capătul celălalt al camerei și bătu din palme; monitorul de sticlă se coloră.

— Îl vreau pe Blood, — rosti Auk. — E tipul care are locul acela

mare lângă vechea Cale a Paluștriei. — Se întoarse spre Silk. — Vino-aici, Patera. Stai în fața lui. Nu vreau să fiu văzut.

Silk făcu ce i se spuse. Mai vorbise prin ecran (existase un monitor în camera Prelatului la școală), dar nu prea des. Acum descoperi că avea gura uscată. Își linse buzele.

— Blood nu e disponibil, domnule, — rosti vocea din monitor imperturbabilă. — Doriți pe altcineva?

— Musk, — răspunse Silk, — amintindu-și numele pomenit de Auk.

— Mă tem c-o să dureze câteva minute, domnule.

— Aștept. — Ecranul deveni gri opalescent.

— Vrei să stai jos, Patera? — Auk îi împinse un scaun în spatele pulpelor.

Silk se așeză, murmurând câteva mulțumiri.

— Nu cred c-a fost prea înțelept să întrebi de Musk. Poate știi ce faci.

Cu ochii tot la ecran, Silk scutură din cap.

— N-ai spus decât că lucrează pentru Blood.

— Să nu-i spui că ești cu mine, da?

— N-o să-i spun.

Auk tăcu, lăsând liniștea să-i învăluie pe amândoi. Era aceeași liniște de la Ferestre, se gândi Silk, a zeilor: însemna așteptare. Sticla lui Auk era ca o Fereastră; toate erau la fel, deși mult mai mici. La urma urmei, asemenea Ferestrelor, ecranele erau creații miraculoase din zilele Soarelui Scurt. Ce spusese Maytera Marble despre ele?

Maytera însăși, nenumăratii soldați pașnici scoși la iveală de Intrus și, de fapt, toate persoanele asemănătoare, toate ființele chimice de orice fel, proveneau direct sau erau miracole neimaginabil de inspirate ale Spiralei Soarelui Scurt; în timp (curând, poate) vor dispărea. Femeile lor rareori făceau copii, iar în cazul Mayterei era foarte...

Silk ridică din umeri, amintindu-și serios că, după toate probabilitățile, Maytera Marble va trăi mult mai mult ca el, că el s-ar putea să moară înainte de a se ivi zorii, dacă nu ignora indicațiile primite de la Intrus.

Monitorul prinse viață:

— Doriți să vă ofer câteva sugestii cât așteptați, domnule?

— Nu, mulțumesc.

— Aș putea să vă îndrept nasul puțin, și să aranjez o întâlnire cu o

coafeză. O să vi se pară interesant, cred.

— Nu, — repetă Silk, — adăugând și pentru sine, și pentru monitor: — Trebuie să gândesc.

Ecranul gri se întunecă repede, ca și cum sticla ar fi căzut cu totul. Plete negre, cu aspect unsuros, se încolăceau deasupra ochilor sclipitori de la care Silk îi întoarse pe ai lui, înfiorat de groază.

Ca un înotător care sparge un val și se trezește în fața unui obiect pe care nu l-a ales — poate soarele verii, un nor sau vârful unui copac — Silk se pomeni că se uită la gura lui Musk, cu buze roșii pline și fierbinți, delicate ca ale unei fete.

Pentru a-și alunga frica, își spuse că așteaptă să vorbească Musk; când acesta rămase tăcut, se obligă să vorbească în locul lui:

— Mă numesc Patera Silk, fiule. — Îi tremura bărbia. Înainte de a rosti altceva, își încleștă dinții. — Manteionul de pe Strada Soarelui este al meu. Sau ar fi trebuit să spun că nu este, căci despre asta vreau să vorbesc cu Blood.

Băiatul frumos de pe ecran nu spuse nimic și nu dădea nici un semn c-ar fi auzit ceva. Ca să nu mai fie agresat de privirea aceea lucioasă și sălbatică, Silk inventarie obiectele din camera lui Musk. Zări tapițeria și o pictură, o masă plină de sticle și două scaune încrustate cu modele complicate, cu spătare stacojii căptușite și picioare răsucite.

— Blood a cumpărat manteionul nostru, — se trezi Silk explicându-i unuia din scaune. — Prin asta vreau să spun că a plătit taxele, cred, iar titlul de proprietate i-a revenit lui. O să fie foarte greu pentru copii. Pentru noi toți, sunt sigur, dar mai ales pentru copii, dacă nu se fac niște aranjamente. Am câteva sugestii și aș vrea...

Un soldat în uniformă argintie de război se ivi la marginea ecranului. Când i se adresă lui Musk, Silk înțelese puțin șocat că acesta de-abia-i ajungea la umăr.

— Încă o grămadă la poartă, — spuse soldatul.

Silk reluă în grabă:

— Sunt convins că de dragul tău, adică al lui Blood, e posibilă o înțelegere. Vezi, un zeu...

Băiatul cel frumos râse și pocni din degete. Ecranul se întunecă.

Capitolul 4
Pe întuneric

Era deja târziu când au părăsit orașul. În spatele fâșiei de umbră neagră, tărâmurile cerului îi apărură lui Silk (care de obicei se culca devreme și se trezea la ridicarea umbrelor) limpezi și luminoase, ca întotdeauna. Le privea în timp ce mergea, cu gândurile scufundate în admirație. Acolo se înălțau munți fără nume, ale căror umbre uriașe, negre, domneau deasupra văilor virgine. Acolo se întindeau ștepa și savana și o câmpie ce înconjura un lac pe care-l considera mai mare decât Limna — toate acestea domneau pe cerul mohorât al nopții, în timp ce ei se scăldau în lumina soarelui.

Străbătând străzile prăfoase și periculoase din Orilla, Auk remarcase:

— Noaptea se petrec lucruri ciudate, Patera. Nu cred că le cunoști, dar cuvintele nu sunt prea frumoase, oricum.

— Ba le cunosc, — îl asigurase Silk. — Nu uita că iert păcate, așa că am auzit de ele. Sau cel puțin am auzit câteva povești stranii pe care nu le pot relata. Tu poate că le-ai văzut chiar când se întâmplau, ceea ce e și mai straniu.

— Ceea ce voiam eu să spun, — reluase Auk, — e că n-am auzit și nici n-am, văzut ceva mai ciudat decât vrei tu să faci sau încerci să faci.

Silk oftase.

— Pot să-ți vorbesc ca un augur? Îmi dau seama că mulți se simt jigniți de asta, dar Phaea noastră cea plină de grație știe că nu vreau să te supăr. De data asta pot să-ți vorbesc așa?

— Păi, dacă ai de gând să spui ceva ce n-ai vrea să audă și alții, mai bine nu o faci.

— Dimpotrivă, — spusese Silk, poate cam aprins. — E ceva ce-aș

vrea să spun întregului oraș.

— Vorbește mai încet, ori chiar te va auzi întreg orașul.

— Ți-am spus că mi-a vorbit un zeu. Mai ții minte?

Auk răspunsese cu o înclinare a capului.

— M-am gândit la asta în timp ce mergeam. Ca să fiu sincer, nu mi-e deloc ușor să mă gândesc la altceva. Înainte am stat de vorbă cu... cu nefericitul acela de Musk. Ei bine, înainte de a-i vorbi, de exemplu, ar fi trebuit să trec în revistă tot ce voiam să-i spun. Dar nu am făcut-o, cel puțin nu suficient. Cel mai mult m-am gândit la Intrus, nu atât la ce mi-a spus, cât la cum a fost când mi s-a adresat și cum m-am simțit.

— Te-ai descurcat, Patera. — Spre nedumerirea lui Silk, Auk îi pusese o mână pe umăr. — Te-ai descurcat bine.

— Nu sunt de acord, dar n-o să mă cert cu tine acum. Ce voiam să spun e că nu e nimic ciudat în ceea ce am de gând să fac sau în faptul c-o să mă ajuți. Dispare soarele vreodată, Auk? Se stinge așa cum se stinge o lampă?

— Nu știu, Patera. Nu m-am gândit niciodată. Așa se întâmplă?

Silk nu-i răspunsese, ci mersese în continuare pe strada noroioasă, în același ritm cu Auk.

— Cred că nu. N-ai mai vedea tărâmurile cerului acolo sus, în partea întunecată, dacă s-ar stinge.

— La fel e și cu zeii. Ne vorbesc tot timpul, ca soarele care luminează tot timpul. Când norul negru pe care-l numim umbră se așează între noi și soare, spunem că e noapte, sau partea întunecată, expresie pe care n-am mai auzit-o până când am venit pe Strada Soarelui.

— Nu-i chiar noapte, Patera. Nu chiar. E... Uite cum e: există ziua, adică modul obișnuit, când faci lucrurile într-un fel, înțelegi? Și pe urmă există alt fel, când faci lucrurile altfel, în partea întunecată, căci toate sunt pe partea aceasta a umbrei.

— Ne aflăm pe partea întunecată a umbrei numai jumătate din zi, — îi spusese Silk. — Dar ne aflăm pe partea întunecată a lucrului acelui, care-o fi el, care ne separă de zei aproape tot timpul, de-a lungul vieții noastre. Și n-ar trebui să ne aflăm aici. Nu așa ne-a fost dat. Eu am primit acea umilă rază de soare, pricepi, și n-ar trebui să fie nimic ciudat în asta. Ar trebui să fie cel mai obișnuit lucru de pe lume.

Se așteptase ca Auk să râdă de el, dar fu plăcut surprins când acesta nu reacționase așa.

Închiriaseră niște măgari de la un cunoscut de-al lui Auk, unul mare sur pentru Aul și unul mai mic negru pentru Silk.

— Pentru că va trebui să-l conduc înapoi, — spusese Auk. — Trebuie să stabilim asta de acum. Nu rămâne al tău.

Silk înclinase din cap a încuviințare.

— O să fii prins, Patera, așa cum ți-am spus. O să vorbești cu Blood, poate, așa cum vrei, dar numai după ce ești prins. Nu-mi place, dar asta e. Deci n-o să ai nevoie de el ca la întoarcere, iar eu n-am de gând să pierd ce i-am dat omului în schimb pentru el, adică dublu față de prețul lui la piață.

— Înțeleg, — îl asigurase Silk.

Acum, în timp ce pășeau pe un drum îngust, mai degrabă invizibil pentru Silk, ale cărui degete de la picior sufereau, prin singura sa pereche de pantofi buni, la contactul cu terenul pietros, vorbele lui Auk îi răsunară din nou în minte, chinuindu-l. Luându-și cu greu ochii de la tărâmurile cerului, rosti:

— În oraș, când ai închiriat măgarii, m-ai avertizat că Blood o să mă prindă. Ce crezi c-o să-mi facă?

Aul se răsuci să-l privească. Coroanele copacilor îi umbreau chipul.

— Nu știu, Patera. Dar n-o să-ți placă.

— Poate nu știi, dar mai degrabă se adeveresc bănuielile tale decât ale mele. Îl cunoști pe Blood mai bine decât mine. Ai fost la el în casă și sunt sigur că știi și alți oameni care-l cunosc bine. Ai făcut afaceri cu el.

— Am încercat, Patera.

— Bine, ai încercat. Dar știi ce fel de om e. M-ar omorî dacă i-aș sparge casa? Sau dacă l-aș amenința? Sunt foarte hotărât să-i pun viața în pericol dacă nu dă manteionul înapoi Capitoliului, în caz că ajung atât de departe.

— Sper să n-ajungi.

Pe neașteptate și fără să vrea, trăsăturile lui Musk îi apărură în fața ochilor perfecte, dar deformate, ca fața diavolului. Vorbi încet de tot, surprins că Auk îl auzi totuși:

— Mă întreb, oare n-ar trebui să-mi iau viața dacă sunt prins? Dacă sunt prins, repet, deși sper să nu fie așa, sunt hotărât să nu fie așa. E foarte grav să te sinucizi și, totuși...

După vreo douăzeci de metri, Auk scoase un chicotit.

— Să te-omori, Patera? Da, ar fi o idee. Ține minte, depinde. N-o să-i pomenești lui Blood despre mine?

— Am jurat să n-o fac, — îi reaminti Silk. — Nu mi-aș călca jurământul niciodată.

— Bine. — Auk se întoarse din nou, atent și penetrând umbrele cu privirea.

Era clar că Auk nu se arătase deloc impresionat când Silk pomenise de ideea sinuciderii. O clipă, se simți chiar ofensat de ea. Dar Auk avea dreptate. Cum ar fi slujit el orice zeu, dacă pornea hotărât să dea înapoi când sarcina devenea prea grea? Râsese de el pe bună dreptate; nu era mai bun decât un copil, plecând la luptă cu o sabie să cucerească spirala, un lucru pe care, de fapt, îl făcuse cu puțini ani în urmă.

Însă lui Auk îi venea ușor să-și păstreze calmul și să râdă de temerile lui. El, care cu siguranță spărsese zeci de vile de țară, nu avea de gând s-o spargă pe-a lui Blood, nici să-l ajute. Totuși, își reaminti Silk, poziția lui Auk nu era de neclintit.

— Nu mi-aș încălca niciodată jurământul solemn depus în fața tuturor zeilor, — rosti Silk cu glas tare. — În plus, dacă Blood ar afla despre tine și ar pune să fii ucis — nu mi-a părut genul care să omoare el însuși pe cineva — n-ar mai fi cine să mă ajute să scap de el.

Auk își curăță gâtul și scuipă zgomotos, spărgând liniștea de mormânt a pădurii.

— N-am de gând să fac ceva rău în locul tău, Patera. Uită de asta. Lucrezi pentru zei, nu? Să te scape ei.

— Ba o vei face, Auk, — rosti Silk mai mult în șoaptă, întristat de acest gând.

— La naiba!

— Pentru că nu ești sigur că n-o să vorbesc, în cele din urmă. N-o să vorbesc, dar n-ai încredere în mine. Sau nu suficientă.

Auk pufni.

— Și, pentru că ești mai bun decât pretinzi, gândul că eu — nu neapărat eu, ci un augur care ți-a fost tovarăș măcar pentru o noapte — ți-a cerut ajutorul nu-ți va da pace, deși l-ai alunga de sute de ori. Așa că o să mă ajuți dacă poți, în cele din urmă. Și încă destul de repede. Sunt convins.

Și pentru c-o să mă ajuți, îmi va fi mult mai ușor dacă Blood nu va afla de tine.

— Mă dau la fund o vreme, dar atât. Poate c-o să merg să văd Palustria un an sau trei, până Blood dispare sau uită de mine. Oamenii nu sunt cum crezi tu, Patera. Ai studiat tu mult timp, dar sunt o mulțime de lucruri pe care nu le cunoști.

Foarte adevărat, recunoscu Silk în sinea lui. Din motive imposibil de înțeles, zeii aruncau oamenii în spirală, fără ca aceștia să știe ceva despre ea; și dacă așteptau până când deveneau atât de înțelepți încât să nu facă nici o greșeală înainte de a acționa, atunci așteptarea lor era veșnică. Brusc și dureros, Silk își dori să aștepte și el pentru totdeauna, ca unii oameni.

Totuși, era convins că nu se înșela în privința lui Auk, dar că Auk se înșela în privința lui însuși. Din când în când, el tot venea să stea de vorbă cu Maytera Mint. Iar Auk ucisese un om în seara aceea — un fapt grav chiar și pentru un infractor, pentru că victima avea prieteni — pentru că respectivul om fusese gata să-l ucidă pe zdrahonul cu numele de Gib. Auk o fi el hoț și chiar criminal, dar nu era înclinat spre omor, nici născut cu răul în el. Nici Blood nu avea asemenea înclinații, probabil. El, Silk, văzuse pe cineva cu adevărat rău pe ecranul lui Blood și-și promisese că nu va mai lua niciodată necinstea sau disperarea drept rău.

— Dar eu te cunosc, Auk, — rosti el încet. Își mișcă trupul, sperând zadarnic să găsească o poziție mai confortabilă pe șaua denivelată. — Poate că sunt prea încrezător în oameni, cum zici tu; dar nu mă înșel în privința ta. O să mă ajuți când crezi că am nevoie de ajutorul tău.

Auk făcu un gest rapid, de nerăbdare, abia vizibil pe întuneric.

— Taci, Patera. Ne apropiem.

Dacă drumul lor de până atunci fusese cu adevărat o cărare, acum îl părăseau. Pipăind cu copitele, măgarii porniră pe o pantă de deal stâncoasă, uneori neputând evita lumina misterioasă a cerului. În vârf, Auk opri măgarul și descălecă, iar Silk îi urmă exemplul. Adia o briză nocturnă foarte ușoară, ca mersul unui hoț, ducând cu ea parfumul amestecat de stejar și dud, de iarbă și ferigă ofilită până la dezintegrare, de vulpe, însăși esența nopții. Măgarii își ridicară botul s-o adulmece, iar Silk își făcu vânt cu pălăria lui mare de paie.

— Vezi luminile alea, Patera? — îl întrebă Auk, arătând spre sclipirea

aurie vagă care se ghicea în spatele vârfului copacilor. — Acolo stă Blood. Noi i-am dar un ocol, pricepi? Asta am făcut de când am părăsit drumul principal. Pe partea cealaltă e o poartă mare din bare de oțel și o pistă de iarbă pentru plutitoare care duce până în față. Vezi linia aia neagră, ondulată, dintre noi și casă?

Silk scrută orizontul, dar nu văzu nimic.

— E un perete de piatră nu mai înalt decât copăcelul de colo. Are niște țepușe mari în partea de sus, mai mult de formă, zic eu. Dacă arunci frânghia și se prinde de una din ele, poți să te cațeri pe el. Nu știu dac-a mai încercat cineva vreodată. Numai că Blood e protejat, înțelegi? Are gărzi și un talus mare. Nu știu ce altceva mai are. N-ai mai făcut așa ceva, nu, Patera?

Silk scutură din cap.

— Nici n-am crezut. Bine, uite cum o să se petreacă lucrurile. O să-ncerci să treci de zid cu funia sau altfel, vezi tu, numai că n-o să reușești. Cam pe când se va ridica umbra, o să pleci înapoi spre oraș, simțindu-te ca un nimic și gândindu-te că eu mă prăpădesc de râs. Numai că eu n-o să râd. O să fac un sacrificiu pentru că te-ai întors viu, pricepi? Un berbec negru pentru Tartaros. Unul mare și zdravăn, la manteionul tău, poimâine, ai cuvântul meu.

Auk se opri să-și tragă respirația.

— Când termin sacrificiul, o să te pun să juri că n-o să mai încerci ceva atât de prostesc altădată. Crezi că-l poți face pe Blood să jure că vă dă manteionul înapoi, dar te înșeli. Și mai crezi că o să-și țină respecte jurământul, dar iar te înșeli, chiar dacă ar jura în fața tuturor zeilor din Mainframe. Dar te pot face să juri, Patera, și o s-o fac, o să vezi. Știu c-o să-ți respecți jurământul. Nu ești omul care să-l încalce.

— E foarte frumos din partea ta, Auk, — îi spuse Silk recunoscător. — Nu merit să fii așa bun.

— Dac-aș fi fost bun n-aș fi închiriat măgarii, Patera. Te-aș fi adus pe jos până aici și te-aș fi lăsat să obosești. Așa ai fi venit înapoi mult mai repede.

Încurcat, Auk se opri și-și trecu degetele prin păr.

— Dacă chiar ajungi înăuntru, ar fi ciudat să fii obosit. Nu lucrezi când ești stors de vlagă, nu în meseria mea, numai când ești în formă și plin de

viață. Eu am spart sute de case și tot n-aș încerca s-o sparg pe asta, nici pentru o mie de monede de aur. La revedere, Patera. Zâmbetul Phaeai să fie cu tine.

— Stai puțin. — Silk îl prinse de mânecă. — N-ai fost acolo în casă? Ai spus c-ai fost.

— De vreo două ori, cu treabă. Nu știu nimic despre ea.

— Ai spus c-o să fiu prins cu siguranță și recunosc că poți avea dreptate. Totuși, nu am de gând să mă las prins; dacă nu reușesc, o să-l dezamăgesc pe Intrus, zeul care m-a trimis, așa cum l-aș dezamăgi dacă nu fac încercarea în noaptea asta. Nu-ți dai seama? Tu n-ai fost prins niciodată, Auk? Sigur ai fost.

Auk înclină din cap ezitant.

— O dată, când eram puști. M-a făcut ferfeniță. Pe scroafele Phaeai, am crezut c-o să-mi vină de hac. Când a terminat cu mine, m-a scos afară pe stradă în șuturi. Chiar în cartierul nostru. O să-ți arăt casa odată.

Încercă să se elibereze, dar Silk îl strânse mai tare de mânecă.

— Cum ai fost prins, Auk? Ai făcut ceva rău? Te rog, spune-mi, ca să nu repet greșeala ta.

— Ai repetat-o deja. — Lui Silk se păru că vrea să-și ceară scuze. — Uite, după ce-am jefuit câteva case, mi s-a urcat la cap și-am crezut că nu pot fi prins. Aveam un palmares, știi ce vreau să spun? Mă mândream cu el și-mi ziceam maestru, crezând că Tartaros o să-și scoată pălăria în fața mea. Am ajuns să nici nu mai cercetez lucrurile, cum ar fi trebuit s-o facă un tip care se ține deștept.

Auk tăcu și Silk îl întrebă:

— Ce amănunt ți-a scăpat? — întrebă Silk.

— Datoria, Patera. — Auk chicoti. — Asta nu merge la Blood, căci tu nu din cauza lui trebuie să-ți faci griji.

— Spune-mi, oricum, — insistă Silk.

— Ei bine, Patera, tipul cu casa avea o afacere trăznet. Se ocupa de pipițele de la Hotelul Ermine. Ai auzit de el? Scump ca focul. Locuri din astea sunt deschise de ziua Scyllei, că de ziua lui Sphigx fac bani buni. Așa că mi-am zis că, după ce le reglează pe câteva, pune cornul în pernă și trage la aghioase ca un soldat. Dacă era să mă joc cu nevastă-sa — adică să-i fac felul, Patera, atunci îl trimitea la culcare, iar eu plecam când aveam chef.

Numai că individul le datora bani, pricepi? Celor de la Ermine. Îi luaseră paralele, așa că a rămas treaz. M-a luat pe neașteptate și-am rămas eu dator.

Silk înclină din cap.

— În noaptea asta, Patera, o să faci același lucru. Nu știi nimic. Nici cine-i acolo și cine nu, cât de mari sunt camerele sau cum arată ferestrele. Nici alte lucruri necesare nu știi.

— Trebuie să-mi poți spune ceva.

Auk își aranjă sabia scurtă pe care o purta.

— Casa e o clădire din piatră, curată, cu o aripă de fiecare parte. Fiecare aripă are trei etaje, iar clădirea din mijloc două. Când intri prin față, cum am făcut eu, dai peste o cameră mare, de care n-am trecut. Cel care mi-a povestit despre etaje zicea că e o pivniță principală și încă una dedesubt. Sunt și paznici. Ai văzut unul pe monitor la mine. Și e și un poponar înalt, iartă-mi vorba murdară, Patera. Cum ți-am spus deja.

— Știi unde doarme Blood?

Auk scutură din cap, mișcare aproape invizibilă în noapte.

— Nu doarme nici o oră pe timp de noapte. Băieții bazați nu dorm niciodată, înțelegi? Treburile îl țin treaz până se ridică umbra.

Auk sesiză nedumerirea lui Silk și veni cu explicații.

— Oamenii vin să vorbească cu el, cum am făcut și eu, sau cei care lucrează pentru el își dau pălăriile jos ca să știe de unde vin și unde pleacă.

— Înțeleg.

Auk prinse hățurile măgarului mai mic și se urcă pe al lui.

— Mai ai patru-cinci ore până se ridică umbra. Pe urmă trebuie să te întorci. N-aș sta prea aproape de zid atunci în locul tău. S-ar putea să se plimbe vreun paznic pe el. Știu că fac așa.

— Bine.

Silk încuviință, gândindu-se că mai are ceva de mers până la zid.

— Mulțumesc încă o dată. N-o să te trădez, orice-ai crede tu; și n-o să mă las prins, dac-o să mă țină puterile.

Privindu-l pe Auk cum se îndepărtează, Silk se întrebă cum fusese el ca băiat la școală și cei spusese Maytera Mint acelui Auk mult mai tânăr încât să-l impresioneze așa de tare. Căci Auk credea, deși arăta ca un hoț și vorbea ca tâlharii. Spre deosebire de mulți alți bărbați superficial mai buni, credința lui nu se limita la superstiții. Fotografia Scyllei cu zâmbetul

pe buze, din camera aceea mohorâtă și goală nu ajunsese acolo întâmplător. Prezența ei îi spusese lui Silk mai multe decât monitorul: în adâncul ființei sale, Auk se închina la zei plin de adorație.

Inspirat de gând, Silk îngenunche, în ciuda pietrelor din vârful dealului care-i intrau în oase. Intrusul îl avertizase că n-o să primească nici un ajutor, dar avea voie să-l ceară de la alți zei. Tartaros era patronul celor care acționau în afara legii.

— Un miel negru numai pentru tine, bunule Tartaros, cât de repede îl pot cumpăra. Nu mă uita, pe mine, cel ce servește un zeu mai mic.

Dar și Blood acționa în afara legii, făcând negoț cu rugină și femei și chiar bunuri furate, cel puțin așa zisese Auk; era foarte posibil ca Tartaros să-l favorizeze pe Blood.

Silk se ridică oftând, șterse praful de pe pantalonii vechi și porni în jos, pe panta stâncoasă a dealului. O să fie cum o să fie, n-avea altceva ce face decât să meargă mai departe, fie cu ajutorul zeului întunecat, fie fără el. Pas cel cu două fețe sau Scylla cea aspră la vorbă, care avea mai multă influență aici decât fratele ei, ar putea fi de partea lui. Imposibil ca Scylla să vrea ca orașul care îi aducea cele mai multe onoruri să piardă un manteion! Încurajat, Silk păși grăbit mai departe.

În curând, luminițele aurii din casa lui Blood se ascunseră după copaci, o dată cu briza. În spatele dealului, aerul ardea, înăbușitor, înfierbântat de o vară prelungită peste măsură.

Sau poate că nu. În timp ce bâjbâia printre trunchiuri dese iar rămurelele îi pocneau sub tălpi, se gândi că, dacă anul ar fi fost unul obișnuit, pădurea ar fi acum acoperită de zăpadă, iar străduania lui aproape imposibilă. Oare anotimpul secetos și canicular fusese prelungit în avantajul lui?

Gândul îl ținu pe loc câteva secunde, înainte de-a face pasul următor. Căldura și transpirația să fie oare pentru el? Suferințele zilnice ale sărmanei Maytera Mint, urticariile rebele ale copiilor, recoltele veștejite și râurile secate?

Nici nu-și încheie bine gândul, că fu gata să cadă în albia unuia. Se agăță, printr-un noroc neașteptat, de o creangă pe care nici n-o văzuse. Se deplasă în patru labe pe malul denivelat, apoi îngenunche pe pietrele netezite de apă ale cursului, căutând apa cu degetele. N-o găsi. Poate că mai sus sau mai jos erau niște bălți, dar pârâul care fusese odată aici secase complet.

Cu capul pe spate, ascultă susurul familiar al apei scurgând-se repede peste pietre. Un caprimulg țipă în depărtare; țipătul se stinse, liniștea pădurii învăluind încă o dată copacii însetați de murmurul apei.

Pădurea fusese plantată în zilele lui caldé (așa-i spusese unul din profesori la școală), pentru ca apa ei să umple fântânile orașului; deși Ayuntamiento permitea bogătașilor construiască acum în mijlocul ei, rămânea tot vastă, întinzându-se pe mai mult de patru sute de kilometri către Palustria. Dacă pâraiele erau seci acum, cât va mai supraviețui Vironul? Va fi oare necesar să se ridice alt oraș, măcar unul temporar, pe malul lacului?

Căutând lumina și apa cu aceeași sete, Silk se urcă pe malul opus. După câteva sute de metri zări, printre copaci goi și deși, conturul binevenit al cerului pe piatra ornată și lucioasă.

Zidul care înconjura vila lui Blood se ridica din ce în ce mai amenințător pe măsură ce se apropia de el. Auk îi spusese că are cam zece coți. Pentru Silk, aflat la baza lui masivă și privind scânteierile sporadice din vârful țepușelor primejdioase, aprecierea era cam modestă. Deja descurajat, desfășură funia subțire din păr de cal din jurul taliei, vârî toporul în cingătoare, făcu un nod la un capăt, respectând sfatul lui Auk, și o aruncă spre vârfurile ascuțite.

O clipă lungă cât un minut, funia rămase în aer deasupra sa, un bloc negru țâșnind spre tărâmurile cerului, pierdut în bezna deasă prin care străbătea pata nemărginită, de culoarea funinginei, a umbrei. Încă o clipă și căzu moale la picioarele lui.

Silk își mușcă buzele, o adună, redesfăcu nodul și-o aruncă din nou. Necăutate, în minte îi reveniră ultimele cuvinte rostite de grăjdarul muribund căruia îi adusese iertarea zeilor cu o săptămână înainte, ca un rezumat al celor cincizeci de ani de trudă: „Am încercat, Patera, am încercat". Odată cu ele, resimți arșița din dormitorul cu patru șiruri de trepte, harnașamentul de pe pat, cana de apă din pământ și colțul de pâine întărit (pâine pe care un bogătaș o vrusese pentru calul său) pe care grăjdarul nu-l mai putea mesteca.

Încă o aruncare. Imaginea neclară, de amator, a soției grăjdarului, care l-a părăsit când n-a mai avut cu ce s-o hrănească pe ea și pe copiii ei...

O ultimă aruncare, apoi se va întoarce la prezbiteriul de pe Strada Soarelui — unde-i era locul — și se va culca, uitând de planul absurd de

evadare, de păduchele maroniu târându-se pe harnașamentul albastru uzat.

Ultima aruncare. *„Am încercat, Patera, am încercat."*

Descrierile celor șase copii pe care tatăl nu-i mai văzuse dinainte de nașterea lui Silk. Bine, își spuse el, încă o încercare.

A șasea oară agăță o țepușă. Se întrebă dacă cineva din casă nu văzuse deja nodul frânghiei ridicându-se deasupra zidului și căzând înapoi. Trase tare de funie și simți nodul întărindu-se. Își șterse mâinile transpirate de robă, își propti picioarele de piatra șlefuită a zidului și începu urcatul. Reuși să urce o distanță cât de două ori înălțimea lui considerabilă, când nodul se desfăcu și el căzu.

— Pas! — strigă mai tare decât intenționase. Pentru trei minute sau mai mult, cuprinse de teamă, stătu nemișcat la baza zidului, frecându-și vânătăile și ascultând. În cele din urmă, murmură:

— Scylla, Tartaros, Mare Pas, nu-l uitați pe slujitorul vostru. Nu vă purtați așa cu el. Apoi se ridică pentru a-și aduna și cerceta frânghia.

Nodul fusese despicat de țepușa de care se agățase. Țepușele aveau margini ascuțite, desigur, ca tăișul sabiei, ar fi trebuit să-și dea seama.

Retras în pădure, bâjbâi printre crengile de-abia vizibile după una ramificată, de mărime potrivită. Prima lovitură oarbă dată cu toporul răsună mai puternic decât pocnetul unui pistol. Așteptă, ascultând din nou, sigur că în curând va auzi strigăte de alarmă și pași grăbiți.

Nu cântau nici greierii.

Pipăi cu buricele degetelor despicătura mică făcută cu toporul în creangă. Își mută mâna liberă într-o poziție sigură și lovi cu putere a doua oară. Apoi se opri iar să asculte, ca înainte.

Surprinse cu urechea (cum i se întâmplase cu multă vreme în urmă, când era un copil agitat, să audă, prin fereastra bine închisă și draperiile trase, de la trei străzi distanță, sunetele delicate, dar melodioase ale flașnetei care anunța sosirea maimuței gri cerșetoare) câteva măsuri muzicale scurte și îndepărtate, vioaie și ademenitoare. Se stinseră degrabă, lăsând în loc numai cântul monoton al caprimulgului.

Când se convinse că muzica dispăruse cu totul, lovi lemnul nevăzut cu toporul din nou și din nou, până când creanga cu două brațe se desprinse și o putu propti de trunchi ca s-o ciopleasca. După aceea o luă din bezna copacilor și-o mută în porțiunea luminată de cer de lângă zid. Strânse tare

frânghia de locul unde se bifurcau brațele crengii. Dintr-o singură aruncare, cele două brațe se arcuiră deasupra țepușelor și se ținură strâns de ele când Silk trase de frânghie.

De-abia mai respira. Tunica și pantalonii erau uzi de transpirație când reuși să se ridice pe partea de sus a zidului, unde se întinse pentru câteva minute pe panta piezișă, printre țepușe, ca să-și tragă sufletul.

Fusese văzut, fără îndoială. Iar dacă scăpase cumva până acum, avea să fie văzut cu siguranță imediat ce se va ridica în picioare. Ar fi o nebunie să se ridice. Străduindu-se să respire normal, se asigură că numai unui prost ca el îi putea trece prin cap așa ceva.

În cele din urmă, când se ridică, totuși, așteptându-se la un strigăt de provocare sau pocnetul unei puști, avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu privi în jos.

Partea de sus a zidului era cu un cot mai lată decât crezuse, oricum, cât aleea din grădină. Pășind printre țepușe (pe care le pipăise cu buricele degetelor și se convinse că au marginile ascuțite zimțate), se ghemui pentru a cerceta vila din depărtare și terenul ei. Își îndreptă pălăria cu calotă joasă și-și acoperi jumătatea de jos a feței cu roba.

Socoti că aripa cea mai apropiată era la cel puțin o sută de coți de punctul avantajos în care se afla. Cărarea de iarbă din fața vilei, de care pomenise Auk, nu se vedea, dar din spatele aripii celei mai apropiate pornea spre perete o potecă, probabil din rocă albă sfărâmată, la o sută de pași spre stânga lui Silk. Șase magazii, și mai mari, și mai mici, se întindeau de-a lungul potecii albe. Cea mai mare adăpostea, în aparență, vehicule. În alta (înaltă și îngustă, cu găuri de ventilație înguste acoperite de sârmă aflate sus, pe un perete altfel gol) se aflau probabil nutrețuri pentru păsări.

Dar pe Silk îl interesa mai mult magazia a doua ca dimensiune. Partea ei din spate se deschidea către o curte largă, înconjurată de o palisadă și acoperită cu plasă de sârmă. Stâlpii palisadei era ascuțiți la vârf, poate pentru a susține plasa; și, deși era dificil să-ți dai seama sub cerul scânteietor, solul din suprafața îngrădită părea arid, iar pe ici, pe colo creșteau pe el buruieni. Era cu siguranță un adăpost pentru animale periculoase.

Silk scrută restul împrejurimilor. Văzu o curte sau o terasă în spatele vilei; deși ascunsă de aripa clădirii, desluși lespezi și un copac cu flori într-un vas de ceramică.

Pe restul pajiștii erau împrăștiati copaci cu neglijență studiată. Erau și garduri vii. Blood construise zidul și angajase paznici, dar nu se temea cu adevărat de hoți. Erau prea multe plante pentru asta.

Deși, dacă paznicilor lui le plăcea să pândească din umbră, un intrus care voia să folosească plantele lui Blood pentru a-și masca apropierea ar putea avea parte de o surpriză neplăcută, caz în care fuga directă spre vilă ar fi cea mai indicată soluție. Ce-ar fi făcut în locul lui un tâlhar experimentat și hotărât ca Auk?

Silk regretă imediat gândul; Auk s-ar fi dus acasă sau ar fi căutat o casă mai ușor de prădat. Așa-i spusese. Blood nu era un magnat obișnuit, nici negustor bogat ori comisionar cu venituri umflate necinstite. Era și el un infractor inteligent și încă unul care (de ce?) se îngrijea de propria siguranță mai mult decât era necesar. Un infractor cu secrete, deci, sau cu dușmani aflați și ei în afara legii, așa părea. Auk nu avea cum să fie prietenul lui.

La doisprezece ani, Silk pătrunse odată, împreună cu alți băieți, într-o casă goală. Își aminti de asta acum, de teama și de rușinea trăită, de camerele nelocuite, cu ecou, de mobila învelită cu pânză albă, murdară. Ce rănită și îngrozită se arătase mama lui când aflase! Refuzase să-l pedepsească, spunând că natura pedepsei trebuia stabilită de proprietarul casei violate.

Nu primise niciodată pedeapsa (numai gândul la ea îl făcu să se clatine pe zid), deși petrecuse săptămâni, luni întregi așteptând-o cu spaimă.

Ori poate c-o primea acum. La urma urmei, casa aceea părăsită se înălțase uriașă în mintea sa când luase funia din păr de cal și toporul și pornise în căutarea lui Auk, pe atunci doar un chip vag pe care și-l amintea din zilele Scyllei. Dar n-ar fi fost Auk și Maytera Mint, dacă n-ar fi fost reparațiile la acoperișul manteionului, dar mai presus de toate, dacă n-ar fi fost amintirea clară a ferestrei forțate de băieți cu ajutorul lui — dacă n-ar fi fost toate astea la un loc, niciodată n-ar fi încercat să spargă vila lui Blood. Sau, mai degrabă, casa imaginată de pe Palatin, aparținându-i lui Blood. Pe Palatin, unde, înțelese el acum, bogații respectabili n-ar fi permis niciodată să locuiască un bărbat ca Blood. În locul acestei aventuri prostești, de-a dreptul copilărești, ar fi...

Ar fi ce? Ar fi scris încă un apel către Patera Remora, asistentul de la Capitoliu, deși Capitoliul luase deja o hotărâre, după cum se părea. Sau ar fi încercat să meargă în audiență la Înțelepciunea-Sa Prolocutorul — au-

dienta nereușită de acum câteva săptămâni, când în sfârșit înțelesese cât de gravă era situația financiară a manteionului. Își încleștă pumnii la amintirea expresiei viclene de pe chipul micului protonotar al Înțelepciunii-Sale, așteptarea lungă, încheiată numai când îl informase că Înțelepciunea-Sa se retrăsese pentru noapte. Înțelepciunea-Sa era foarte avansată în vârstă, îi explicase protonotarul (de parcă el, Patera Silk, era un străin). Înțelepciunea-Sa obosea repede.

După aceea, protonotarul îi oferi rânjetul lui ticălos atotcunoscător, iar lui Silk îi veni să-l pocnească.

Bine. Deci explorase și posibilitățile acelea, ambele. Dar cu siguranță mai era ceva ce-ar fi putut face, ceva rațional, potrivit și, mai important, legal.

Încă se întreba ce altceva ar putea face când talusul de care-i spusese Auk alunecă greoi în dreptul colțului aripii îndepărtate, apărând și dispărând brusc, mișcările lui purtându-l când în umbră, când în lumina cerului.

Primul gând al lui Silk fu că-l auzise, dar talusul se mișca prea încet. Nu, era un simplu control de rutină, încă unul din miile de circuite prin vila înaltă și crenelată a lui Blood, de când îl angajase acesta. Agitat, Silk se întrebă cât de bine vede robotul și dacă scanează în mod obișnuit și partea superioară a zidului. Maytera Marble îi spusese mai demult că văzul ei era mai slab decât al lui, deși el purta ochelari pentru citit de la doisprezece ani. Poate că era efectul îmbătrânirii, în cazul ei; talusul era mai tânăr, dar și mai nepregătit. Mișcarea îl va trăda mai degrabă decât statul pe loc.

Dar, pe măsură ce talusul se apropia de el, lui Silk îi era tot mai greu să stea nemișcat. Robotul purta un coif lustruit, de bronz, mai încăpător decât multe morminte respectabile. De sub el lucea fața unui căpcăun lucrată în metal negru: nas mare și plat, ochi roșii ieșiși din orbite, obraji mari și netezi, ca niște plăci de ardezie, gura deschisă într-un rânjet sălbatic. Colții albi ascuțiți care ieșeau printre buzele roșii păreau acolo de formă, însă fiecare era flancat de țeava subțire a unei mitraliere.

La mare distanță de capul primejdios, corpul blindat, de tip vagon, al robotului aluneca pe curele negre care-l purtau în liniște perfectă pe iarba tunsă scurt. Fără pistol cu gloanțe de cristal, fără sabie și, bineînțeles, fără topor, Silk n-ar fi făcut decât să zgârie puțin luciul talusului. Confruntat în termeni proprii ar fi fost mai mult decât un egal pentru un întreg pluton de

Gardieni în armură. Se hotărî ferm să nu-l întâlnească niciodată în termeni proprii și să nu-l întâlnească deloc, dacă putea.

Ajuns în dreptul panglicii albicioase care era poteca din rocă albă, robotul se opri. Încet și fără zgomot, își răsuci capul imens, cu priviri încruntate, examinând spatele vilei, aripile clădirii, poteca și, la sfârșit, zidul, pe toată lungimea lui vizibilă, de două ori (așa crezu Silk). Inima lui Silk se opri, înghețată de frică. Încă puțin și ar fi leșinat, prăbușindu-se de pe zid. Talusul ar fi trecut peste el, fără îndoială, l-ar fi dezmembrat cu brațele lui de oțel dur, mai mari decât lopețile cele mai mari; dar n-ar mai conta, pentru că ar fi deja mort.

În cele din urmă, talusul îl zări. Capul rămase nemișcat o clipă lungă, ochii îl fixară plini de furie. Ușor ca un nor, inexorabil ca o avalanșă, alunecă spre el. Încet, atât de încet încât la început lui Silk nici nu-i veni să creadă, robotul se înclină spre stânga și-și mută privirea de la el. Silk reuși să-i vadă, pe părțile laterale rotunde, scările pe care soldații se urcă la bordul lui plat în timpul luptei.

Nu se mișcă până ce robotul nu dispăru după colțul aripii celei mai apropiate; apoi păși din nou printre țepușe, trase frânghia și creanga bifurcată și sări. Deși atinse pământul întărit de secetă cu genunchii îndoiți și se rostogoli în față, aplicând lecțiile copilăriei, îl ardeau tălpile și rămase întins pe burtă, cu respirația tăiată.

Poarta din spate, la care ducea poteca albicioasă, avea gratii dese și curbate. Dacă trăgeai de cordonul de sonerie din spatele ei, probabil că venea să-ți deschidă un servitor uman din casă. Necugetat, Silk trase de el brusc, privind prin interstițiile de patru degete să vadă cine apare, în vreme ce clopotul bătea amenințător deasupra capului său. Nu se auzi nici un lătrat. O fracțiune de secundă, i se păru că vede o pereche de ochi în umbra unei sălcii înalte, la jumătatea distanței dintre zid și casă, dar imaginea se derulă prea repede și ochii (dacă fuseseră ochi), fuseseră la o înălțime de șapte coți sau mai mult.

Poarta o deschise însuși talusul, urlând:

— Cine ești?

Se aplecă în față și îndreptă mitralierele spre Silk.

Augurul își apăsă pălăria de paie pe cap.

— Am un mesaj pentru Blood, stăpânul tău, — anunță el. — Pleacă

din calea mea.

Păşi repede pe sub poartă, ca să nu poată fi lăsată fără să-l zdrobească. Nu mai fusese atât de aproape de un talus niciodată şi nu făcea nici un rău prin faptul că-şi aştâmpăra curiozitatea acum; întinse mâna şi atinse placa colţuroasă, adică pieptul maşinăriei. Spre surprinderea lui, era călduţă.

— Cine eşti? — urlă din nou talusul.

— Vrei să-ţi spun numele sau tessera primit? Le am pe amândouă.

Deşi Silk nu-l văzu mişcându-se deloc, talusul se apropiase de el atât de mult încât îi atinse roba.

— Înapoi!

Pe nepregătite, Silk se simţi din nou copil, un copil în confruntare cu un adult, un uriaş nepăsător, care ştriga. Într-o poveşte citită de mama lui, un băiat curajos ţâşnise printre picioarele uriaşului. Ar fi posibil să procedeze şi el în acelaşi mod; ştinghiile negre pe care se proptea talusul îl ridicau cel puţin la trei coţi de iarbă.

Oare putea fugi mai repede ca el? Îşi umezi buzele cu limba. Nu şi dacă era la fel de rapid ca plutitoarele. Dar era oare? Dacă talusul trăgea, n-ar mai fi contat.

Placa frontală a talusului îl împinse înapoi. Se clătină şi fu gata să cadă.

— Pleacă!

— Spune-i lui Blood că am fost aici.

Mai mult ca sigur că-i va spune.

— Spune-i că am nişte informaţii pentru el.

— Cine eşti?

— Rugină, — şopti Silk. — Acum lasă-mă să intru.

Dintr-o dată, talusul se dădu uşor înapoi. Poarta căzu cu zgomot la o lungime de braţ în faţa lui. Era foarte posibil să existe o tessera — un cuvânt sau un semn care să-i permită intrarea imediată. Dar nu rugină era acela.

Silk se îndepărtă de poartă, descoperind cu surprindere că-i tremurau picioarele. Oare talusul va deschide şi poarta din faţă? Foarte probabil. Dar nu era rău să afle, iar spatele vilei nu sugera nimic promiţător.

Pornind pe cărarea prelungă ce însoţea zidul ca să ajungă la poarta din faţă, se gândi că Auk (şi, implicit, cei ce se îndeletniceau cu aceleaşi treburi ca el) ar fi încercat să intre prin spate; o minte prevăzătoare ar fi anticipat

acest lucru și și-ar fi luat măsuri de precauție suplimentare.

În minutul următor se mustră pentru gândul avut. Adevărat, Auk n-ar fi îndrăznit să pătrundă prin față, dar nici nu s-ar fi temut de talus, ca el. Își imagina chipul lui aspru și încruntat, ochii mijiți, urechile ciulite și maxilarul masiv, bărbierit neglijent. Auk ar fi prudent, desigur, dar niciodată înfricoșat. Mai important, el credea în bunătatea zeilor în grija lor personală în care el, care avea datoria s-o propovăduiască, se lupta să creadă.

Scuturând din cap, își scoase mătăniile din buzunarul pantalonilor, alinându-și degetele cu suprafața lor lucioasă și cu pendulatul gammadionului. Nouă decade, una pentru fiecare divinitate principală, plus una suplimentară, pentru nimeni anume, de care atârna crucea. Pentru prima oară îi trecu prin cap că erau zece mărgele pentru fiecare decadă. Fuseseră oare Zece mai demult? Alungă imediat gândul eretic.

Mai întâi crucea.

— Ție, Marelui Pas...

Spațiul gol, în formă de X, ascundea o taină, așa îi spusese unul din dascălii lui, un mister mai profund decât al brațelor detașabile pe care le arătase celor mai mici băieți și fete de la palestra și pe care le folosise (ca toți augurii) să verifice și să întărească legăturile sacre. Din nefericire, dascălul nu considerase potrivit să-i dezvăluie misterul — dacă acesta exista cu adevărat — probabil nu-l cunoștea nici el. Silk scutură din umeri ca să alunge amintirea și renunță să pipăie spațiul gol, enigmatic al crucii. O strânse pur și simplu la piept.

— Ție, Mare Pas, îți dăruiesc inima mea și întreg spiritul meu, mintea și credința mea...

Iarba se împuțină și dispăru, înlocuită de plante mici, ciudate, de forma unor umbreluțe verzii cu mai multe straturi, proaspete și înfloritoare, dar transformate în norișori de praf sub pașii săi.

Poarta din față a lui Blood era și mai descurajantă decât cealaltă. Deasupra arcadei strălucea un ochi într-o cutie de metal negru. Dacă ar suna, Musk sau cineva asemenea lui nu numai că l-ar vedea, dar l-ar și lua la întrebări printr-o gură din aceeași cutie.

Silk se așeză timp de cinci minute pe o piatră din apropiere ca să-și frece picioarele. Între timp, se gândi dacă e bine să se lase examinat de ochiul scrutător, de inchizitorul anonim care l-ar cerceta prin el. Știa că nu

se pricepea la minciuni. Când încercă să inventeze o poveste ca să ajungă în fața lui Blood, se îngrozi cât de penibil și neconvingător suna și cea mai reușită minciună a lui. În cele din urmă fu obligat, cu o senzație de ușurare, să tragă concluzia că planul nu-avea nici o șansă. Va trebui să pătrundă în vilă pe furiș, dacă vrea să intre în ea cu orice preț.

Își legă la loc șireturile, se ridică, mai făcu altă sută de pași de-a lungul zidului și aruncă încă o dată creanga cu două brațe peste țepușe.

Așa cum îi spusese Auk, clădirea din mijloc, cu două etaje, era flancată de două aripi cu trei etaje, cum arătau ferestrele, deși structura originală era la fel de înaltă ca ele. Atât ea cât și aripile erau făcute din aceeași piatră cenușie, netedă. Toate trei erau atât de înalte încât părea imposibil să arunce creanga pe acoperiș. Ca să intre direct, ar fi trebuit să descopere o ușă nezăvorâtă sau să forțeze una din ferestrele de la parter, așa cum procedase cu băieții, când intraseră în casa părăsită cu câțiva ani înainte de a pleca de acasă la școală. Ideea îi aduse o strâmbătură pe chip.

La capătul îndepărtat al aripii din dreapta (cea mai îndepărtată structură văzută din locul avantajos de pe zid) era o adăugire mai modestă, merloanele ei decorative aflându-se la doar zece coți de gazon; dimensiunea și spațiul îngust dintre geamurile numeroase sugeră că ar fi un conservator. Silk reținu aspectul pentru viitor și reveni la terenul din jur.

Aleea cu iarbă, care cotea grațios spre porticulul cu coloane al vilei lui Blood, era mărginită de straturi de flori galbene. În fața intrării, la mică distanță, o statuie de porțelan reprezentând-o pe Scylla se unduia lin printre jeturile unei fântâni impunătoare. Apa țâșnea din gura zeiței, dar și din tentaculele ei ridicate.

Apă parfumată. Adulmecând aerul nemișcat ca un câine de vânătoare, Silk simți mireasma trandafirilor exotici. Hotărând să discute altă dată gusturile lui Blood, înclină din cap aprobator la mărturia sentimentului civic pios al acestuia. La urma urmei, poate că Blood nu era un om chiar așa de rău cum credea Auk. Îi dăduse trei carduri pentru sacrificiu; se putea foarte bine ca, dacă îl aborda în maniera potrivită, să răspundă la rațiune. La urma urmei, Intrusul nici nu-i cerea altceva. Dând frâu liber gândului câteva clipe, Silk se închipui așezat confortabil într-o cameră luxoasă a vilei din fața lui, râzând din toată inima la aventurile lui cu bărbatul cu înfățișare prosperă, cu care stătuse de vorbă pe Strada Soarelui. Ei bine, s-ar putea

să fie vorba chiar de o contribuție la reparațiile necesare.

În capătul celălalt al aleii cu iarbă...

Bârâitul îndepărtat al plutitorului îl făcu să se uite în jur. Luminile străpungeau praful ridicat de vehiculul care se deplasa cu viteză pe drumul public spre poarta principală. Silk se întinse pe burtă în spatele șirului de țepușe.

Când plutitorul frână, două siluete în armură de război argintie țâșniră din portic pe vehicule înalte. În aceeași clipă, talusul apăru de după conservator (dacă asta era), înclinat la maximum, evitând arborii și tufișurile când alunecă pe gazon aproape la fel de repede de vehiculele; după el apărură în viteză șase creaturi fără coadă, cu barbă și coarne.

În timp ce Silk le privea fascinat, brațele groase de metal ale talusului se întinseră ca telescoapele vreo douăzeci de coți pentru a prinde un inel agățat de zidul de lângă poartă. Se opriră o secundă. Se auzi scârțâitul unui lanț nevăzut. Apoi brațele se strânseră și traseră inelul și lanțul odată cu ele, iar poarta se ridică.

Umbra unui nor plimbăreț venit dinspre răsărit căzu pe coloanele portico-ului, apoi pe scările de la baza lor. Silk îl invocă pe Tartaros cu frenezie și încercă să ghicească viteza cu care se mișca.

Suflantele scoaseră un scâncet slab și straniu când plutitorul alunecă pe sub arcada porții. Una din creaturile încornorate sări pe acoperișul pliabil transparent și se ghemui pe el ca și cum s-ar fi ghemuit pe aer. Bărbații înarmați o goniră înjurând-o și amenințând-o cu puștile cu țeavă scurtă. Umbra norului ajunsese la fântâna Scyllei când animalul încornorat fugi mârâind.

Talusul lăsă poarta să cadă când plutitorul alunecă semeț pe aleea cu iarbă, însoțit de vehiculele înalte și de cele șase animale ridicate pe labele din spate, ca să vadă înăuntru. Plutitorul se opri și se lăsă pe gazonul din fața treptelor largi ale vilei, iar talusul chemă animalele cu un scâncet ascuțit și zguduitor, care nu putea fi scos de o voce umană.

Când pasagerii îmbrăcați în haine strălucitoare coborâră, Silk sări de pe zid și o luă la fugă pe pajiște spre conservator. Cu un efort disperat, aruncă creanga cu două brațe peste creasta ornamentală și se cățără cu ajutorul frânghiei pe ea, apoi pe acoperiș.

Capitolul 5
Pasărea cu cap alb

Lui Silk i se păru că stătuse întins în spatele crestei aproape o oră ca să-și tragă sufletul. Fusese văzut? Dacă l-ar fi zărit talusul sau unul din bărbații înarmați, ar fi venit la el imediat, era convins; dar, dacă l-ar fi văzut unul din musafirii lui Blood, ar fi lăsat cel puțin zece minute înainte de a se hotărî să spună ceva și cui anume; sau n-ar fi spus nimic până nu l-ar fi îndemnat alt musafir, căruia i-a povestit incidentul.

Deasupra, tărâmurile cerești navigau senine printre zăbrele late de nori goi, dezvelind nenumărate orașe luminate de soare, în care nimeni nu știa și nu-i păsa că Patera Silk, un augur din Vironul îndepărtat, era speriat de moarte și putea să moară în curând.

Creanga îl trădase și ea. Era sigur că, încă de a urca, o auzise căzând cu o bufnitură pe suprafața caldă de smoală a acoperișului; oricine se afla în conservator o auzise precis. Încercând să-și încetinească bătăile inimii printr-un efort de voință și să respire pe nas, i se păru normal să creadă că cine a auzit bufnitura a înțeles imediat că provenise de la un intrus urcat pe acoperiș. Când nu-și mai auzi pulsul, începu să asculte.

Muzica, inițial slabă, se auzea acum mai tare. Prin perete, deasupra lui și sub el, Silk detectă murmur de voci — cele mai multe bărbătești, dar și câteva femeiești. Râsul pătrunzător fusese al unei femei, nu se putea înșela atât de tare. Sticlă spartă, zgomot slab, un moment de liniște, apoi un hohot.

Funia neagră atârna încă de creasta acoperișului. Era un miracol că scăpase nevăzut. Culcat pe spate, fără să se ridice, o trase și-o strânse cu brațele. Poate că peste un minut-două va trebui să arunce din nou creanga, de data asta pe acoperișul aripii potrivite. Nu era convins deloc c-o putea

face.

O bufniță zbură lin deasupra sa, apoi coti și se așeză pe o creangă de la marginea pădurii care i se păru mai potrivită. Privind-o, Silk (care nu se gândise niciodată până atunci la viețile animalelor Echidnei) înțelese dintr-o dată că locuința lui Blood, cu partea curată spre pădure și gazonul îngrijit de partea cealaltă, modificase ireversibil viețile nenumăratelor păsări și animale mici, schimbând felul în care rozătoarele umblau după hrană iar șoimii și bufnițele îi vânau. Pentru asemenea creaturi, Blood și angajații lui păreau adevărate forțe ale naturii, nemiloase și implacabile. Lui Silk i se făcu milă de ele, întrebându-se dacă nu aveau și ele dreptul sau motive mai întemeiate să-i fie milă de el.

Intrusul, reflectă el, se aplecase asupra lui ca bufnița asupra unui șoarece; îl asigurase că nu-și va lua îngăduința de la el niciodată, că nu se va schimba indiferent de faptele lui, fie ele josnice, fie meritorii. Apoi îi spuse să acționeze și se retrase, dar în același timp îi rămase alături. Amintirea și miracolul dragostei Intrusului, precum și al noii sale demnități, curate în ochii zeului, vor aduce în viața sa și mai mult înțeles, dar și mai multă suferință. Totuși, ce putea face el altceva decât ceea ce făcea deja?

— Îți mulțumesc, — șopti el. — Îți mulțumesc oricum, chiar dacă n-ai să-mi mai vorbești niciodată. Mi-ai dat curajul să mor.

Bufnița țipă de pe creanga înaltă de deasupra zidului, iar orchestra din sala de dans a lui Blood atacă o melodie nouă, *Știi că nu te voi părăsi niciodată*, o știa și Silk. Să fie oare un semn? Intrusul îl avertizase să nu se aștepte la nici un ajutor, dar nu și că nu i se vor trimite semne.

Se scutură, își redobândi încrederea în sine. Transpirația se uscase pe el. Ridică genunchii și se ghemui în spatele unui merlon din zid, privind prin crenelul din stânga. Nu văzu pe nimeni în partea aceea. Aranjă mânerul lung al toporului când își schimbă puțin poziția ca să privească prin crenelul din dreapta. Din unghiul respectiv, vedea jumătatea din aleea cu iarbă și poarta; dar nici urmă de plutitor, talus și animalele încornorate venite la chemarea lui. Tărâmurile cerești străluceau în urma norului care-l ajutase și care părăsea Vironul, în drum spre vest; în stânga arcadei, zări inelul tras de talus ca să deschidă poarta.

Se ridică în picioare și se uită în jur. Nu sesiză nimic periculos sau ieșit din comun pe acoperișul conservatorului lui Blood. Era neted, aproape

neted, o suprafață închisă la culoare, fără formă, înconjurând un abajur care lumina clădirea, la rândul ei înconjurată din trei părți de creneluri înalte până la piept. A patra era peretele sudic al aripii de unde se întindea conservatorul. Pervazurile ferestrelor de la etajul al doilea erau la trei coți deasupra acoperișului.

Pe Silk îl cuprinse un fior de bucurie când examină ferestrele. Canaturile erau închise, iar încăperile spre care dădeau, întunecoase. Însă el se simți mândru privindu-le, un sentiment înrudit cu cel de proprietate. Auk anticipase că va ajunge până aici înainte de a fi prins de gărzile lui Blood. Silk ajunsese într-adevăr până aici, nefăcând nimic altceva decât se așteptase Auk, care, în mod evident, știa mult mai multe despre asemenea întreprinderi. Manteionul nu fusese salvat, nici pus în siguranță. Și, totuși...

Curajos, se aplecă peste crenelul cel mai apropiat, cu capul și umerii feriți de merloanele zidului. Unul din animalele cu coarne stătea la temelia zidului, exact sub el. Silk conștientiză preț de o secundă privirea de chihlimbar; animalul scoase un mârâit și se îndepărtă neauzit.

Animalele alea fantastice se puteau oare cățăra pe acoperiș? Hotărî că era posibil, dar improbabil. Pereții vilei erau din piatră șlefuită, la urma urmei. Se aplecă mai tare, cu mâinile proptite de baza crenelului, ca să se asigure de construcția zidului.

Talusul apăru în raza lui vizuală. Îngheță până ce robotul trecu de el. Exista posibilitatea să aibă ochi ascunși, îndreptați în sus sau înapoi. Maytera Marble amintise odată de asemenea caracteristici în legătură cu Maytera Rose. Dar și acest lucru părea improbabil.

Lăsând creanga și funia în urmă, traversă prudent acoperișul până la abajur și se ghemui ca să poată vedea printr-unul din gemulețele neacoperite.

Conservatorul adăpostea un soi de tufișuri sau copaci pitici. Silk descoperi că bănuise inconștient că aici creșteau florile scunde de pe marginea aleii. Fusese o greșeală dezvăluită acum; examinând plantele de jos, își atrase atenția să nu mai facă presupuneri nefondate legate de vila lui Blood.

Gemulețele erau montate în plumb. Silk zgârie plumbul cu marginea toporului; se putea îndepărta destul de ușor. Dacă lucra migălos jumătate de oră, ar putea să scoată două gemulețe fără să le spargă. Pe urmă ar coborî printre frunzele bogate, lucioase și trunchiurile împletite de dedesubt —

poate cu zgomot, poate fără să se facă auzit.

Înclină din cap pentru sine, se ridică și traversă din nou acoperișul conservatorului pentru a cerceta ferestrele întunecate ale aripii de vizavi.

Primele două erau încuiate. Când trase de ele, fu ispitit să vâre lama toporului între șipca verticală și ramă, ca să le deschidă forțat. Încuietoarea sau zăvorul ar ceda cu zgomot, dacă ar ceda, și sticla s-ar fi spart cu siguranță. Se hotărî să arunce frânghia și creanga pe acoperiș, la două etaje deasupra (din poziția de acum, aruncarea părea mai ușoară decât atunci când examinase vila de pe zidul înconjurător), ca să exploreze și partea aceea înainte de a încerca un lucru atât de îndrăzneț. Deși pe ocolite, îndepărtarea gemulețelor abajurului era totuși o mișcare mai prudentă.

Al treilea canat cedă puțin când trase de el. Îl împinse înapoi, își șterse palmele transpirate de robă și trase mai tare. Cadrul se deplasă mai mult; era numai blocat, nu încuiat. Ajutându-se de topor, smuci scurt canatul și-l deschise suficient ca să-l poată roti fără ca balamalele să facă prea mult zgomot. Se propti cu o mână de toc și se lansă cu capul înainte în camera neluminată.

Podeaua de lemn aspru nu era acoperită de covor. În genunchi, nemișcat, atent la orice zgomot posibil, Silk o pipăi cu vârful degetelor în arcuri de cerc tot mai largi. Atinse ceva de mărimea unui ou de porumbel, sferic, solid și uscat. Suspicios, îl duse la nas și-l mirosi. Îl ridică — se sfărâma când îl strânse între degete. Bănuitor, îl duse la nas și mirosi.

Excrement.

Le aruncă și se șterse de podea. Se afla în vizuina unui animal care probabil era și el acolo, la fel de înspăimântat de prezența lui Silk ca acesta de a lui, dacă nu cumva stătea la pândă. Sigur nu era unul din cele cu coarne; acelea erau libere să rătăcească prin împrejurimi pe timpul nopții. Atunci erau unul mai rău. Mai periculos.

Sau nimic. Dacă se afla într-adevăr un animal în încăpere, era unul liniștit. Și un șarpe ar fi sâsâit până acum.

Silk se ridică în picioare încercând să nu facă zgomot și se deplasă cu pași mici pe lângă perete, cu toporul în mâna dreaptă, iar cu degetele de la stânga pipăind ceea ce putea fi lambriuri crăpate.

Nimerise într-un colț, gol ca și restul încăperii. Făcu un pas, apoi încă unul. Dacă existau tablouri sau chiar mobilă nu dăduse până acum peste

ele.

Încă un pas, aduse piciorul drept lângă cel stâng acum. Oprindu-se să asculte, își auzi numai propria respirație șuierătoare și sunetele orchestrei care cânta undeva mai departe.

Își simți gura uscată și genunchii gata să-i cedeze; fu nevoit să se oprească de două ori ca să se proptească de perete cu mâinile tremurânde. Își repetă că se află în vila lui Blood și că nu fusese atât de greu să pătrundă în ea precum crezuse. Sarcina următoare era mai dificilă: trebuia să-l localizeze pe Blood fără să fie descoperit și să vorbească cu el un timp într-un loc în care să nu fie întrerupți. Dar acum recunoscu că acest lucru s-ar putea dovedi imposibil.

Încă un colț.

Structura verticală era cu siguranță cadrul unei uși; dreptunghiul palid al geamului pe care-l deschisese era în partea opusă a camerei. Pipăi cu mâna după zăvor. Îl găsi și-l împinse în jos; se mișcă ușor, cu un pâcâit slab, dar ușa nu se deschise.

— Ai fost rău?

Ridică brusc toporul, gata să lovească mortal pe oricine l-ar fi atacat pe întuneric, să omoare, își spuse în clipa următoare, ființa nevinovată care dormea în camera în care el pătrunse cu forța.

— Ai fost?

Întrebarea răsună parcă de nicăieri. Nu-și dădu seama dacă venea de foarte aproape de el sau se furișase prin geamul deschis.

— Da.

Silaba îi sună ascuțită și speriată, aproape tremurată. Se forță să tacă și să-și dreagă vocea.

— Mă tem că am fost rău de mai multe ori. Îmi pare rău.

— Ești un băiat. Mi-am dat seama.

Silk încuviință din cap sobru.

— Am fost cândva, nu cu mult timp în urmă. Fără îndoială că Maytera R... Fără îndoială că unii din prietenii mai îți pot spune, pe bună dreptate că am rămas un băiat în mai multe privințe.

Ochii lui Silk se obișnuiau cu întunericul din cameră, astfel că, lumina cerului care dansa pe acoperișul conservatorului și pe terenul din jur, deși alterna cu umbrele norilor sparți, le făcea să pară luminate de soare. Lumina

care pătrundea prin geamul deschis cădea pe dreptunghiul de podea pe care îngenunchease și dezvăluia încăperea murdară. Cu toate acestea, nu reuși să-l localizeze pe vorbitor.

— Ai de gând să mă lovești cu obiectul acela?

Era vocea unei femei tinere, fără îndoială. Silk se întrebă din nou dacă era prezentă acolo cu adevărat.

— Nu, — îi răspunse el cât de ferm putu. Lăsă toporul jos. — N-o să-ți fac nici un rău, îți jur.

Blood făcea afaceri cu femei, îi spusese Auk; acum își dădu seama ce anume presupuneau afacerile lui.

— Ești ținută aici împotriva voinței tale?

— Pot să plec când vreau. Călătoresc. De obicei nici nu sunt aici.

— Înțeleg, — spuse Silk, deși nu înțelegea nimic. Împinse din nou zăvorul. Se mișcă la fel de ușor ca prima dată, iar ușa rămase tot închisă.

— Uneori merg foarte departe. Zbor pe geam și nu mă vede nimeni.

— Nu te văd.

— Știu.

— Dar din când în când tot trebuie să ieși pe ușa asta, nu?

— Nu.

Răspunsul ei negativ direct îi dădu impresia că stătea exact lângă el, cu buzele lângă urechea lui. Întinse mâna s-o atingă, dar pipăi aerul.

— Unde ești? Spui că mă vezi. Aș vrea să te văd și eu.

— Trebuie să mă întorc înăuntru.

— Pe fereastră?

Nu mai primi nici un răspuns. Traversă camera spre fereastră și se uită afară, aplecându-se peste pervaz; nu era nimeni pe acoperișul conservatorului, doar talusul se vedea pe terenul apropiat. Funia și creanga erau tot acolo unde le abandonase. Diavolii puteau trece nevăzuți (așa spuneau legendele pe care nu le credea nimeni la școală), pentru că erau spiritele ale atmosferei inferioare, personificări ale vânturile distrugătoare.

— Unde ești? — repetă Silk întrebarea. — Nu te ascunde. Vreau să te văd.

Liniște. Thelxiepeia oferea cea mai bună protecție împotriva diavolilor, așa spuneau Scrierile, dar azi era ziua Phaeai, nu a ei. Silk le invocă repede pe Phaea, Thelxiepeia și, pentru siguranță sporită, pe Scylla, înainte de a

rosti:

— Înțeleg că nu vrei să vorbești cu mine, dar eu trebuie să vorbesc cu tine. Am nevoie de ajutorul tău, oricine-ai fi.

În sala de dans a lui Blood, orchestra începu piesa „Vitezele gărzi din Brigada a treia". Silk avu impresia că nu dansa nimeni și că puțini din musafirii lui ascultau. Afară, talusul aștepta la poartă cu brațele de oțel prelungite nefiresc și cu ambele mâini pe inel.

Întors cu spatele la geam, Silk scrută încăperea. Masa fără formă într-un colț (la care nu ajunsese când mersese de-a lungul pereților la ușă) putea fi o femeie ghemuită.

— Te văd, — rosti el cu neîncredere în glas.

Mi-am închinat sabia la încă paisprezece, cântară viorile cu veselie neștăpânită. Locotenenți fără barbă, în uniforme verzi strălucitoare, învârtind frumuseți surâzătoare cu pene în păr... Dar nu erau acolo, Silk știa sigur, așa cum nu era nici tânăra misterioasă cu care încerca să stea de vorbă.

Se îndreptă spre forma întunecată din colț și o atinse cu vârful pantofului. Apoi se lăsă în genunchi, puse toporul deoparte și o cercetă cu amândouă mâinile. Era o pătură zdrențuită și o saltea subțire, urât mirositoare. Recuperă unealta, se ridică și se răsuci să privească încăperea goală.

— Vreau să te văd, — repetă el. — Dar, dacă nu-mi dai voie, dacă nici să-mi vorbești nu mai vrei, o să plec.

Imediat ce rosti ultimul cuvânt se gândi că probabil spusese exact ceea ce voia ea să audă.

Se îndreptă spre fereastră.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, trebuie să-mi spui.

Așteptă, recitând în șoaptă o formulă de binecuvântare, apoi făcu semnul adunării în bezna din fața lui.

— La revedere, așadar.

Înainte de a se întoarce, ea se ridică în fața lui ca fumul, goală și mai slabă decât o nenorocită de cerșetoare. Deși cu un cap mai scundă, Silk s-ar fi dat înapoi dac-ar fi fost capabil; lovi cu călcâiul drept peretele de sub fereastră.

— Sunt aici. Mă vezi acum?

În lumina slabă care pătrundea pe fereastră, chipul ei tras și palid părea un craniu.

— Mă numesc Mucor.

Silk înclină din cap și înghiți. Se temea să i-l spună pe al lui, dar nici nu voia să mintă.

— Eu sunt Silk. — Fie că reușea, fie că era prins, Blood avea să-i afle identitatea. — Patera Silk. Sunt augur. — Poate va muri, iar atunci identitatea lui nu mai avea importanță.

— Chiar trebuie să vorbești cu mine, Silk? Așa ai spus.

Silk confirmă înclinând din cap.

— Trebuie să te întreb cum se deschise ușa asta. Nu pare încuiată, dar nu se deschide. Trebuie să intru în casă, — adăugă el, când văzu că ea nu-i răspunde. — În restul ei, vreau să spun.

— Ce e un augur? Am crezut că ești un băiat.

— O persoană care încearcă să învețe voința zeilor prin sacrificiu, ca să poată...

— Știu! Cuțit și robă neagră. Mult sânge. Să vin cu tine, Silk? Pot să-mi trimit spiritul înainte. O să zbor în spatele tău, oriunde te-ai duce.

— Spune-mi Patera, te rog. Așa se cuvine. Poți să-ți aduci și trupul, Mucor, dacă vrei.

— Mă păstrez pentru cel cu care mă voi căsători.

Fata vorbise cu toată seriozitatea.

— Așa și trebuie să faci, Mucor. Eu am vrut să spun că nu trebuie să stau aici dacă nu vrei. Ai putea să te cațări pe fereastră foarte ușor și să aștepți pe acoperiș. Când am terminat cu Blood, putem părăsi vila amândoi. Te-aș duce la cineva în oraș care te-ar hrăni bine și ar avea grijă de tine.

Craniul îi zâmbi.

— Ar afla că fereastra mea se deschide. N-aș mai putea să-mi trimit spiritul.

— N-ai mai fii aici, ci într-un loc sigur din oraș. De-acolo ți-ai putea trimite spiritul oriunde, iar un medic...

— Nu și dacă fereastra mea ar fi încuiată, căci n-aș putea s-o fac, Silk. Ei cred că e încuiată acum.

Fata râse, un chicotit care trimise pe spinarea lui Silk un fior de gheață.

— Înțeleg, — zise el. — Eram gata să spun că cineva din oraș e capabil să te facă bine. Poate ție nu-ți pasă, dar mie, da. Vrei măcar să mă lași să ies din camera ta? Să-mi deschizi ușa?

— Nu pot din partea asta.

Silk oftă.

— Nici n-am crezut cu adevărat c-ai putea. Bănuiesc că nu știi unde doarme Blood.

— În partea cealaltă. A casei.

— În cealaltă aripă?

— Camera lui a fost cândva sub a mea, dar nu-i plăcea să mă audă. Uneori eram rea. În aripa de nord. Asta e cea de sud.

— Mulțumesc. — Silk își mângâie obrazul. E bine că știu. Are o cameră mare la parter, probabil.

— E tatăl meu.

— Blood?

Silk se opri înainte de a observa cu glas tare că nu seamănă cu el.

— Măi, măi... E bine de știut și lucrul ăsta. Nu am de gând să-i fac rău, Mucor, deși acum îmi pare rău. Are o fiică foarte frumoasă; ar trebui s-o viziteze mai des. O să-i spun asta cu multă convingere, dacă ajung să stau de vorbă cu el.

Silk se răsuci cu intenția de a pleca, apoi își întoarse din nou s-o privească pe fata.

Nu ești obligată să stai aici, să știi, Mucor.

— Știu. Nu sunt.

— Nu vrei să vii cu mine când plec? Sau să pleci singură?

— Nu așa cum vrei tu, să plec așa cum pleci tu.

Atunci nu-mi rămâne decât să te binecuvântez, ceea am făcut deja. Ești unul din copiii Molpei, cred. Fie ca ea să aibă grijă de tine și să te aibă în grații, în noaptea asta și în fiecare noapte.

— Mulțumesc, Silk.

Îi vorbise cu glasul fetiței care fusese cândva. Poate cu cinci ani în urmă, își zise; ori trei, ori mai puțini. Își trecu piciorul drept peste pervaz.

— Ai grijă la lincșii mei.

Silk se mustră că n-o întrebase mai multe.

— Ce sunt aceia?

— Copiii mei. Vrei să-l vezi pe unul din ei?

— Da. Vreau, dacă vrei să mi-l arăți.

— Privește.

Mucor se uită pe geam. Silk îi urmări privirea. O clipă aşteptă în spatele ei, ascultând sunetele delicate ale nopţii; orchestra lui Blood se oprise din cântat. Ca o fantomă, un plutitor pluti pe sub arcadă, suflantele aproape de neauzit; talusul coborî lin poarta în spatele lui; ajunse la ei până şi scărţăitul îndepărtat al lanţului.

O parte a abajurului se ridică în sus şi un cap încornorat cu ochi de topaz ieşi de sub el, urmat de o labă mare şi moale.

— Acela e Leul, — rosti Mucor. — El e fiul meu cel mai mare. Nu-i aşa că-i frumos?

Silk reuşi să zâmbească.

— Da, desigur. N-am ştiu că te referi la felinele cu coarne.

— Acelea sunt urechile lor. Dar sar pe geam şi au dinţi şi gheare lungi care lasă răni mai grave decât coarnele de taur.

— Îmi închipui. — Silk se obligă să se relaxeze. — Lincşi? Aşa le spui? N-am mai auzit cuvântul, deşi ar trebui să ştiu multe despre animale.

Linxul părăsi abajurul şi veni sub geam, privindu-i nedumerit. Dacă s-ar fi aplecat, Silk l-ar fi putut atinge pe capul mare şi păros. În schimb, se dădu un pas înapoi.

— Nu-l lăsa să vină aici, te rog.

— Dar ai spus că vrei să-i vezi, Silk.

— Îl văd destul de bine de aici.

Ca şi cum l-ar fi înţeles, linxul se răsuci. Dintr-o singură săritură, ajunse pe parapetul care înconjura acoperişul conservatorului, iar de acolo plonjă ca într-un bazin.

— Nu-i aşa că-i drăguţ?

Silk încuviinţă ezitant.

— Mie mi se pare înspăimântător, dar ai dreptate. N-am văzut un animal mai frumos, deşi toate felinele lui Sphigx sunt minunate. Probabil că e foarte mândră de el.

— Şi eu sunt. I-am spus să nu-ţi facă nici un rău. Mucor se lăsă pe călcâie, îndoindu-se ca rigla de tâmplărie.

— Pentru că ai stat lângă mine şi mi-am vorbit, vrei să spui. — Recunoscător, Silk se aşeză pe pervaz. — Ştiu despre inteligenţa câinilor. Dar un linx? Aşa se spune la singular? E un cuvânt ciudat.

— Înseamnă că vânează în timpul zilei, — îi explică Mucor. — Ar

face-o, dacă le-ar da voie tata. Văd mai bine decât aproape orice animal. Și aud la fel. Văd și pe întuneric, ca toate felinele.

Silk scutură din umeri.

— Tata s-a tocmit pentru ei. Când i-a adus erau niște fetuși de gheață într-o cutie mare pe dinafară, dar mică pe dinăuntru. Fetușii sunt ca semințele, știai, Silk?

— Am auzit. — Lui Silk i se păru o clipă că simte ochii galbeni, fierbinți al linxului pe ceafă; se uită repede pe acoperiș, dar nu zări pe nimeni. — E ilegal, deși nu cred că legea se aplică foarte strict. Ar fi putut fi introduși într-o femelă potrivită, o felină mare, cred, în cazul lor...

— Tata i-a pus într-o fată. — Râsul straniu al lui Mucor se auzi din nou. — În mine.

— În tine!

— Nu știa ce sunt. — Dinții fetei lucură în întuneric. — Dar eu am știut cu mult înainte de a se naște ei. Atunci Musk mi-a spus cum îi cheamă și mi-a dat o carte. Îi plac păsările, dar mie îmi place de ei și lor le place de mine.

— Atunci vino cu mine, iar lincșii n-o să ne facă nici un rău.

Craniul încuviință, păstrându-și zâmbetul.

— O să zbor în spatele tău. Poți să mituiești talusul?

— Nu cred.

— Îți trebuie mulți bani.

Din spatele încăperii se făcu auzit un râcâit ușor, urmat de o bufnitură înăbușită. Înainte ca ușa să se deschidă brusc, Silk își dădu seama că zgomotul fusese produs de o rangă trasă și pusă deoparte. Fu gata să cadă, dar alunecă de-a lungul pervazului și se ghemui când fereastra lui Mucor se închise deasupra capului său.

Stătu în așteptare și ascultă atent tot timpul cât rosti în gând rugăciunea formală pentru Sphigx, a cărei zi tocmai începea (cel puțin așa credea el). Nu auzi voci din camera de deasupra, ci doar un zgomot care-i păru o lovitură. În cele din urmă, când se ridică în picioare și privi prudent prin geam, nu văzu pe nimeni.

Geamurile ridicate cu capul de Leu cedară ușor la împingerea lui Silk; Când le ridică, din conservatorul aflat dedesubt, mirosul umed și parfumat invadă aerul torid din vârful acoperișului. Silk își zise că acum îi va fi ușor

să pătrundă în conservator pe sus — mult mai ușor decât crezuse — iar copacii susținuseră greutatea considerabilă a lui Lion fără să se rupă.

Silk își desenă lent cercuri pe obraz în timp ce cumpănea. Problema era că Blood dormea în aripa cealaltă, dacă era s-o creadă pe Mucor. Odată intrat acolo, va fi nevoit să traverseze vila de la sud la nord, prin încăperi străine. Luminile vor fi aprinse, iar gărzile blindate pe care le văzuse pe monitorul lui Auk și pe vehiculele înalte, personalul lui Blood și invitații lui o să fie și ei prezenți peste tot.

Cu părere de rău, Silk coborî porțiunea deplasabilă a abajurului, trase frânghia din păr de cal și desfăcu creanga de care se servise atât de bine. Merloanele de pe acoperișul anexei sudice nu aveau margini ascuțite, iar lațul nu va scoate zgomote periculoase. Rată de trei ori înainte ca nodul să cuprindă un merlon. Trase de funie de probă; merlonul părea la fel de solid ca un stâlp. Ștergându-și mâinile transpirate de robă, începu să urce.

Era deja pe acoperiș și lua nodul din jurul dintelui când auzi vocea spectrală a lui Mucor, ca și cum i-ar fi șoptit la ureche. Rosti niște cuvinte pe care nu le percepu exact, apoi înțelese „... păsări. Ferește-te de cea cu cap alb."

— Mucor?

Nici un răspuns. Silk se aplecă peste parapet chiar la timp, să vadă cum se închide fereastra.

Deși era de douăzeci de ori mai mare, acoperișul acesta nu avea abajur; de fapt, nu era decât o întindere mare și foarte lungă de smoală, ușor oblică. În capătul nordic, dincolo de parapet, coșurile de piatră înalte ale structurii originale se înălțau ca niște santinele palide pe luminatorul scânteietor. Silk purtase câteva conversații însuflețite cu hornari de când venise la manteionul de pe Strada Soarelui și aflase (alături de multe alte lucruri) că hornurile caselor mari erau adesea destul de largi ca să încapă în ele pentru a le curăța și repara, iar unele aveau chiar scări interioare.

Mergând încet și ținându-se cât mai aproape de mijloc ca să nu fie văzut de pe pământ, Silk traversă acoperișul în lungime. Când se apropie suficient ca să vadă în jos, constată că acoperișul mai abrupt al clădirii originale avea țigle, nu era dat cu smoală. Se vedeau bine coșurile înalte; era cinci, patru din ele identice. Al cincilea însă, penultimul față de locul în care se afla, avea un capac de două ori mai înalt decât celelalte, fără formă, cu o

rozetă deschisă la culoare. Silk se întrebă dacă nu cumva era „cea cu cap alb", de care Mucor îl avertizase să se ferească și se hotărî să-l examineze numai dacă nu putea intra în casă prin celelalte.

Însă ochiul îi surprinse un alt detaliu, mai important. În spatele celui de-al treilea coș zări colțul unei proiecții joase, negre, distincte, în unghi drept, în contrast clar cu contururile rotunde ale țiglelor, partea de sus fiind cu cel puțin un cot mai înaltă. Făcu câțiva pași spre stânga să vadă mai bine.

Era, fără îndoială, un chepeng. Silk murmură rugăciuni de mulțumire către zeul care aranjase, cu o generație în urmă, ca respectivul chepeng să intre în planul acoperișului, ca să-l folosească el.

Învârtind funia în jurul unui merlon, coborî ușor pe țigle și apoi o trase după el. Într-adevăr, Intrusul îl avertizase să nu se aștepte la ajutor; dar evident, un alt zeu era de partea lui. Silk se întrebă o clipă fericit cine putea fi: Scylla, care n-ar vrea ca orașul ei să piardă un manteion; Phaea cea sălbatică și vorace, patroana zilei; sau Molpe căci... nu, Tartaros desigur. Acesta era patronul hoților de toate felurile, la care se rugase și el fierbinte (își aminti el acum) înainte de a trece de zidul lui Blood. Mai mult, negrul era culoarea lui Tartaros; toți augurii și toate sibilele o purtau, ca să se strecoare neobservate printre zei, la figurat, dacă nu la propriu, și să le asculte discuțiile. Nu numai că Silk era îmbrăcat în negru, dar și acoperișurile cu smoală, rămase în urma lui, fuseseră complet negre.

— Tartaros cel înfricoșător, fie să primești mulțumiri și să fii lăudat de mine pentru totdeauna. Acum fă să fie și descuiat, Tartaros! Dar, fie descuiat, fie ba, mielul negru promis al tău va fi.

Amintindu-și de taverna în care îl cunoscuse pe Auk, adăugă, într-o izbucnire finală de extravganță:

— Și un cocoș negru!

Și, totuși, își spuse el, era logic ca chepengul să se afle exact acolo unde era. Țiglele se mai sparg, chiar destul de des, mai ales pe timp de grindină, iar ultimele ierni grindina căzuse în mod regulat. Și țiglele crăpate de căldura soarelui trebuiau înlocuite. Chepengul care asigură accesul din mansarda vilei pe acoperiș e mult mai convenabil (și mai sigur) decât o scară de șaptezeci de coți, pentru al cărei transport ar fi necesari mai mulți muncitori.

Încercă să se grăbească spre chepeng printre țigle, dar suprafața lor lucioasă, convexă și instabilă îl împiedica la fiecare pas. De două ori crăpară sub tălpile lui grăbite. Când, în sfârșit, se apropie de chepeng, alunecă și căzu. Reuși să se salveze prinzând cărămizile dure ale celui de-al treilea coș.

Se liniști când observă că acoperișul acesta, ca acela de pe aripile clădirii și conservator, avea parapet ornamental. Dacă n-ar fi fost coșul al treilea, ar fi încurcat-o. Era bucuros că scăpase. S-ar fi lovit și-ar fi fost plin de vânătăi, plus c-ar fi făcut suficient zgomot să atragă atenția celor din vilă. Dar la finalul căderii umilitoare, tot n-ar fi dat căzut de pe acoperiș și n-ar fi murit. Acum că se gândea, parapetele binecuvântate (de care se ajutase atât de mult de când trecuse de zid) făceau parte din simbolurile recunoscute ale artei lui Sphigx, zeița-leoaică a războiului; iar Leul era numele pisicii încornorate a lui Mucor, animalului căreia ea îi spunea linx și care nu-i făcuse lui Silk nici un rău. Luând în considerarea toate acestea, cine se mai îndoia că Sphigx era de și ea de partea lui?

Silk își trase respirația, se reechilibră și dădu drumul hornului. Aici, la nici un braț distanță de degetul piciorului drept, se găsea obiectul pe care alunecase — o pată pe suprafața de un pământiu roșcat a acoperișului. Se aplică și-l ridică.

Era un petec neregulat, cât o batistă, din pielea neprelucrată a unui animal, încă acoperită de păr pe o parte și de carne putredă și grăsime râncedă pe cealaltă. Duhnea a putreziciune. O aruncă deoparte cu un pufăit de dezgust.

Chepengul se ridică ușor. Sub el se afla o scară în spirală îngustă, din fier. O alta, mai convențională, care ducea sigur la etajul superior al vilei originale, începea la câțiva pași de cea din fier. Se opri scurt, uitându-se în jos la ea, pentru a savura momentul victorios.

Cărase funia adunată dezordonat și o scăpase la alunecare. O recuperă și-o legă în jurul taliei, pe sub robă, cum făcuse când plecase de la manteion în seara aceea. Era foarte posibil, gândi el, să mai aibă nevoie de ea. Se simțea așa cum se simțise în ultimul an la școală, când înțelesese că era mai ușor decât cel anterior, că instructorii, la fel ca el, nu voiau să cadă la examene după ce studiase atât de mult, că nu i se va da voie să le rateze decât în cazul în care nu-și va reduce eforturile la maximum. Vila se deschidea în fața lui și știa, chiar dacă nu precis, unde se afla dormitorul lui Blood.

Pentru a reuși, nu trebuia decât să-l găsească și să se ascundă înainte ca aceșta să se retragă. Apoi, își zise, cu senzația plăcută a virtuții, va face apel la rațiune, dacă se va dovedi cu folos; dacă nu...

Nu va folosi, dar vina va fi a lui Blood, nu a lui. Cei ce se opun voinței unui zeu, chiar unul minor, ca Intrusul, vor fi pedepsiți cu suferința.

Silk împingea mânerul lung al toporului prin funia din jurul taliei când auzi o bufnitură în spatele lui. Lăsă chepengul să cadă și se răsuci. O pasăre uriașă, care făcea salturi mai mari decât un stat de om, flutură din aripile monstruoase, țipă ca zece draci și îi atacă ochii cu ciocul încovoiat.

Instinctiv, Silk se aruncă în spate pe chepeng și lovi cu picioarele. Îi trase o lovitură serioasă în trup păsării cu cap alb, dar ea nu slăbi atacul. Cu aripile imense întinse, plonjă asupra lui când încerca să se retragă.

Printr-un noroc neașteptat, reuși s-o prindă de ceafa moale. Dar oasele aripilor erau tari ca încheieturile degetelor unui om și erau susținute de mușchi mai puternici decât ai celui mai solid bărbat. Îl loviră cu putere în timp ce amândoi se împiedicară.

Marginea crenelului dintre două merloane îi intra în spate ca un ic. Luptându-se să-și ferească ochii și fața de ciocul încovoiat și înfricoșător, scoase toporul din funie; osul carpian îl lovi peste braț ca un ciocan, iar toporul căzu pe trotuarul de piatră al terasei de dedesubt.

Pasărea cu cap alb îl lovi cu carpianul celălalt în tâmplă, dezvăluind natura iluzorie a lumii simțurilor: această lume se strâmta la dimensiunile unei miniaturi luminate artificială, pe care Silk se străduia s-o alunge până se stinse cu totul din fața lui.

Capitolul 6
Arme noi

ÎNTREAGA SPIRALĂ ÎNOTA SUB PRIVIREA AMEȚITĂ, ÎNCEȚOȘATĂ A LUI SILK — munți și câmpii, junglă și tufișuri uscate, savană și pampas. Jucăria tuturor vânturilor, purtată încoace și încolo, dar totuși liniștit, plutind deasupra lor, amețit de propria greutate și viteză, cu umărul deplasat de un nor de furtună, Zburătorul solitar la zeci de kilometri sub el, o libelulă cu aripi de dantelă țâșnind în zbor.

O libelulă neagră care dispăru într-un nor vânăt, printre glasuri depărtate și miros de mortăciune...

Se înecă în propria vomă și scuipă; decorul înspăimântător se ridică asupra lui ca un șoim Care-și vârî ghearele în intestinele lui. Clipise, iar în secunda aceea spirala se învârtise ca un coș rostogolit de vânt sau un butoi pe valuri. Tărâmurile cerești plutitoare erau sus, iar suprafața denivelată, stabilă pe care stătea el culcat era jos. Capul îi vibra și-i vâjâia, iar un braț și ambele picioare îi ardeau.

Se ridică în capul oaselor.

Gura îi era plină de salivă, roba neagră decolorată și urât mirositoare. Se șterse cu mâinile amorțite, pe care le apoi le curăță de robă și scuipă din nou. Parapetul din piatră gri îi împungea umărul stâng. Pasărea cu care se luptase, „cea cu cap alb", în legătură cu care îl avertizase Mucor, nu se vedea nicăieri.

Sau poate că numai visase pasărea aceea înfiorătoare. Se ridică în picioare, se clătină și căzu în genunchi.

Ochii i se închiseră singuri. Visase totul, cu mintea schingiuită de coșmaruri — pasărea oribilă, animalele încornorate cu privirile lor arzătoare, funia lui neagră aruncată din ce în ce mai sus, pădurea tăcută, tâlharul so-

lid și măgarii închiriați, mortul cu membrele întinse sub candelabrul care se bălăngănea. Dar acum era treaz, în cele din urmă, iar noaptea se încheiase — treaz și îngenuncheat lângă patul lui din prezbiteriul de pe Strada Soarelui. Se crăpa de ziuă. Era ziua lui Sphigx; ar fi trebuit să recite deja rugăciunea de dimineață pentru Sphigx cea războinică.

O, divină doamnă a săbiilor, a tuturor oștirilor, a săbiilor...

Căzu cu capul înainte, scuturat de efortul de-a vomita, cu mâinile pe țiglele calde.

A doua oară se dovedi mai înțelept, neincercând să se ridice până nu fu sigur că nu va cădea. Înainte de a se ridica în picioare, de a se propti tremurând pe parapet, zorii se stinseră cu sclipiri vagi. Era noapte din nou, încă o noapte a Phaeaei, al cărei sfârșit poate nu avea să vină niciodată. Se gândi că ploaia l-ar spăla și i-ar limpezi capul, așa că se rugă să plouă, mai ales la Phaea și Pas, dar și la Scylla, amintindu-și tot timpul câți oameni (mai buni ca el) îi implorau pe zei asemenea lui, din motive mai serioase: cât de mult se rugaseră, oferind sacrificii cât de mici pe care și le permiteau, spălând imaginile Marelui Pas în livezi de copaci putrezi și în ogoare de porumb veșted?

Nu plouă nici măcar nu tună.

Din depărtare, îi ajunseră la urechi glasuri agitate; auzi numele Hierax repetat întruna. Cineva sau ceva se stinsese.

— Hierax, — răspunsese Feather la palestra cu o săptămână sau două înainte, căutând un fapt asociat cu numele familiar al Zeului Morții. — Hierax e chiar în mijloc.

— În mijlocul fiilor lui Pas și ai Echidnei, Feather? Sau al tuturor copiilor?

— Al întregii lor familii, Patera. Sunt numai doi băieți în ea. Feather avea și el un singur frate. Hierax și Tartaros.

Feather așteptase cu spaimă să fie corectat, dar el, Patera Silk, zâmbise și încuviințase din cap.

— Tartaros e cel mai mare, iar Hierax cel mai mic, — continuase Feather, — încurajat.

Indicatorul Mayterei lovi în pupitru.

— Mai mare, Feather. Și mai mic. Tu singur ai spus că sunt numai doi frați.

— Hierax... — roștise cineva din capătul celălalt al parapetului.

Silk se ridică în picioare. Capul tot îi mai vibra, iar picioarele îi era amorțite, dar nu simți că o să vomeze din nou. Hornurile (acum toate arătau la fel) și chepengul ademenitor păreau că se află la o distanță imposibil de străbătut. Încă amețit și nesigur pe picioare, cuprinse un merlon cu ambele mâini și privi peste parapet. Ca și cum ar fi aparținut altcuiva observă cum din brațul drept i se scurgea sânge pe pietrele cenușii.

La patruzeci de coți dedesubt, trei bărbați și două femei stăteau în cerc pe terasă, toți uitându-se pe jos la ceva anume. Trecu o jumătate de minut, dar Silk nu-și dădu seama ce era. A treia femeie le împinse pe celelalte două, și se întoarse ca și cum ar fi cuprins-o dezgustul. Ceilalți mai discutară până când una din gărzile blindate aduse o lampă.

Pasărea, cea cu cap alb din prevestirea lui Mucor, zăcea moartă pe dale, mai mică decât și-o închipuise Silk, cu aripile inegale deschise, gâtul alb și lung răsucit înspre spate într-o poziție nenaturală. O omorâse. Sau, mai bine zis, se omorâse.

Unul din bărbați privi în sus, îl zări pe Silk uitându-se la ei, arătă cu degetul spre el și strigă ceva ce Silk nu înțelese. Prea târziu (se temu el), le făcu semn cu mâna, ca și cum ar fi făcut parte din gospodărie, apoi se retrase pe panta abruptă a acoperișului.

Chepengul se deschise deasupra mansardei slab luminate pe care o zărise înainte, o cămăruță plină de pânze de păianjen plină cu mobilă mucegăită și lăzi crăpate. Lumini slabe licăriră la zgomotul înfundat al pașilor lui pe prima treaptă de fier; nici nu călcă bine pe a doua, că una se și stinse. Era o ascunzătoare numai bună pentru el, dar și primul loc în care ar fi fost căutat, dacă bărbatul de pe terasă trăgea alarma. Silk renunță la gândul de a se ascunde acolo până să ajungă la baza treptelor în spirală și, cuprins de regrete, porni în grabă spre scara de lemn mai mare și o coborî repede până la etajul superior al vilei originale.

Aici, o ușă îngustă, tapițată, îl conduse într-un coridor larg, mobilat cu lux nu departe de un șir de trepte în spirală, deasupra cărora se auzeau voci cultivate. Un bărbat gras, îmbrăcat elegant, stătea într-un fotoliu amplu aurit, îmbrăcat în cu catifea roșie, aproape de capul scărilor. Se proptea cu brațele de o masă din lemn de trandafir și cu capul pe brațele încrucișate; sforăi încet când Silk trecu pe lângă el, apoi se trezi cu un tresărit, se holbă

nedumerit la roba lui neagră și-și lăsă din nou capul pe brațe.

Scara era acoperită de un covor moale, iar treptele late aveau o înclinare ușoară. Se terminau cu un hol de primire impunător, în care cinci bărbați îmbrăcați în stilul celui adormit erau adânciți în conversație. Câțiva țineau în mână pahare fără picior. Nici unul nu părea alarmat. La o oarecare distanță de ei, holul se termina cu uși duble late deschise, prin care noaptea blândă de toamnă părea că atârnă ca un fel de acoperiș pe holul lui Blood. Fără nici o îndoială, decise Silk, ușile acelea erau intrarea principală în vilă; porticul pe care-l cercetase de pe zid trebuia să fie pe partea cealaltă; într-adevăr, după ce studie o clipă peisajul de sub el — fără să se mai aplece peste balustradă, așa cum, din imprudență, se aplecase peste parapet ca să privească trupul flasc al păsării cu cap alb, ci aflându-se în partea opusă a coridorului, cu spatele proptit de statuia nudă, în mărime naturală, a unei zeități minore — ghici siluetele vagi ale coloanelor.

Altarul familiar din manteion și focul din el îi răsăriră pe neașteptate în fața ochilor, în timp ce privea lung la ușile deschise: altarul, prezbiteriul, palestra și grădina umbroasă în care stătuse uneori nepermis de mult de vorbă cu Maytera Marble. Dacă ar coborî scara așa, pur și simplu? Dacă ar traversa holul, salutând din cap și zâmbind oricui s-ar uita la el? L-ar opri oare cineva sau ar chema gărzile? Nu părea probabil.

Sângele lui cald, scurs pe brațul drept, îi udă degetele și căzu pe covorul scump al lui Blood. Scuturând din cap, Silk trecu iute pe lângă scară și se așeză în fotoliul roșu identic de vizavi. Câtă vreme îi curgea sânge din braț, putea fi depistat: de pe acoperiș pe scara spiralată, apoi pe scara mansardei și pe coridorul acesta.

Mușcă cu dinții deasupra tivului robei și rupse o fâșie din ea.

Oare urmele de sânge nu putea fi folosite în avantajul lui? Silk se ridică și merse repede de-a lungul coridorului, mișcându-și încheietura și încleștând mâna dreaptă ca să curgă cât mai mult sânge, apoi pătrunse în aripa sudică urcând un șir de trepte scurt. Se opri o clipă să-și lege rana cu fâșia ruptă din robă, căreia îi făcu un nod cu ajutorul dinților, așa cum procedase Gib, zdrahonul din Taverna Cocoșului. Mulțumit că nu se va desface, străbătu înapoi același drum, trecând pe lângă fotoliul în care se așezase, pe lângă podest, pe lângă bărbatul adormit și ușa îngustă tapițată care ducea la mansardă. Aici, în spatele icoanelor surori ale zeităților mi-

nore Ganymedia și Catamitus, uși largi și cu spațiu mare între ele alternau cu oglinzi cu rame sofisticate și amfore pline ochi cu trandafiri de seră.

Cum se apropia de intrarea în aripa nordică, un ofițer în uniforma Gărzii se ivi de sub arcada de la capătul coridorului. Ușa cea mai apropiată de Silk era întredeschisă; intră și-o închise încet în urma sa.

Se pomeni într-un salon fără ferestre, pentagonal, mobilat cu aur și fildeș. Rămase o clipă cu spatele la ușă, ascultând, așa cum ascultase de atâtea ori în noaptea aceea. Nu auzi nimic, așa că porni pe covorul gros și deschise una din ușile încrustate în fildeș ale salonului. Era un budoar mare, de formă ciudată. Văzu dulapuri, două scaune, un altar de prost gust al lui Kypris, a cărui cădelniță ardea mocnit și împrăștia un miros dulceag de tămâie, și o masă de toaletă albă în fața unei oglinzi cu luciu sidefiu, mai strălucitor parcă odată cu intrarea lui. Când închise ușa în spatele lui, pe ecran începură să danseze vârtejuri de culori. Căzu în genunchi.

— Domnule?

Privind în sus, Silk văzu că ecranul era doar fața cenușie a unui monitor. Făcu semnul adunării în aer.

— N-a fost un zeu? Am văzut...

— Nu sunt zeu, domnule, ci doar monitorul acestui terminal. Cu ce vă pot ajuta? Doriți să faceți aprecieri asupra imaginii dumneavoastră îmbunătățite digital?

Descumpănit, Silk se ridică.

— Nu. Eu... Nu, mulțumesc. — Făcu un efort să-și amintească cum se adresase Auk monitorului. — Aș vrea să stau de vorbă cu un prieten, dacă nu-i prea mare deranjul, fiule.

Sigur nu asta fusese.

Chipul plutitor se înclină.

— Numele prietenul dumneavoastră, vă rog. Voi încerca să vă ajut.

— Auk.

— Și acest Auk unde locuiește?

— În Orilla. Știi despre ce vorbesc?

— Desigur, domnule. Totuși, acolo trăiesc... cincizeci și patru de Auk. Puteți să-mi dați numele străzii?

— Mă tem că nu-l știu.

Cuprins brusc de oboseală, Silk trase taburetul mic și cam murdar al

mesei de toaletă și se așeză.

— Îmi pare rău că te deranjez atâta. Dar dacă...

— Există un anume Auk în Orilla cu care stăpânul meu a vorbit de mai multe ori, — îl întrerupse monitorul. — Sigur e cel pe care-l căutați. Voi încerca să-l localizez pentru dumneavoastră.

— Nu, — rosti Silk. — Acest Auk locuiește într-un fost magazin. Deci trebuie să fie o stradă cu magazine, cred eu, cu multe prăvălii. Sau una pe care au fost cândva multe prăvălii. — Își aminti zgomotul căruțelor. — O stradă de piatră. Te ajută cu ceva?

— Da. Acesta a Auk cu care vorbește stăpânul meu, domnule. Să vedem dacă e acasă.

Fața de pe monitor dispăru, înlocuită de patul dezordonat al lui Auk și borcanele lui cu poșirci. Imaginea de umflă și se distorsionă, devenind rotundă. Silk zări scaunul din lemn greu pe care stătuse când îl iertase de păcate pe Auk și lângă care îngenunchease când Auk îl iertase pe el. Prinse o brumă de curaj când văzu că scaunul era tot acolo.

— Mă tem că Auk nu e disponibil, domnule. Pot să-i las un mesaj prin omologul meu?

— Eu... Da. — Silk își frecă obrazul. — Roagă-l să-i spună lui Auk că îi mulțumesc din suflet pentru ajutor și că, dacă nu mi se întâmplă nimic rău, voi fi încântat să-i povestesc Mayterei Mint cât de bun a fost cu mine. Mai spune-i că, până acum, a specificat numai un act meritoriu, deși penitența mea presupune două sau trei. Cel puțin două. Roagă-l să mă anunțe care sunt celelalte.

Silk își aminti prea târziu că Auk îl rugase să nu-i pomenească numele băiatului frumos cu care vorbise prin monitorul lui.

— Fiule, ai pomenit de stăpânul tău. Cine este el?

— Blood, domnule. Gazda dumneavoastră.

— Înțeleg. Mă aflu, din întâmplare, în apartamentele lui?

— Nu, domnule. Acestea sunt camerele stăpânei mele.

— Îi vei spune lui Blood despre mesajul pe care l-am lăsat pentru... pentru bărbatul acela care locuiești în Orilla?

Capul de pe monitor se înclină grav.

— Desigur, domnule, dacă mă întreabă.

— Înțeleg. — Pe Silk îl copleși senzația eșecului. — Atunci te rog

să-i spui și lui Auk unde mă aflam când am încercat să vorbesc cu el și să-i spui să fie atent.

— Da, domnule. Mai doriți ceva?

Silk își luă capul în mâini.

— Nu. Mulțumesc. Da. — Se îndreptă de spate. — Am nevoie de un loc în care să mă ascund, unul ferit, și de arme.

— Dacă-mi permiteți, domnule, — remarcă monitorul, — mai degrabă aveți nevoie de un bandaj nou decât de altceva. Nu vă supărați, dar vă curge sânge pe covorul nostru.

Silk ridică brațul drept și constată că are dreptate; fâșia ruptă din roba lui neagră cu câteva minute înainte se umpluse deja de sânge și spre cot se scurgeau pârâiașe roșiatice.

— Această încăpere, domnule, mai are două uși, în afară de cea pe care ați intrat. Cea din stânga dumneavoastră duce la sala de baie. Cred că acolo se află trusa medicală a stăpânei mele. În ce privește...

Silk se ridicase atât de rapid că răsturnase taburetul. Țâșni pe ușa din stânga fără să mai asculte altceva.

Sala de baie era mai mare decât se așteptase el, cu o cadă de jad în care încăpea lejer zeița goală din capul scărilor și un closet cu apă. Un dulap încăpător conținea o grămadă de sticle de medicamente, un recipient cu alifie violetă — Silk recunoscu un aseptic foarte folosit — un sul de pansament și tampoane de diferite mărimi. Cu o foarfecă mică tăie fâșia plină de sânge; își unse cu alifia violetă rana făcută de ciocul păsării cu cap alb și reuși, la a doua încercare, să se bandajeze cum trebuie. Studiindu-și tunica sfâșiată, descoperi că pasărea îl zgâriase pe piept și pe abdomen. Cu un sentiment de ușurare, se spălă și-și unse zgârieturile lungi și sângerânde ajutându-se de ambele mâini.

Pe robă apăreau dungi gălbui acolo unde o curățase de vomă. O scoase și o curăță cât putu de bine în spălător, o stoarse, o netezi, o presă între două prosoape uscate și o îmbrăcă. Cercetându-se în oglindă, hotărî că nu ieșea în evidență cu nimic la o examinare obișnuită, dacă lumina era suficient de slabă.

Revenit în budoar, presără ceea ce crezu că e pudră de față pe pata închegată de pe covor.

Monitorul îl privea imperturbabil.

— Foarte interesant, domnule.

— Mulțumesc. — Silk închise cutia cu pudră și o așeză la loc pe masa de toaletă.

— Pudra are proprietăți de curățire? Nu știam acest lucru.

— Nu cred, — răspunse Silk, scuturând din cap. — Încerc doar să acopăr petele ca să nu se tulbure musafirii.

— Foarte practic, domnule.

Silk ridică din umeri.

— Dacă ai o idee mai bună, o aplic. Când am intrat, ai spus că nu ești zeu. Știam că nu ești. Aveam un ecran în... în palestra la care am fost.

— Doriți să stați de vorbă cu cineva, domnule?

— Nu acum. Am avut privilegiul de a-l folosi mai demult și mi-a atras atenția — cred că a atras atenția tuturor, țin minte că am vorbit despre asta într-o seară — faptul că semăna foarte mult cu Fereastra Sacră. Cu excepția mărimii, desigur; toate Ferestrele Sacre au opt coți în lungime și lățime. Ai văzut vreuna?

— Nu, domnule.

Silk ridică taburetul și se așeză.

— Mai există o diferență. Ferestrele Sacre nu au monitoare.

— Păcat, domnule.

— Într-adevăr. — Silk se frecă pe obraz cu două degete. — Atunci trebuie să-ți spun că, uneori, zeii nemuritori se arată la Ferestrele Sacre.

— O!

— Da, fiule. N-am văzut niciodată unul, iar majoritatea oamenilor, mai ales cei care nu sunt auguri sau sibile, nu-i văd deloc. Deși aud deseori vocea zeului, nu văd decât un vârtej colorat.

Chipul de pe monitor se făcu roșu ca para.

— Ca acesta, domnule?

— Nu, deloc. Voiam să spun că, din câte am înțeles eu, oamenii care-i văd pe zei observă mai întâi vârtejul colorat. Culorile se văd când începe teofania. Apoi apare zeul și revin scurt când el dispare. Toate acestea au fost descrise în amănunt de Friganida cea Devotată, acum aproape două secole. În decursul unei vieți îndelungate, a fost martorul teofaniei Echidnei, a lui Tartaros, a Scyllei și, în cele din urmă, a lui Pas. A numit culorile văzute Nuanțele Sfinte.

— Fascinant, domnule, dar mă tem că eu știu foarte puține despre astă. Pot să vă arăt ce anume fac eu? Ce anume fac mai des, ar trebui să precizez. Observ.

Fața plutitoare de pe monitor dispăru, înlocuită de imaginea unui bărbat în negru, nespus de frumos. Deși purta o tunică ruptă și se vedea un bandaj alb, Silk nu se recunoscu până ce nu văzu că imaginea se mișcă odată cu el.

— Ăsta-i...? Se aplecă mai aproape de monitor. Nu. Dar...

— Mulțumesc, domnule, — rosti imaginea lui și se înclină. — Doar o primă încercare, dar cred că a fost destul de reușită. O să mă descurc mai bine data viitoare.

— Ia-o de-aici, te rog. Sunt și așa un om vanitos, crede-mă.

— Cum doriți, domnule, — replică imaginea lui. — N-am vrut să fiu lipsit de respect. Am intenționat doar să vă demonstrez în ce fel îmi servesc stăpâna de cele mai multe ori. Doriți s-o vedeți pe ea în locul dumneavoastră? Pot să afișez cu ușurință o imagine veche asemănătoare ei.

Silk scutură din cap.

— Poate o imagine veche diferită. Te rog să revii la înfățișarea ta normală.

— Cum doriți, domnule.

Pe suprafața de sticlă, chipul lui Silk își pierdu ochii albaștri și obrajii maronii, gâtul și umerii, iar trăsăturile se estompară și se înăspriră.

— Vorbeam de zei. Ți-am spus, desigur, multe lucruri pe care le cunoșteai dinainte.

— Nu, domnule. Știu foarte puține despre zei. V-aș sfătui să consultați un augur.

— Atunci hai să vorbim despre monitoare, fiule. Probabil știi despre ele mai mult decât oricine altcineva. Doar ești monitor.

— Datoria mea e bucuria mea, domnule.

— Atunci suntem amândoi fericiți. Când am fost la... în casa unui anumit cunoscut de-al meu, un om care are un ecran ca ăsta, a bătut din palme ca să deschidă monitorul. Așa se procedează de obicei?

— Da, domnule, se bate din palme sau se lovește ușor ecranul. Noi toți o preferăm pe prima, dacă nu vă supărați.

— Înțeleg. — Silk înclină din cap pentru sine. — Mai sunt și alte

metode?

— Noi ne deschidem, în principiu, la orice sunet puternic, ca să vedem dacă e ceva în neregulă. De exemplu, dacă a luat ceva foc, îl anunț imediat pe stăpânul meu sau pe valetul lui și îi avertizez pe invitați.

— Și, din când în când, — interveni Silk, — te uiți în camera asta deși nu te-a rugat nimeni și nici n-ai auzit un sunet mai puternic. Nu-i așa?

— Nu, domnule.

— Nu te uiți numai ca să te asiguri că totul e în regulă?

— Nu, domnule. Stăpâna mea ar considera că-i violez intimitatea, sunt convins.

— Când am intrat aici, — reluă Silk, — n-am făcut nici un zgomot puternic, cel puțin nici unul de care să-mi fi dat seama. N-am bătut din palme și nici n-am atins ecranul, totuși, ai apărut. Am văzut un vârtej de culori, apoi fața ta pe ecran. La scurtă vreme, mi-ai spus că nu ești zeu.

— Ați închis ușa, domnule.

— Foarte încet. N-am vrut s-o deranjez pe stăpâna ta.

— Sunteți foarte atent, domnule.

— Și ai apărut pentru c-ai auzit ușa închizându-se? Asta înseamnă că te activează aproape orice sunet, oricât de slab.

— N-aș putea să spun exact ce anume m-a activat, domnule.

— Sugestivă exprimare, fiule.

— Cred că da. — Fața de pe monitor se înclină. — În acest caz, îmi permiteți o sugestie suplimentară? Abandonați această pistă a investigației. Persistența dumneavoastră nu va fi răsplătită. Înainte să intrați în sala de baie, m-ați întrebat despre arme, domnule, și de ascunzători. Ar fi potrivit un dulap.

— Mulțumesc. — Silk se uită la cel mai apropiat, dar era ticsit cu jachete și rochii.

— În ce privește armele, domnule, — continuă monitorul, — veți găsi una foarte utilă în sertarul din stânga cel mai de jos, sub ciorapii lungi.

— Mai utilă ca asta, sper. — Silk închise dulapul.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Se pare că în ultimul timp s-au făcut cumpărături despre care eu nu am fost informat.

Silk nu-l mai auzi. Pe hol se auzeau voci aprinse și agitate. Deschise ușa spre salon și le ascultă cum se îndepărtează, cu mâna pe zăvorul de sticlă

de la ușa budoarului, conștient de bătăile nebunești ale inimii sale.

— Plecați, domnule?

— Sertarul din stânga ai spus, parcă.

— Da, domnule. Cel mai de jos din partea stângă. Însă nu vă garantez nimic. Stăpâna mea ține, sau ar trebui să spun ținea acolo, nu demult, un pistol mic. Totuși, s-ar putea...

Silk smulsese deja sertarul. Căutând pe sub sute de dresuri femeiești, dădu cu degetele nu peste unul, ci peste două obiecte de metal.

— Stăpânea mea uită uneori să tragă piedica, domnule. Ar fi bine să fiți prudent înainte de a verifica în ce stare este.

— Nici măcar nu știu ce e, — mormăi Silk când extrase primul obiect din sertar.

Era un pistol gravat cu migală și placat cu aur, dar atât de mic, încât încăpea lejer în palma sa; mânerul de fildeș, cât un deget de mici, era încrustat cu zambile aurii și un stârc în miniatură scruta un bazin auriu după pește de la baza dispozitivului de ochire. O clipă, Silk se lăsă cuprins de liniște, pierdut în admirația pentru măiestria cu care fusese lucrată fiecare suprafață. Nici unul din obiectele venerate din manteionul lui nu era nici pe jumătate atât de migălos creat.

— Dacă se descarcă, îmi va distruge ecranul, domnule.

Silk încuviință din cap absent.

— Am mai văzut pistoale, două, în seara asta care l-ar putea înghiți pe acesta.

— Mi-ați spus că nu sunteți obișnuit cu piedica, domnule. De fiecare parte a pistolului pe care-l aveți în mână, veți observa o suprafața convexă deplasabilă. Când e ridicată, nu se poate trage cu pistolul.

— Acesta e, — spuse Silk. La fel ca mânerele, fiecare piedică era marcată cu o zambilă atât de mică, încât florile de-abia se vedeau. Trase în jos una din siguranțe. Cealaltă se deplasă automat în jos. — Acum va funcționa?

— Cred că da, domnule. Vă rog, nu-l îndreptați spre ecranul meu. Ecranele nu se mai pot înlocui astăzi, arta producerii lor fiind uitată de pe vremea când...

— Cu toate acestea, sunt extrem de tentat.

— În cazul în care îmi distrugeți ecranul, domnule, nu voi mai putea

trimite mesajul dumneavoastră la Auk.

— Atunci nici n-ar mai trebui. Bucata asta netedă din interiorul inelului trebuie să fie trăgaciul.

— Exact, domnule.

Silk îndreptă pistolul spre dulap și apăsă pe trăgaci. Se auzi un sunet ascuțit, ca pocnetul unui bici de copil.

— Nu pare să fi făcut nimic, — spuse el.

— Dulapul stăpânei mele nu este creatură vie, domnule.

— Nici n-am crezut.

Se aplecă să examineze ușa dulapului; descoperi o gaură puțin mai groasă decât un fir de păr într-unul din panourile lucioase. Deschise ușa din nou. Unele haine, dar nu toate, din dreptul găurii erau sfâșiate, ca și cum cineva le-ar fi spintecat cu o lamă tocită, mai îngustă decât degetul lui arătător.

— Ar trebui să trag asupra ta, fiule, să știi, — se adresă Silk monitorului, — de dragul lui Auk. Ești doar o mașinărie, ca și aparatul de înregistrat scorul de pe terenul nostru de joc.

— Sunt o mașinărie, dar nu numai atât, domnule.

Dând din cap mai mult pentru sine, Silk ridică piedica și puse pistolul în buzunar.

Celălalt obiect ascuns sub ciorapi avea forma literei T. Corpul principal era cilindric, mai degrabă neuniform, cu o protuberanță moale sub bara transversală; aceasta era finisată și ușor curbată, cu capete orientate în sus. Obiectul îți dădea o senzație stranie la atingere, ca și cum ai fi pus mâna pe o reptilă. Silk îl scoase cu greu dintre ciorapi și-l studie plin de curiozitate.

— Ar fi mai bine pentru mine să mă retrag, domnule? — întrebă monitorul.

— Ce-i asta? — întrebă Silk, scuturând din cap.

— Nu știu, domnule.

— Poți minți în circumstanțe provocatoare ieșite din comun? — întrebă el și se uită pieziș spre monitor. — Să spui un neadevăr? Cunosc o ființă chimică foarte bine și ea poate, sau cel puțin spune că poate.

— Nu, domnule.

— Ceea ce nu mă face cu nimic mai înțelept. — Silk se așeză din nou pe taburet.

— Probabil că nu, domnule.

— Cred că știu ce este. — Ridică obiectul să-l inspecteze și monitorul; strălucea ca argintul. — Aș vrea să primesc confirmarea ta și niște instrucțiuni de folosire.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule, deși m-aș bucura să aud opinia dumneavoastră.

— Cred că e un *azoth*. N-am văzut una niciodată, dar vorbeam despre ele în copilărie. Într-o vară, ne-am construit cu toții săbii de lemn și uneori pretindeam că sunt azothuri.

— Minunat, domnule.

— Nu chiar, — mormăi Silk, cercetând giuvaerul sclipitor din măciulia azothului. — Eram la fel de însetați de sânge ca puii de tigru, nu e nimic minunat în asta. În fine, se zice că un azoth e controlat de un demon. Dar dacă n-ai auzit de asemenea săbii, n-ai auzit nici despre asta.

— Nu, domnule.

Fața monitorului plutea dintr-o parte într-alta, dezvăluind că nu e nici un cap în spatele ei.

— Dacă doriți să vă ascundeți, domnule, de ce nu o faceți imediat? Administratorul stăpânului meu și câteva gărzi verifică apartamentele de pe acest etaj.

— De unde știi? — întrebă Silk nervos.

— I-am urmărit. Am ecrane și în alte apartamente, domnule.

— Au început cu capătul nordic la coridorului.

— Da, domnule, așa este.

Silk se ridică.

— Atunci trebuie să mă ascund bine aici, ca să nu mă găsească și să pătrund în aripa de nord după ce pleacă.

— N-ați verificat celălalt dulap, domnule.

— Nici nu am de gând. Câte apartamente mai au de cercetat până la noi?

— Trei, domnule.

— Înseamnă că mai am puțin timp. — Silk studie azothul. — Când mi-am făcut eu sabia, am lăsat un cui ieșit în afară și l-am îndoit. Acela era demonul meu. Când îl răsuceam spre mine, lama dispărea. Când îl răsuceam în alt sens, apărea din nou.

— Mă îndoiesc, domnule...

— Nu fi așa sigur, fiule. Probabil că mă bazam pe un adevăr auzit din alte părți. Sau îl imitam pe alt băiat care auzise un lucru folositor. Adică unul care-mi va folosi acum.

Bara verticală rugoasă a literei T era mânerul, fără îndoială, iar cea orizontală era obstacolul care împiedica mâna să atingă lama. Silk încercă să răsucească bijuteria din măciulie, dar montura nu permitea deplasarea ei.

Demonul sub formă de cui îndoit din sabia lui de jucărie fusese unul din cei care ținea bara orizontală, era convins. În mâner se afla o bijuterie nefațetată de culoarea carminului (parcă auzise cândva de o piatră similară denumită hematit), imediat sub unul din brațele conice ale gărzii. Era prea plată și prea finisată ca să se învârtă. Apucă sabia cum făcuse în copilărie și apăsă bijuteria stacojie cu degetul mare.

Realitatea se separă. Altceva apăru în locul ei între cele două jumătăți, ca un curent care separă un bazin liniștit. Tencuiala de pe peretele de vizavi căzu fumegând pe covor, dezvelind șipci care, la rândul lor, explodară în aschii la a doua mișcare a brațului său.

Involuntar, eliberă demonul, iar lama azothului dispăru.

— Vă rog să fiți mai atent cu obiectul acela, domnule.

— Voi fi, — răspunse Silk și-l ascunse în frânghia înfășurată în jurul taliei.

— Dacă este activat din greșeală, consecințele pot fi la fel de dezastruoase pentru dumneavoastră ca și pentru cei din jur.

— Trebuie să apeși demonul sub nivelul mânerului, cred, — spuse Silk — E greu să procedezi așa accidental.

— Sper din tot sufletul domnule.

— Nu știi de unde-a făcut rost stăpâna ta de o astfel de armă?

— Nici măcar n-am știut că o avea.

— Cred că face cât toată vila asta, dacă nu mai mult. Nu cred că se găsesc zece ca ea în oraș.

Silk se răsuci spre dulap și alese o haină de iarnă din lână albastră, moale.

— Au plecat din apartamentul cercetat înainte, domnule. Se îndreaptă spre următorul.

— Mulțumesc. Pleci, dacă-ți spun s-o faci?

— Desigur, domnule.

— Ar trebui să-ți distrug ecranul. — Silk se holbă scurt la monitor. — Mă tentează. Dar dacă l-a vizitat un zeu într-adevăr la sosirea mea... Înălță din umeri. Așa că o să te rog să pleci, în schimb, și-o să-ți acopăr ecranul cu o haină. Poate că n-o să-și dea seama. Au pus întrebări ecranelor din alte apartamente?

— Da, domnule. Administratorul nostru m-a chemat pe fiecare ecran. Conduce căutarea în persoană, domnule.

— În timp ce vorbeai cu mine? N-am știut că se poate.

— Se poate, domnule. Ne străduim să folosim pauze în vorbire sau trucuri asemănătoare. În mare măsură, e o chestiune de alocare.

— Dar nu i-ai spus unde mă aflu. Imposibil să-i fi spus. De ce nu?

— Pentru că nu m-a întrebat, domnule. În fiecare apartament în care au intrat a întrebat dacă nu se află în el o persoană străină.

— Și tu le-ai răspuns că nu?

— Nu. Am fost obligat să explic că nu eram sigur, întrucât nu sunt o prezență perpetuă.

— Administratorul lui Blood e tânărul acela pe care-l cheamă Musk?

— Da, domnule. Ordinele lui au prioritate în fața tuturor, cu excepția celor ale stăpânului meu.

— Am înțeles. Se pare că Musk nu te înțelege mai bine ca mine.

— Nici atât, cred, domnule.

Silk încuviință din cap pentru sine.

— S-ar putea să rămân aici după ce pleci. Dar s-ar putea și să plec, imediat ce nu mai ești aici ca să vezi ce fac. Înțelegi ce-ți spun?

— Da. domnule, — răspunse monitorul. — Nu e sigur unde vă veți afla în viitor.

— Bine. Acum dispari imediat. Du-te acolo unde te retragi te obicei.

Silk acoperi ecranul complet, într-un fel în care spera să pară neglijent, și deschise ușa din dreapta.

O clipită avu impresia că dormitorul spațios, slab luminat era gol; un geamăt abia perceptibil de pe patul enorm din mijloc îi arătă că se înșeală.

Femeia de pe pat se contorsiona și suspina cu glas tare din străfundurile sufletului. Când se aplecă asupra ei, ceva dinăuntrul lui își găsi drum spre

ea și, cu toate că nici n-o atinse, avu senzația că-i simte atingerea. Femeia avea păr negru ca penele ștâncuței de noapte și la fel de lucios, și trăsături distinse, din câte putu el să ghicească în lumina slabă. Gemu încet, de parc-ar fi știut că se uită cineva la ea de sus, și, rotindu-și capul pe pernă, o sărută fără să se trezească.

Ușa salonului din spatele budoarului se deschise.

Își trase de pe el roba neagră și pălăria de paie, apoi tunica, le împinse pe toate cu piciorul cât mai departe sub patul enorm și se vârî în el încălțat. Tocmai își trăgea peste cap cearșaful brodat cu aur când auzi că se deschide ușa pe care intrase și el.

— Nu-i nimeni aici, — se auzi o voce roștind clar.

Degetul arătător al lui Silk găsi piedica. Se ridică în capul oaselor, stabilizând pistolul, când intrată cercetașii.

— Stai! — strigă el și trase. Printr-un noroc chior, acul sparse o vază înaltă din dreapta ușii. În urma pocnetului, luminile din dormitor începură să lumineze cu intensitate maximă.

Prima gardă se opri, dar nu cu arma îndreptată exact spre Silk. Femeia cu păr negru se ridică brusc în capul oaselor, deschizând uimită ochii oblici.

— Culcă-te la loc, Hyacinth*, — rosti Silk aspru. — Nu-i treaba ta.

Respirația ei discret parfumată îi mângâie umărul gol, delicios de caldă.

— Îmi cer scuze, domnule comisionar, — rosti garda nesigură. — Vroiam să spun Patera...

Silk își aminti prea târziu că purta vechea calotă cu boruri albastre care fusese a lui Patera Pike. Și-o smulse de pe cap.

— Asta-i impardonabil! Impardonabil! O să-i spun lui Blood. Ieșiți afară! — Striga cu glas prea ascuțit, aproape isteric. Probabil garda simți cât de speriat era. În disperare, scutură pistolul mic.

— N-am știut... — Garda lăsă arma jos și se dădu un pas înapoi, lovindu-se de Musk cel cu trăsături delicate care intrase în budoar după el. — Am crezut că toți au... Au plecat cam toți acasă.

— Nu m-ai văzut! — i-o tăie Silk scurt. — Ieși!

Era (așa cum își dădu seama imediat) exact lucrul pe care n-ar fi trebuit să-l spună, pentru că Musk îl văzuse cu siguranță cu câteva ore înainte. O

*Zambilă

clipă fu convins că Musk o să se lege de eroarea lui.

N-o făcu. Îi dădu un brânci gărzii care se bâlbâia și spuse:

— Ușa de afară ar fi trebuit încuiată. Nu vă grăbiți.

Se răsuci pe călcâie, iar garda închise cu grijă ușa budoarului în urma lor.

Tremurând, Silk așteptă până ce auzi că se închide și ușa de la coridor înainte de a împinge cu picioarele așternutul fin și de a ieși din pat. Avea gura uscată și genunchii moi.

— Cu mine cum rămâne? — întrebă femeia, dând la o parte învelitoarea și cearșaful de mătase roșie și dezvelindu-și sânii perfect rotunzi și talie subțire.

Silk își trase respirația și-și întoarse privirea.

— Da, cum rămâne cu tine? Vrei să te împușc?

Femeia surâse și desfăcu larg brațele.

— Dacă nu poți altfel, atunci împușcă-mă. O să țin ochii deschiși, dacă nu te deranjează, — adăugă ea, când văzu că nu primește nici un răspuns de la Silk. — Vreau să văd. — Surâsul se transformă într-un rânjet. — Fă-o cu grabă, dar să dureze. Și fă-o bine.

Amândoi vorbiseră cu voce joasă. Nu se mai vedea bine; Silk lovi patul cu piciorul ca să activeze luminile.

— Cred că ți s-a dat un fel de elixir. O să te simți cu totul altfel dimineață, — îi spuse el. Apoi ridică piedica pistolului și-l puse în buzunar.

— Nu mi s-a dat nimic.

Femeia își linse buzele, așteptându-i reacția.

— Am luat ceea ce numești un elixir înainte de a intra ceilalți aici.

— Rugină? — Silk îngenunche lângă pat, pipăind după hainele pe care le vârâse dedesubt. Teama începu să-i dispară și era nespus de bucuros. Era încă în grațiile lui Sphigx cea cu inimă de leu, era perfect convins de asta.

— Nu, — răspunse ea cu dispreț. — Rugina nu are asemenea efecte. Chiar nimic nu știi? Dacă era rugină, aș fi sărit să-i omor pe toți și poate că i-aș fi și omorât. Îi zice rădăcina cerșetorului și te face să-ți placă la nebunie ceva ce te plictisește.

— Am înțeles.

Cu mișcări bruște, Silk scoase de sub pat tunica distrusă și roba bună,

a doua, pe care o avea.

— Vrei să-ți dau și ție? Mai am deștul și nu trebuie decât să iei o dată cu vârful degetelor. — Clătină din picioarele extraordinar de lungi peste marginea patului. — E mult mai scumpă decât praful și mult mai greu de găsit, dar azi sunt generoasă. De obicei sunt... o să vezi. — Îi oferi un zâmbet pieziș care-i făcu inima să-i sară din piept.

Se ridică și se dădu înapoi.

— I se spune rădăcina cerșetorului pentru că te face să implori. Te implor, ascultă-mă. Hai. O să-ți placă.

Silk scutură din cap.

— Vino și așază-te lângă mine. — Bătu ușor pe cearșafurile boțite. — Asta-i tot ce-ți cer, cel puțin pentru moment. Ai fost în pat lângă mine acum câteva minute.

Încercă să-și tragă peste cap tunica, dar nu reuși. Orice mișcare, cât de ușoară, a brațului drept era dureroasă.

— Tu ești cel căutat, nu-i așa? Nu te bucuri că nu le-am spus nimic? Ar trebui, Musk poate să fie foarte rău. Nu vrei să te ajut să te-mbraci?

— Să nu încerci. — Făcu încă un pas înapoi.

Alunecând din pat, femeia îi luă roba de pe jos. Era complet goală; Silk închise ochii și se răsuci.

Ea râse înfundat. Sunetul îi aminti de Mucor, fata cu mințile rătăcite.

— Chiar ești augur. Ți-a spus Patera, am uitat. Vrei pălăriuța neagră înapoi? Am băgat-o sub pernă.

— Da, te rog să mi-o înapoiezi, — îi răspunse el, gândindu-se la ce-ar putea fi folosită calota lui Pike dacă rămânea la ea.

— Da, dar facem un târg.

Silk scutură din cap.

— N-ai venit aici să mă vezi? Nu te porți ca și cum ai fi venit pentru mine, deși știi cum mă cheamă.

— Nu, am venit să-l găsesc pe Blood.

— N-o să-ți placă, Patera. — Hyacinth zâmbi din nou. — Nici lui Musk nu-i place. Nimeni nu-l agreează.

— Eu îl compătimesc. — Silk încercă să ridice tunica din nou, dar îl opri aceeași durere ascuțită. — Am venit să-i arăt cum se poate face plăcut și chiar iubit.

— Ei bine, Patera, eu sunt Hyacinth, cum ai spus. Și sunt renumită. Toți mă plac, în afară de tine.

— Ba și mie îmi placi. Ăsta-i unul din motivele pentru care nu fac ce-mi ceri. E mai neînsemnat, dar adevărat.

— Mi-ai furat azothul, nu-i așa, Patera? Îi văd capătul ieșind de sub robă.

— Intenționez să ți-o dau înapoi, — spuse Silk, confirmând cu o înclinare a capului. — Dar ai dreptate, am luat-o fără permisiune, iar asta se numește furt. Ceea ce fac e extrem de important. Îmi pare rău, dar am considerat că-i mai bine s-o am.

Se opri și așteptă reproșurile ei. Nu veniră.

— O să am grijă să-o primești înapoi odată cu pistolul, dacă ajung acasă întreg.

— Ți-a fost frică de gărzi, așa-i? Când ai fost lângă mine în pat. Te-ai temut de cea venită cu Musk. Ai crezut c-o să te-omoare.

— Da, — recunoscu Silk. — Eram îngrozit, dacă vrei să știi adevărul. Iar cum sunt la fel de îngrozit c-o să-ți cedez, o să-mi trădez chemarea și-o să pierd harul zeilor nemuritori.

Hyacinth râse.

— Ai dreptate.

Silk mai încercă o dată să se îmbrace cu tunica, dar brațul drept îl ardea și pulsa.

— Nu sunt foarte curajos. Dar măcar am curajul s-o recunosc.

— Așteaptă puțin. Stai aici. Mă duc să-ți aduc ceva.

Silk aruncă o privire rapidă în sala de baie în care intră femeia. Când ușa se închise, își aminti de calota lui Patera Pike rămasă în pat, sub pernă. Mânat de impulsul care-i face pe turiști să se întoarcă într-un loc după niște fleacuri, o luă și și-o puse pe cap.

Femeia ieși din baie tot goală, ținând o ceașcă puțin mai mare decât un degetar, pe jumătate plină cu un praf cărămiziu.

— Poftim, Patera. Puneți-l pe buze.

— Nu. Îmi dau seama că ești bine intenționată, dar prefer să mă tem.

Scutură din umeri și-și trase buza inferioară. Poștura o urâțea, iar Silk se simți ușurat. După ce turnă praful între buză și gingie, îi zâmbi larg.

— E cel mai bun care se găsește și are acțiunea rapidă. Sigur nu vrei?

Am destul.

— Nu, — repetă el. — Trebuie să plec. Ar fi trebuit să fi plecat mai demult, de fapt.

— Bine.

Femeia se uită la bijuteria din mânerul sabiei.

— Să știi că e a mea. Mi-a dat-o un bărbat foarte important. Dacă ai de gând s-o furi, ar trebui măcar să te ajut. Sigur ești un augur adevărat?

— Da, dar se pare că nu pentru multă vreme, — rosti Silk cu un oftat. — Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, Hyacinth, spune-mi unde crezi că e Blood la ora asta. S-a retras pentru noapte?

— Probabil că e jos, își ia la revedere de la ultimii invitați. Au venit toată noaptea comisionari și valeți de comisionari. Din când în când îl trimite la mine pe câte unul cu adevărat important. Le-am pierdut șirul, dar trebuie să fi fost șase sau șapte.

— Știu. — Silk încercă să împingă mai tare mânerul sabiei în funia legată în jurul taliei. — Am stat pe așternuturile tale.

— Crezi c-ar trebui să le schimb? Nu m-am gândit că bărbaților le pasă.

Silk se lăsă în genunchi și căută pălăria de paie cu boruri largi pe sub pat.

— Mă îndoiesc că bărbaților de care vorbești le pasă.

— Pot să chem un servitor.

— Îmi închipui că sunt ocupați să mă caute pe mine. — Silk trânti pălăria pe pat și se pregăti să mai încerce o dată să-și pună tunica.

— Nu și servitoarele. — Îi luă tunica. — Știi, ochii tăi vor să se uite la mine. Ar trebui să-și lași.

— Probabil că ți-au spus sute de bărbați cât ești de frumoasă. Ai nemulțumi zeii s-o mai auzi o dată? Eu nu. Sunt încă tânăr și sper să văd unul înainte de a muri.

Fu ispitit să adauge că e posibil să fi ratat unul cu o secundă când a intrat în camera ei, dar se abținu.

— N-ai avut niciodată o femeie, nu-i așa?

Silk scutură din cap, nevrând să vorbească.

— Măcar lasă-mă să te ajut să te îmbraci.

Hyacinth ridică tunica sus, cât de sus putu pentru ca Silk să-și treacă

brațele prin mâneci, apoi își smulse azothul din funia din jurul taliei lui și se repezi spre pat.

Se holbă la ea uluit. Avea degetul mare pe demon și lăcașul unde se afla lama îndreptat spre inima lui. Se dădu înapoi și ridică ambele mâini în semn de capitulare.

Femeia se purta ca un duelist.

— Se spune că fetele luptă ca soldați în Trivigaunte.

Pară stângaci de două ori, apoi înțepă și crestă dușmanul închipuit.

Între timp, Silk își recăpătă sângele rece.

— Nu chemi gărzile? — întrebă el.

— Nu cred. — Fandă și reveni. — Nu-i așa c-aș fi un spadasin pe cinste, Patera? Ia uite ce picioare am.

— Nu.

Își țuguie buzele, bosumflată.

— De ce?

— Pentru că trebuie să studiezi arta luptei cu sabia și să exersezi zilnic. Sunt foarte multe de învățat, așa mi s-a spus. Ca să fiu sincer, aș susține o femeie scundă și mai puțin atrăgătoare împotriva ta, presupunând că e mai puțin interesată să atragă și nici nu se gândește atâta la sticlele din baie.

Hyacinth se făcu că nu aude.

— Dacă chiar nu poți să faci ce vreau — dacă nu vrei, adică — n-ai putea să folosești azothul ăsta în schimb? Și să mă săruți, să te prefaci? Ți-aș arăta unde să pui bijuteria mare și după o vreme poate te răzgândești.

— Nu există antidot pentru asta? Pentru ca femeia să nu-i vadă expresia feței, Silk traversă camera spre geam și trase draperiile. Nu mai era nimeni în jurul păsării moarte pe terasă acum.

— Ai atâtea ierburi. Sigur găsești antidotul, dacă există.

— Nu vreau antidotul, Patera. Pe tine te vreau. — Îi puse mâna pe umăr și-i atinse ureche cu buzele. — Dacă ieși afară cum ai de gând, felinele o să te sfâșie în bucăți.

Lama sabiei trecu pe lângă urechea lui, la douăzeci de metri pe terasă, tăind pasărea moartă în două și lăsând o dâră lungă și fumegândă pe dale. Silk se cutremură.

— În numele dragostei lui Pas, ai grijă!

Hyacinth se răsuci în pași de dans și apăsă demonul din nou. Scân-

teind prin cameră ca aerul fierbinte al verii, discontinuitatea nelimitată a sabiei bâzâia a moarte, divizând universul, despicând draperiile ca un tăiș și făcând să cadă o bucată lungă de perete și pervaz la picioarele lui Silk.

— Acum n-ai de ales, — îi spuse femeia și porni spre el învârtind sabia și despicând cu lama jumătate din aerul încăperii. — Spune că vrei și-ți dau sabia înapoi.

Silk se năpusti pe fereastră. Lama vibrândă tăie pervazul de piatră din spatele lui. Dar gândul că pleca de lângă ea îi alungă toată spaima care-ar fi trebuit să-l cuprindă.

Dacă ar fi lovit cu capul de dale mai întâi, durerea ar fi fost mică. Dar trupul i se răsuci în aer. Avu un scurt moment de inconștiența, trăit de boxerul pus în genunchi de lovitura adversarului. Zăcu lângă leșul despicat al păsării cu cap alb poate câteva secunde, poate câteva minute, auzind vocea femeii de la geam, dar neînțelegând nici o vorbă.

În cele din urmă, când încercă să se ridice în picioare, nu reuși. Se târî vreo zece pași de-a lungul peretelui și împușcă două feline încornorate pe care Mucor le numea lincși, când o gardă în armură argintie îi luă pistolul din mână.

Trecură câteva minute bune până apărură servitori neînarmați, cu torțe, ca să țină la distanță lincșii care mârâiau. Supravegheați de un bărbat scund, cu barbă cenușie ascuțită și agitat, îl roștogoliră pe Silk pe o pătură și-l duseră înapoi în vilă.

Capitolul 7
Târguiala

— NU-I CINE ȘTIE CE, ZISE BĂRBATUL AGITAT, DAR E A MEA CÂT ÎMI DĂ VOIE s-o păstrez.

„A mea" se referea la o cameră destul de mare și plină de lucruri, în aripa de nord a vilei lui Blood. Cât vorbi, bărbatul scotoci într-un sertar.

Introduse o fiolă în butoiașul unui pistol cu aspect bizar, împinse vârful printr-una din găurile din tunica lui Silk și trase.

Silk simți o durere ascuțită, ca și cum l-ar fi înțepat o albină.

— Chestia asta ucide o grămadă de oameni, — îl informă bărbatul aferat, — așa că ți-o dau ca să văd dacă ești și tu printre ei. Dacă nu mori într-un minut sau două, îți mai dau. Poți să respiri?

Silk strânse din dinți când durerea îi străpunse cotul, trase aer adânc în piept și scutură din cap.

— Bine. De fapt, ți-am dat doza minimă. N-o să te omoare nici dacă ești sensibil la ea, dar o să se ocupe de zgârieturile alea adânci și-o să te facă să-ți fie destul de rău ca să-mi spui să nu-ți mai dau alta.

Bărbatul se aplecă și se uită în ochii lui.

— Mai trage o dată aer în piept și pe urmă dă-l afară.

Silk îl ascultă.

— Cum te cheamă, Doctore?

— Nu folosim nume aici. Ești în regulă. Întinde brațul.

Silk îl ridică și simți încă o împunsătură.

— Alungă durerea și ferește de infecții.

Bărbatul aferat se lăsă pe vine, ridică pantalonii lui Silk și împinse vârful puștii ciudate în gambă.

— N-a mers de data asta, — îi spuse Silk.

— Ba da numai că n-ai simțit. Acum putem scoate pantoful.

— Numele meu e Patera Silk.

Bărbatul scund și împopoțonat înălță ochii spre el.

— Doctor Crane*. Poți să râzi. Chiar ești augur? Așa spunea Musk.

Silk confirmă înclinând din cap.

— Și ai sărit de pe fereastra de la etajul al doilea? Să nu mai faci asta. — Doctorul Crane desfăcu șireturile și-i scoase pantoful. — Mama spera să fiu înalt, vezi tu. Ea era înaltă și-i plăceau bărbații înalți. Tata era scund.

— Înțeleg, — rosti Silk.

— Mă îndoiesc.

Doctorul se aplecă asupra piciorului său. Prin părul cărunt se ghicea scalpul roz.

— O să tai ciorapul. Dacă-l trag, risc să-ți fac rău. — Scoase o foarfecă lucioasă, exact ca aceea găsită de Silk în baia lui Hyacinth. — E moartă și ea, și tata, așa că nu mai contează dacă sunt înalt sau nu. — Ciorapul distrus căzu la o parte. — Vrei să vezi cum arăta tata?

Era uimit că nu simțea nici o durere, dar amețit de bucurie.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Dacă vrei să mi-l arăți, — reuși să adauge.

— N-am de-ales. Îl ai în fața ochilor, arăt exact ca el. Genele noastre, nu numele sunt cele care ne fac să fim ceea ce suntem.

— E voia zeilor. — Silk văzu că micuțul doctor îi palpa umflătura de la glezna dreaptă, dar nu simțea nimic. — Mama ta era înaltă; dacă ai fi și tu la fel, ai spune că semeni cu ea.

— Te doare?

Silk scutură din cap.

— Nu semăn deloc cu mama, ea era mică și brunetă. Habar n-am cum arăta tatăl meu, dar știu că sunt omul pe care un anumit zeu l-a dorit așa dinainte de a mă naște.

— Mama ta e moartă?

— Da. A plecat în Mainframe cu o lună înainte de numirea mea.

— Ai ochi albaștri. Ești a doua — nu, a treia persoană — cu ochi albaștri pe care o văd. Păcat că nu ți-ai cunoscut tatăl. Mi-ar fi plăcut să-l văd. Încearcă să te ridici.

---

*Cocor

Silk reuși să se ridice în picioare.

— Bine. O să te iau de braț. Vreau să te urci pe masa de-acolo. Ai o ruptură curată, cel puțin așa arată. O s-o pun la loc și-o să pun ghips pe ea.

Nu aveau de gând să-l omoare, își zise Silk bucuros. Nu aveau de gând să-l omoare, deci mai avea o șansă de a salva manteionul.

Blood era ușor amețit de băutură. Din cauza asta, Silk îl invidia aproape la fel de tare ca pentru faptul că deținea manteionul. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Blood îi spuse:

— Nu ți-a adus nimeni nimic, Patera? Musk, spune-le să-i aducă de băut.

Tânărul atrăgător înclină din cap și se furișă afară din cameră. Silk se simți automat mai bine.

— Avem și alte remedii, Patera. Nu cred că le folosești.

— Doctorul tău mi-a dat deja un medicament ca să-mi treacă durerea. Mă îndoiesc că ar fi înțelept să-l amestec cu altceva.

Simțea din nou durere, dar nu avea de gând să-i arate lui Blood.

— Spui drept. În scaunul roșu mare, de piele, Blood se aplecă înainte. O clipă, Silk avu impresia că e gata să cadă. — Ia-o ușor în toate — ăsta e mottoul meu. Dintotdeauna. Chiar și cu iluminarea aia a ta, cel mai bine e s-o iei ușor.

Silk scutură din cap.

— În ciuda celor ce mi s-au întâmplat, nu sunt de acord.

— Ce-i asta? — Cu un rânjet larg, Blood se prefăcu șocat. — Iluminarea te-a făcut să vii aici și să intri în casa mea ca un hoț? Nu, nu, Patera. Nu încerca să mă convingi de asta. Lăcomia e de vină, cea pentru care m-ai ocărî și tu pe mine. Sibila ta de tinichea ți-a spus că am cumpărat locul. Așa e, și am făcut-o perfect legal. Deci te-ai gândit că am eu niște lucruri pe care merită să mi le iei. Nu-mi spune. Sunt și eu vulpe bătrână.

— Am venit aici să fur manteionul nostru înapoi de la tine, — rosti Silk. — Merită, să știi. L-ai cumpărat legal, iar eu am intenționat să ți-l iau înapoi, dacă puteam, în orice fel.

Blood scuipă, se uită în jur după băutură și, văzând paharul gol, îl aruncă pe covor.

— Ce-ai crezut, c-o să reușești să șuteşti titlul ăla de proprietate jerpelit dintre hârtiile mele? N-ai fi rezolvat nimic. Musk e cumpărătorul pe hârtie.

N-ar avea de făcut decât să plătească vreo două carduri pentru încă un exemplar.

— Voiam să te oblig să-l mi-l dai înapoi cu semnătură. Aveam de gând să mă ascund în dormitorul tău și să te amenint cu moartea dacă nu faci exact ce-ți spun.

Ușa se deschise. Musk apăru urmat de un valet în livrea, cu o tavă în mână, care așeză tava pe o măsuță cu modele încrustate de lângă cotul lui Silk.

— Mai doriți ceva, domnule?

Silk luă paharul drept cu băutură albicioasă de pe tavă și sorbi.

— Nu, mulțumesc. Mulțumesc foarte mult, Musk.

Servitorul plecă. Musk scoase un zâmbet amar.

— Treaba devine interesantă, — spuse Blood aplecat în față, cu fața mai roșie decât altădată. — Chiar m-ai fi omorât, Patera?

Convins că n-ar fi făcut-o, Silk știa sigur că nu va fi crezut.

— Speram să nu fie necesar.

— Pricep, pricep. Și nu ți-a trecut prin cap c-o să urlu după Gărzile Orașului în secunda în care-ai fi plecat? Că nici n-ar fi trebuit să mă folosesc de proprii mai oameni ca să te prind, pentru că Gărzile și-ar fi făcut treaba singure?

Blood râse, iar Musk își ascunse zâmbetul cu palma.

Silk mai sorbi din băutură, întrebându-se dacă nu conținea vreun drog. Dacă voiai să-l drogheze, reflectă el, n-ar avea nevoie de subterfugii. În orice caz, era o băutură foarte tare. Cu sau fără drog, îi putea alunga durerea din gleznă. Înghiți precaut. Băuse deja coniac în seara asta, cel primit de la Gib, dar parcă trecuse mult timp de atunci. Blood nu-l va taxa pentru băutură, orice altceva i-ar face. (Silk nu se atingea de nimic mai tare ca apa nici măcar o dată pe lună).

— Ei, nu te-ai gândit la asta? — Blood pufni dezgustat. — Știi, am câțiva oameni de-ai mei care nici ei nu gândesc mai mult ca tine, Patera.

Silk așeză paharul pe tavă.

— Voiam să te pun să semnezi o mărturisire. Numai la asta am fost în stare să mă gândesc, deci asta am plănuit.

— Eu? Să mărturisesc ce?

— N-avea importanță. — Oboseala îl cuprindea pe Silk ca o mantie.

Nu bănuise vreodată că un scaun putea fi atât de confortabil. Ar fi fost în stare să doarmă în el zile întregi. — O conspirație pentru a răsturna Ayuntamiento, poate. Ceva asemănător. — Amintindu-și de momentele stânjenitoare din timpul orelor, trase aer adânc în piept ca să nu caște; grație licorii vrăjite din pahar, pulsația slabă din gleznă dispăruse undeva dincolo de granițele dantelate cele mai îndepărtate ale tărâmurilor vironeze. — Aș fi dat mărturia unuia dintre... unui alt augur pe care-l cunosc bine. Aș fi sigilat-o și l-aș fi pus să-mi promită că o să-o dea la Juzgado dacă mi se întâmplă ceva. Așa ceva.

— Nu-i rău. — Blood luă pistolul lui Hyacinth de la Silk, îi trase piedica și ochi cu grijă spre pieptul augurului.

Musk se încruntă și-i puse mâna pe braț.

— Nu te teme, — chicoti Blood, — n-am vrut decât să văd cum s-ar fi purtat în locul meu. Nu se arată prea afectat.

Gura micuță dar amenințătoare a pistolului se răsuci spre dreapta și scuipă. Paharul drept explodă, iar cioburile și lichidul usturător se revărsară asupra lui Silk.

Le îndepărtă cu degetele.

— Ce vrei să semnez? O fac cu plăcere. Dă-mi hârtia.

— Nu știu.

Blood lăsă pistolul placat cu aur pe suportul paharului său.

— Ce bunuri ai, Patera?

— Două sertare cu haine și trei cărți. Nu, două. Exemplarul meu din Scrieri l-am vândut. Mătăniile — le am aici, ți le dau pe loc, dacă vrei. Vechiul meu penar, dar e în roba din camera femeii aceleia. Poți pune pe cineva s-o aducă și voi mărturisi că m-am urcat pe acoperișul casei tale, am pătruns în ea fără permisiune. Îți și dau și penarul.

— N-am nevoie de mărturisirea ta, Patera, — spuse Blood scuturând din cap. — Te am pe tine.

— Cum vrei. — Silk își imagină dormitorul său de deasupra bucătăriei din prezbiteriu. — Gammadionul lui Pas. E de oțel, desigur, dar lanțul e din argint și precis e valoros. Mai am și un vechi altar portabil care-a fost al lui Patera Pike. L-am așezat pe masă, deci pot spune că e al meu acum. Mai e și un triptic frumos, o lampă policoloră, pânza de ofertoriu și alte obiecte, toate într-o casetă din lemn de tek. Le vrei? Sperasem

— în naivitatea mea, firește — să le las urmașului meu.

Blood făcu un gest de dispreț la adresa tripticului.

— Cum ai intrat pe poartă?

— N-am intrat pe-acolo. Am tăiat o creangă din pădure și-am legat-o de funia asta. Silk arătă spre talie. Am aruncat creanga pe țepușele zidului și m-am urcat cu ajutorul funiei.

— Va trebui să luăm măsuri, — spuse Blood, aruncându-i lui Musk o privire semnificativă. — Spui c-ai fost pe acoperiș. Deci tu l-ai omorât pe Hierax.

Silk se îndreptă de spate, ca și cum ar fi fost trezit din somn brusc.

— I-ai dat numele unui zeu?

— Nu eu, Musk. De ce nu?

— Era un vultur grifon, — vorbi Musk cu glas scăzut, — o pasăre de munte. Foarte frumoasă. Credeam că-l pot învăța să omoare pentru el.

— Dar n-a avut noroc, — continuă Blood. — Musk s-a supărat pe el și-avea de gând să-l taie cu cuțitul. Musk are coliviile în spate.

Silk înclină din cap politicos. Patera Pike îi spusese odată că nu te puteai lua după înfățișarea unui om ca să știi ce-i place; studiindu-l pe Musk, Silk se hotărî că nu acordase inteligenței lui Pike respectul pe care-l meritase.

— Am zis că dacă nu i-l trebuie, să mi-l de mie, — reluă Blood, — să-l țin pe acoperiș, ca animal de casă.

— Înțeleg, — interveni Silk. — I-ai tăiat aripile.

— L-am pus pe unul din ajutoarele lui Musk s-o facă, — explică Blood. — Ca să nu zboare. Oricum, nici măcar nu vâna.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

— Dar m-a atacat, cred că din cauză că am luat bucata de piele. Eram lângă parapet și, în agitația momentului — n-o să-i spun Hierax, Hierax e un nume sfânt — a uitat că nu mai poate zbura.

Blood se întinse după pistol.

— Vrei să spui că eu l-am omorât. Asta-i o minciună sfruntată! Tu l-ai omorât.

— A murit dintr-un accident, când se lupta cu mine; dar se poate spune că eu l-am omorât, dacă-ți convine, pentru că eu exact asta încercam.

— Și ai furat pistolul de la Hyacinth înainte să te amenințe cu sabia

și să sari pe fereastră. Trebuie să fie vreo treizeci de coți până jos. De ce n-ai împușcat-o?

— Tu ai fi făcut-o, în locul meu?

— Da, — chicoti Blood, — și-aș fi dat-o de mâncare păsărilor lui Musk.

— Ceea ce ți-am făcut eu ție e cu siguranță mai rău decât ce mi-a făcut Hyacinth mie; nu mai spun nimic despre ce aveam de gând să-ți fac. O să mă împuști?

Dacă făcea o fandare, decise Silk, ar putea smulge pistolul de la Blood, în ciuda piciorului rănit; cu țeava la tâmpla lui Blood, l-ar fi obligat să-i dea drumul. Se pregăti, calculând distanța și se așeză pe marginea scaunului.

— Foarte posibil, Patera, foarte posibil. — Blood se jucă cu arma, răsucind-o și cântărind-o în palmă. Se trezise din beție. — Înțelegi, cel puțin așa sper, că noi nu am comis nici o infracțiune, nici unul din noi. Nici eu, nici Musk, nici unul din oamenii mei.

Silk vru să vorbească, dar se răzgândi.

Crezi că știi ceva? Bine. Spune-mi dacă greșesc. Ai stat de vorbă cu Hy, deci crezi că e o târfă. Unul din invitații noștri de aseară i-a dat sabia. Un cadou serios, potrivit pentru un consilier. Poate că s-a mai lăudat și cu alte cadouri. Am pus punctul pe i?

Silk înclină din cap prudent, cu ochii la pistol.

— Avusese mai mulți... vizitatori.

— Uită-te la el cum roșește, Musk, — chicoti Blood. — Știu, Patera. Numai că n-au plătit și în fața legii asta contează. Erau invitații mei, iar Hy e și ea musafiră la mine în casă. Deci dacă ea vrea să ofere cuiva distracție, e treaba ei și a mea, în nici un caz a ta. Ai venit aici să-ți recuperezi manteionul, zici. Păi, noi nu ți l-am luat. — Blood își sublinie vorbele îndreptând pistolul spre fața lui Silk. — Dacă e să vorbim despre ce e ilegal, să vorbim și despre ce e legal. Iar legal, tu nu l-ai deținut niciodată. A aparținut Capitoliului, așa scrie în actul meu. E corect?

Silk confirmă cu o înclinare a capului.

— Iar orașul l-a luat de la Capitoliu ca să acopere taxele neplătite. Nu de la tine, pentru că n-a fost niciodată proprietatea ta. Asta a fost săptămâna trecută, cred. Totul s-a făcut cum trebuie. A fost anunțat Capitoliul, și așa mai departe. Nu ți s-a spus?

— Nu. - Silk oftă și se relaxă forțat. — Știam că se poate întâmpla și chiar am avertizat Capitoliul. Dar nu am fost informat de cele petrecute.

— Atunci ar trebui să-ți spună și varianta lor, Patera, și sper c-o vor face. Dar asta nu are nici o legătură cu Musk și cu mine. Musk a cumpărat manteionul tău de la oraș, iar tranzacția a fost perfect legală. A acționat în numele meu, cu banii mei, dar nici aici nu e nimic ilegal. E o afacere între mine și el. Am plătit treisprezece mii de carduri, plus taxele. N-am furat nimic. Nu ți-am făcut rău nici ție, nici altcuiva, nu-i așa?

— O să faci rău întregului cartier, câtorva mii de familii sărace, dacă închizi manteionul.

— Pot să meargă în altă parte dacă vor. Depinde de Capitoliu, oricum, după părerea mea. — Făcu semn cu pistolul spre umflăturile de pe pieptul lui Silk. — Te-ai rănit, nimeni nu zice că nu. Dar ai pățit-o în timp ce te luptai cu pasărea mea și sărind de pe fereastră. Hy n-a făcut decât să se apere cu sabia, lucru pe care are tot dreptul din spirală să-l facă. Sper că n-ai de gând să ciripești.

— Să ciripesc?

— Să-ți dai drumul la gură în stânga și-n dreapta.

— A, înțeleg. Nu, sigur că nu.

— Asta-i bine. Mă bucur că ești rezonabil. Gândește-te puțin. Ai pătruns în casa mea sperând să-mi furi o proprietate — e-a lui Musk, dar tu nu știai. Ai recunoscut asta față de Musk și față de mine, iar noi suntem gata s-o spunem sub jurământ, în fața judecătorului, dacă trebuie.

Silk zâmbi; parcă trecuse prea multă vreme de când zâmbise ultima dată.

— N-ai de gând să pui pe cineva să mă omoare, nu-i așa, Blood? Nu vrei să-ți asumi riscul.

Blood puse degetul pe trăgaciul pistolului.

— Dacă mai vorbești așa, s-ar putea s-o fac.

— Nu te cred. Ai pune pe altcineva, poate pe Musk. Dar nici asta n-o s-o faci. Încerci să mă sperii înainte de a-mi da drumul.

Blood se uită la Musk care înclină din cap și merse în spatele scaunului lui Silk. Augurul îi simți degetele frecând-i urechile.

— Dacă mai vorbești cu mine ca până acum, Patera, o să ai de suferit. N-o să ai urme, dar n-o să-ți placă deloc. Musk a mai făcut așa ceva. E

foarte priceput.

— Nu unui augur. Cei care fac rău unui augur în orice fel vor suferi pedeapsa zeilor.

Durerea veni brusc, ca o lovitură neașteptată, și atât de ascuțită încât îi tăie respirația într-o explozie de agonie; parcă i-ar fi zdrobit cineva capul.

— Există niște locuri după ureche, — îi explică Blood, — pe care Musk le împunge cu încheieturile degetelor.

Încercând să respire, cu mâinile pe mastoide, Silk nici măcar nu putu înclina din cap.

— Putem să repetăm de câte ori e nevoie, — continuă Blood. — Și, dacă în cele din urmă renunțăm și mergem la culcare, o luăm de la început mâine dimineață.

Ceața roșie de pe ochii lui Silk începu să se ridice.

— Nu trebuie să-mi explici în ce situație mă aflu, — reuși el să rostească.

— Poate că nu. Dar o fac de câte ori am chef. Deci, ca să continuu... Ai dreptate, nu te omorâm dacă nu suntem obligați, din trei sau patru motive, toate foarte serioase. Mai întâi, ești augur. A trecut multă vreme de când zeii s-au milostivit să-și îndrepte ochii asupra Vironului, dacă au făcut-o vreodată. Eu personal nu cred în ei. Cred doar că există oameni ca tine, care obțin tot ce vor fără să muncească. Dar Capitoliul are grijă de tine și dacă scapă vorba că ți-am făcut felul — simple discuții, nu se poate dovedi nimic altceva — oamenii o să-nceapă să se-agite și asta strică afacerilor.

— Atunci înseamnă că n-o să mor degeaba, — rosti Silk și simți imediat degetele lui Musk după urechi.

Blood scutură din cap și durerea încetă, la limita suportabilului.

— Atunci și noi ți-am cumpărat manteionul ca să se gândească cineva la noi. Ai spus cuiva că vii aici?

Gata. Silk era pregătit să mintă la nevoie, dar prefera eschivarea.

— Te referi la vreuna din sibilele noastre? Nu, nu le-am spus nici uneia.

Blood înclină din cap, alungând pericolul care-l păștea pe Silk.

— Oricum, ai putea atrage atenția și nu știu cine te-a văzut. De exemplu, Hy, care a și stat de vorbă cu tine. Probabil știe și cum te cheamă.

Silk nu mai ținea minte dacă-și spusese numele femeii, dar vorbi:

— Da, știe. N-ai încredere în ea? E soția ta.

Musk râse înfundat în spatele lui. Blood scoase un răcnet lovindu-se cu mâna liberă peste coapsă.

Silk înălță din umeri.

— Unul din servitorii tăi i-a spus „stăpâna mea" când a vorbit despre ea. M-a luat drept unul din invitații tăi, firește.

Blood se șterse la ochi.

— Îmi place de ea, Patera, e cea mai frumoasă târfă din Viron, ceea ce o face o marfă valoroasă. Dar în ce privește altceva... — Blood alungă subiectul scuturând din mână. — Eu voiam să spun că aș prefera să te știu de prieten. — Căutând expresia lui Silk, râse din nou.

Augurul se strădui să vorbească pe un ton normal:

— Prietenia mea e ușor de câștigat.

Așa suna conversația pe care și-o imaginase când spionase vila de pe zid; își căută înnebunit cuvintele pe care le tot repetase atunci.

Dă manteionul înapoi Capitoliului și te voi binecuvânta pentru restul vieții mele.

O picătură de sudoare îi alunecă de pe frunte în ochi. Pentru ca Musk să nu creadă că vrea să scoată vreo armă, o șterse cu mâneca.

— Asta nu mi-e foarte ușor să accept, Patera. Am dat treisprezece mii de carduri pentru locul tău și n-aș mai vedea nimic înapoi. Dar m-am gândit la o cale de a ne împrieteni și care-mi va aduce bani în buzunar, ceea ce întotdeauna mi-a plăcut. Ești un hoț de rând. Ai recunoscut tu însuți. Ei bine, și eu sunt la fel. — Blood se ridică de pe scaun, se întinse și admiră mobila luxoasă din încăpere. — Atunci de ce doi oameni la fel să se poarte ca doi dușmani care încearcă să se înjunghie unul pe altul pe la spate?

Musk mângâie părul lui Silk; augurul se simți murdar și strigă:

— Termină!

Musk îl ascultă.

— Ești un bărbat curajos, Patera, și plin de resurse.

Blood se deplasă prin cameră ca să studieze un tablou cenușiu-auriu al lui Pas condamnând spiritele pierdute, cu un cap palid de furie și cu gura celuilalt rostind sentința.

— Dacă aș fi fost în locul tău, n-aș fi strigat la Musk. Dar tu ai strigat

și ai scăpat teafăr. Ești tânăr, ești puternic și ai două avantaje care nouă ne lipsesc. Faptul că ești augur și nimeni nu suspectează un augur, apoi că ești bine educat, mai bine decât mine, de ce să nu recunosc? Acuma spune-mi, ca de la hoț la hoț, nu te-ai gândit, în adâncul sufletului, că nu e frumos să furi din proprietatea mea?

— Ba da, firește. — Silk se opri să-și pună ordine în gânduri. — Dar sunt momente când trebuie să alegi între rele. Tu ești un om bogat; fără manteionul meu, tot așa vei rămâne. Dar, fără el, sute de familii din cartierul nostru — deja sărace — ar fi și mai sărace. Cred că e un argument convingător.

Silk așteptă să-l copleșească durerea provocată de încheieturile lui Musk. Nu simți nimic, așa că adăugă:

— Ai propus să ne vorbim ca de la hoț la hoț, iar eu am presupus că vrei să vorbim deschis. Ca să fiu sincer, mi se pare la fel de convingător acum.

— Sigur că ți se pare, Patera, — rosti Blood întorcându-se spre el. — Mă mir că n-ai venit cu un motiv la fel de trainic ca s-o împuști pe Hy. Zeii ăștia ai tăi au făcut rău de multe ori, nu-i așa?

— Da, dar numai la suprafață. Ei sunt superiori nouă și se comportă cum consideră ei potrivit, așa cum și tu ai tăiat aripile păsării fără să te consideri vinovat cu nimic. Eu nu sunt superior lui Hyacinth.

— Ești singurul bărbat de pe pământ de părerea asta, — chicoti Blood. — Te las pe tine să te ocupi de morală, la urma urmei, e treaba ta. A mea e să fac afaceri, iar noi acum discutăm o mică afacere. Am plătit orașului treisprezece mii pentru manteionul tău. Cât crezi că merită în realitate?

Silk se gândi la chipurile tinere ale copiilor din palestra și cele obosite, dar fericite, ale mamelor; la fumul dulceag al sacrificiului, înălțându-se de pe altar prin ușa din acoperiș, care deschidea calea către zei.

— În bani? E neprețuit.

— Exact. — Blood se uită la pistolul din mână și-l puse în buzunarul pantalonilor brodați. — Așa crezi și de asta ai venit ai aici, deși știai că s-ar putea să mori. Apropo, să știi că nu ești primul care încearcă să-mi intre în casă, dar ești primul care a reușit să intre în ea.

— Halal consolare.

— Așa că te admir și cred că putem face o mică afacere împreună. Pe piața liberă, Patera, locul tău valorează exact treisprezece mii de carduri, nici un bit mai mult, nici unul mai puțin. Știm asta, pentru că a fost scos pe piață acum câteva zile și cu treisprezece mii a fost cumpărat. Deci ăsta-i prețul afaceriștilor. Înțelegi ce-ți spun?

Silk încuviință înclinând din cap.

— Mi-am făcut planuri cu manteionul tău, normal. Planuri profitabile. Dar nu e singurul loc bun, așa că uite ce-ți propun: Zici că e neprețuit. Asta înseamnă o groază de bani. — Blood își linse buzele și miji ochii, fixându-l. — Deci, ca un om care obține profit cinstit fără să stoarcă de bani pe cineva, eu zic să ne întâlnim la jumătate. Îmi dai de două ori cât am plătit și-ți vând manteionul înapoi.

Silk vru să vorbească, dar Blood ridică mâna:

— Hai să punem treaba la punct, ca doi hoți strașnici ce suntem. Ți-l vând pe douăzeci și șase de mii de carduri cu totul, iar eu plătesc toate costurile. Fără șmecherii, fără împărțirea proprietății. Primești tot ce am.

Silk, care-și făcuse speranțe tot mai mari cu fiecare cuvânt, se dezumflă. Oare Blood chiar își închipuia că era bogat? Existau laici care credeau că toți augurii sunt avuți.

— Ți-am spus ce am, — îi zise el. — Toate bunurile mele la un loc nu fac două sute de carduri. Averea mamei mele valora mult mai puțin decât douăzeci și șase de mii de carduri. A luat-o Capitoliul pe toată când am depus jurământul.

— Sunt cam amețit, — zâmbi Blood. — Mai vrei un pahar?

Silk îl refuză scuturând din cap.

— Eu da.

După ce plecă Musk, Blood se așeză din nou și rosti:

— Știu că n-ai douăzeci și șase de mii, nici mai puțin. Nu iau drept bun tot ce mi-ai spus, dar dacă ai avea măcar câteva mii, n-ai locui pe Strada Soarelui. Păi, cine spune că, dacă ești sărac, trebuie să rămâi așa? N-ai spune despre mine că am fost sărac dacă te uiți acum la mine, dar să știi că am fost.

— Te cred.

— Și mă disprețuiești pentru asta, — constată Blood, — iar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Poate de-asta ți-a fost mai ușor.

— Nu. Mi-a fost foarte greu. Nu vii niciodată la sacrificiile noastre de la manteion — să știi că vin destul de mulți hoți — dar am încercat să jefuiesc pe cineva de-al nostru, deși în adâncul sufletului știam și mă uram.

Râsul lui Blood nu promitea nici bună dispoziție, nici prietenie.

— Dar tot ai făcut-o.

— După cum vezi.

— Văd mai mult decât crezi, Patera. Văd mai multe decât tine. Văd că ai vrut să mă furi și că aproape ai reușit. Acum un minut mi-ai spus că mă crezi foarte bogat, atât de bogat că n-aș simți lipsa celor patru clădiri de pe Strada Soarelui. Crezi că sunt cel mai bogat om din Viron?

— Nu.

— Nu ce?

Silk ridică din umeri.

— Nici când am stat de vorbă pe stradă n-am crezut că ești cel mai avut om din oraș, deși n-am idee cine poate fi acesta. M-am gândit doar că ești bogat, și ești, evident.

— Păi, nu sunt cel mai bogat, — declară Blood, — și nici cel mai ticălos. Sunt alții, mulți la număr, mai avuți ca mine și mai ticăloșiți, dar nici unul nu-i așa de aproape de Ayuntamiento ca mine. Să ții minte lucrul ăsta, fie că-l crezi, fie că nu.

Silk nu răspunse, nici pe fața lui nu se citi că auzise vorbele lui Blood.

— Deci, dacă vrei manteionul înapoi, de ce să nu-l obții de la ei? Costă douăzeci și șase de mii, cum ți-am spus. Atât valorează pentru mine. E al lor cât e și al meu, iar cu ei o să-ți fie mai ușor. Mă asculți, Patera?

Silk dădu din cap șovăielnic.

Musk deschise ușa și intră în fața valetului. De data asta, pe tavă erau două pahare. Unul îl luă Blood, pe celălalt i-l oferi valetul lui Silk:

— Patera Silk?

Probabil că toată lumea din casă știa deja că fusese prins, își zise augurul; se pare că știau și cine era.

— Da, — spuse el. — Nu avea nici un rost să nege.

Cu o expresie pe care Silk nu reuși s-o descifreze, valetul se aplecă adânc și întinse tava.

— Mi-am luat libertatea de-a o prepara. Musk mi-a spus că am voie. Dacă vreți să-mi faceți o favoare și s-o acceptați...

Silk luă băutura, zâmbi și spuse:

— Mulțumesc, fiule. Foarte frumos din partea ta.

Chipul valetului radie preț de o clipă.

— Dacă te saltă, — reluă Blood când acesta părăsi încăperea, — nu te cunosc. Nu te-am văzut niciodată și n-am sugerat nimic din cele spuse nimănui. Așa trebuie să se întâmple lucrurile.

— Bineînțeles. Dar acum, în noaptea asta, îmi sugerezi să fur bani ca să-mi recuperez manteionul. Să intru în casele altora ca să fur, eu, un augur, așa cum am intrat în a ta.

Blood sorbi din băutură.

— Spun doar că, dacă vrei manteionul înapoi, ți-l vând, atâta tot. E treaba ta cum faci rost de bani. Crezi că orașul m-a întrebat de unde am avut banii?

— E o soluție funcțională, — recunoscu Silk, — singura propusă până acum.

Musk îi trimise un rânjet.

— Medicul tău mi-a spus că am glezna dreaptă ruptă. Mă tem c-o să treacă ceva timp până se va vindeca.

— Nu-ți pot da prea mult timp, Patera, — spuse Blood, ridicând privirea deasupra paharului. — Numai puțin, cât să dai câteva lovituri. Doar atât.

— Înțeleg. — Silk își mângâie obrazul. — Dar tot îmi vei da un timp, trebuie s-o faci. Dar ce se va întâmpla cu manteionul meu în vremea asta?

— E al meu, Patera. Îl conduci ca până acum, dar spui cui vrea să știe că e îmi aparține. E-al meu, așa să spui.

— Aș putea spune că ne-ai plătit taxele, — sugeră Silk, — cum ai și făcut-o. Și că ne lași să-i servim pe zei în continuare, ca un act de pietate. — Era o minciună care spera să devină adevăr.

— Bine. Dar orice ce cumperi peste cheltuieli e al meu și trebuie să-mi aduci registrele de câte ori le cer. Altfel nu facem târgul. De cât timp ai nevoie?

Silk stătu pe gânduri, nesigur că va fi capabil să ducă la capăt jafurile la care-l obliga Blood.

— Un an, — încercă el. Se pot întâmpla multe într-un an.

— Foarte amuzant. Pun pariu c-o să urle când aduci un berbec de Ziua

Scyllei. Trei săptămâni, o, la naiba, o lună, fie. Atât. O să ți se vindece glezna într-o lună?

— Nu știu. — Silk încercă să-și mute piciorul ca înainte de a-l avea imobilizat în ghips. — Nu cred.

Blood pufni:

— Musk, du-te și adu-l pe Crane.

— Întotdeauna ai un doctor în casă? — întrebă Silk, când ușa se închise în spatele lui Musk.

— Incerc. — Blood puse paharul de-o parte. — Am avut un bărbat un an de zile care nu s-a prea descurcat, pe urmă un neurochirurg care n-a stat decât vreo două luni. După aceea am fost nevoit să caut destul de mult până l-am găsit pe Crane. E aici de... Blood se opri să socotească. ... de aproape patru ani. Are grijă de oamenii mei, normal, și merge în oraș de trei ori pe săptămână, la fetele de acolo. E comod și cheltui mai puțin.

— Sunt mirat că un medic priceput...

— Ar lucra pentru mine, îngrijindu-se de târfele mele? — Blood căscă. — Dacă te-ai fi dus la doctor în oraș să-ți vadă glezna, l-ai fi plătit?

— Imediat ce-aș fi avut cu ce, da.

— Adică niciodată, mai degrabă. Lucrând pentru mine, primește salariu regulat. Nu trebuie să facă muncă de caritate și fetele îi dau bacșis uneori, dacă se-ntâmplă să aibă mai multi bani.

Bărbatul scund și impopoțonat sosi peste câteva clipe, introdus de Musk. Silk văzuse o poză cu o pasăre asemănătoare cu un cocor nu demult. Deși nu-și mai amintea unde, îi veni în minte acum, odată cu autoironia lui Crane. Doctorașul nu semăna deloc cu pasărea înaltă, așa cum nici el nu avea nimic din strălucirea materialului al cărui nume i-l dăduse mama sa.

Blood făcu un gest spre Silk.

— Tu l-ai dres. Cât îi trebuie să se facă bine?

Doctorașul se mângâie pe barbă.

— Ce înțelegeți prin bine, domnule? Să meargă fără cârje?

— Să poată fugi repede, — răspunse Blood, după o clipă de gândire. — Cât timp îi trebuie?

— E greu de spus. Depinde foarte mult de ereditate — nu cred că știe nimic folositor despre asta — și de condiția lui fizică. Cel puțin e tânăr, deci

putea fi mai rău. — Se întoarse spre Silk. — Stai cu spatele drept, tinere. Vreau să te ascult din nou, acum că ai avut ocazia să te liniștești.

Doctorul ridică tunica ruptă a lui Silk, îi puse urechea pe piept și-l bătu pe spate. La a treia lovitură, Silk simți ceva tare și rece alunecând în cingătoare, în spatele funiei din păr de cal.

— Ar fi trebuit să-mi aduc instrumentele. Tușește, te rog.

Ros de curiozitate, Silk tuși, primind încă o lovitură în spate.

— Bine. Încă o dată, mai tare. Din plămâni.

Silk tuși cât de profund putu.

— Excelent. — Doctorul lăsă tunica lui Silk să cadă la loc. — Într-adevăr, excelent. Ești un exemplar pe cinste, tinere, un exemplu pentru Viron. — Timbrul vocii i se schimbă aproape imperceptibil. — Cineva acolo sus te iubește. — Ridică un deget în joacă spre tavanul cu desene complicate, pe care Molpe se întrecea la biliard cu Phaea. — Vreo zeiță îndrăgostită, presupun.

Silk se lăsă pe spate în scaun, deși obiectul dur îl deranja foarte tare.

— Dacă asta înseamnă că stăpânul tău îmi acordă mai puțin timp, n-aș zice că sunt în grațiile lor, fiule.

Doctorul Crane zâmbi.

— În cazul ăsta, nu.

— Cât? — Blood trânti paharul pe suportul de lângă scaun. — Cât ține până se face așa acum era înainte de a rupe?

— Între cinci și șapte săptămâni, zic eu. Ar putea fugi mai devreme, dacă glezna e prinsă bine la loc. Asta presupune odihnă și tratament medical între timp, stimulente sonice ale osului rupt, și altele.

Silk își drese glasul:

— Nu-mi permit tratamente scumpe, doctore. Doar să șchiopătez pe ici, pe colo și să mă rog să se vindece.

— Nu poți veni aici, — îl informă Blood nervos. — Asta intenționai?

— N-ar fi posibil, domnule, să angajați un specialist în oraș... întrebă doctorul.

Blood își arătă iar disprețul pufnind pe nas și roștind:

— Ar fi trebuit să-l împușcăm și terminăm cu el. Pe scroafa lui Phaea, aș fi preferat să moară în cădere. Nici un specialist. O să te duci tu să-l vezi când ajungi în partea aia de oraș. Când e asta? De Ziua lui Sphigx și a lui

Hierax?

— Exact, iar mâine e ziua lui Sphigx. Doctorul se uită la ceasul bogat ornamentat din partea cealaltă a camerei. — Ar fi trebuit să fiu deja în pat.

— O să-l vezi atunci, — spuse Blood. — Acum ieși afară de-aici.

— Îmi pare foarte rău pentru neplăcerile pe care ți le-am cauzat, — îi spuse Silk doctorului. — Dacă patronul tău mi-ar da puțin mai mult timp, n-ar fi necesare.

De la ușă, doctorul se întoarse și-i făcu cu ochiul.

— O să facem un compromis, Patera, — continuă Blood. — Ai grijă, că mai mult de-atât n-ai să obții de la mine. N-ai de gând să bei?

Simțind încheieturile lui Musk după urechi Silk sorbi cu sârg.

— Peste o lună, începând de azi, o să-mi aduci o sumă mare. Ai auzit? Eu sunt ăla care hotărăsc dacă e mare când o văd. Dacă e, o scad din cele douăzeci și șase de mii și-ți spun câtă vreme mai ai până vii cu restul. Dacă nu e, tu și sibila aia de tinichea va trebui să spălați putina. — Se opri, strâmbându-se si răsucind paharul în mână. — Mai locuiește cineva acolo? Vreun alt augur?

— Mai sunt două sibile. Maytera Rose și Maytera Mint. Pe Maytera Marble ai cunoscut-o, cred. Eu sunt singurul augur.

— Sibilele tale, — mormăi Blood, o să vrea să vină aici ca să-mi țină predici. Spune-le că n-o să treacă de poartă.

— O să le spun.

Sunt sănătoase? Crane le-ar putea consulta când vine la tine, dacă au nevoie de doctor.

Silk își arătă bucuria:

— Ești deosebit de amabil.

Găsești întotdeauna în oameni și o parte bună, își reaminti el, darul neobservat, dar mereu prezent, al lui Pas cel generos.

— Maytera Mint e sănătoasă, din câte știu eu. Maytera Rose o duce cât de bine te poți aștepta, dar mă tem că e formată din proteze în cea mare parte.

— Brațe și picioare digitale? Chestii de-astea? — Interesat, Blood se aplecă în față. — Nu prea mai există asemenea lucruri.

— Le-a primit cu niște ani în urmă, înainte de a mă naște eu. Suferea

de o boală care presupunea amputarea. — Silk își zise c-ar fi trebuit să știe mai multe despre poveștea Mayterei Rose, a celor trei sibile, de fapt. — Pe atunci se găseau mai ușor, așa spune ea.

— Câți ani are?

— Nu sunt sigur. — Silk se mustră din nou în gând; ar fi trebuit să știe. — Cred că scrie în fișele noastre. Pot să mă uit, dacă vrei, mi-ar face plăcere.

— Făceam pe politicosul. Probabil că are... nouăzeci, dacă e formată din tinichea. Mie câți ani îmi dai, Patera?

— Mai mulți decât arăți, bănuiesc, — se aventură Silk.

Ce răspuns l-ar flata pe Blood? N-ar fi bine să-i dea unul ridicol.

— Patruzeci și cinci?

— Am patruzeci și nouă. — Blood ridică paharul, toastând în batjocură. — Aproape cincizeci. — Degetele lui Musk tresăriră la vorbele lui Blood. Silk era convins că n-avea cum să ascundă minciuna lui Blood; avea cel puțin cinci ani mai mult. — Și toate părțile corpului sunt ale mele, în afară de câțiva dinți.

— Nu-ți arăți vârsta.

— Ascultă, Patera, ți-aș putea spune... — Blood scutură din mână, abandonând subiectul. — Nu contează. E târziu. Cât am zis? Într-o lună? Cinci mii?

— Ai spus o sumă mare, — îi aminti Silk. — Urma ca eu să-ți aduc cât pot strânge, iar tu să hotărăști dacă e destul. Aici trebuie să aduc banii?

— Da. Îi spui ochiului de la poartă cine ești și o să vină cineva să te aducă. Musk, cheamă un șofer să vină în față.

— Pentru mine? — întrebă Silk. — Mulțumesc. Mă temeam că trebuie să merg pe jos. Adică, n-aș fi putut, din cauza piciorului. Aș fi trebuit să mă rog de căruțe să mă ia.

— Pentru mine reprezinți un profit de treisprezece mii de carduri, Patera, — îi spuse Blood, rânjind. — Trebuie să mă asigur că ești îngrijit. Mai știi ce-am spus referitor la sibile, că n-au voie să vină aici, să mă bată la cap? Rămâne valabil, dar spune-i celei mai în vârstă... Cum o cheamă?

— Maytera Rose, — răspunse Silk.

— Ei. Spune-i că, dacă mai vrea un picior sau altceva și are de unde să facă rost de parale, s-ar putea s-o ajut. Sau dacă are ceva de vânzare, poate

te ajută pe tine. N-o să primească mai mult nicăieri.

— Mă tem că încep să mă repet tot mulțumindu-ți. Dar trebuie să-ți mulțumesc din nou, în numele Mayterei și al meu.

— Las-o baltă. Pe piață se cer tot mai mult asemenea piese, chiar și folosite, și am pe cineva care le recondiționează.

Capul dichisit al lui Musk apăru în pragul ușii.

- Plutitorul e gata.

Blood se ridică ușor clătinat.

— Poți să mergi, Patera? Nu, sigur că nu, nu-i bine. Musk, adu-i un baston de-al meu. Nu dintre cele mai scumpe. Ține-te de mine, Patera.

Blood îi întinse mâna. Silk se propti de ea, simțind-o moale și neașteptat de rece, și se ridică în picioare, deranjat de obiectul pe care Crane i-l strecurase în cingătoare și conștient că accepta ajutorul omului pe care intenționase să-l jefuiască.

— Încă o dată, îți mulțumesc, — spuse el, strângând din dinți la durerea ascuțită din gleznă.

În calitate de gazdă, Blood va vrea să-l conducă; dacă ar st în spatele lui, i-ar vedea obiectul de sub tunică. Gândindu-se cu regret la tunica lăsată în dormitorul lui Hyacinth, slăbit pe jumătate de vină și durere, Silk reuși să rostească:

— Pot să mă proptesc de brațul tău? N-ar fi trebuit să beau asa de mult.

Unul lângă altul, cei doi se îndreptară clătinat spre holul de la intrare. Prin ușile mari, duble, pătrundea noaptea. Dar în curând (așa își închipui Silk) vor veni zorii cenușii. Un plutitor aștepta pe aleea cu iarbă, cu acoperișul coborât. La volan stătea un șofer în uniformă. Cea mai aventuroasă noapte din viața lui se apropia de sfârșit.

Musk lovi ghipsul din jurul gleznei lui Silk cu un baston uzat, zâmbi la strâmbătura augurului, apoi i-l puse în mâna liberă. Silk își dădu seama că încă îl detesta, deși începuse să-l placă pe stăpânul său.

— ... plutitorul o să te ducă până acolo, Patera, — îl auzi pe Blood vorbind. — Dacă spui cuiva despre mica noastră înțelegere, o anulez, nu uita. O sumă mare luna viitoare. Și nu mă refer la câteva sute.

Șoferul în uniformă ieșise din vehicul ca să-l ajute. Peste un minut, Silk era așezat comod pe bancheta largă, cu perne, din spatele șoferului,

simțind din nou obiectul colțuros de la Crane în spate.

— Mulțumesc, — îi repetă el lui Blood. — Vă mulțumesc amândurora. — (Spera ca Blood să creadă că se adresase lui și lui Musk, deși el se referise la el și la șofer). — Vă sunt foarte recunoscător. Ai pomenit de înțelegerea noastră. Și... și aș fi și mai recunoscător... — Făcu o încercare și întinse mâna cu palma în sus.

— Ce mai e, pentru numele lui Phaea?

— Pistolul meu, te rog. Nu mi-e ușor să ți-l cer, după câte ai făcut pentru mine, dar îl ai în buzunar. Dacă nu te mai temi că o să te împușc, mi-l dai înapoi?

Blood îl privi cu ochi mari, tăcut.

— Vrei să-ți dau câteva mii de carduri... Bănuiesc că la asta te-ai referit când ai spus o sumă mare. Câteva mii de carduri, când eu de-abia umblu. Cel puțin dă-mi arma înapoi, ca să am de ce mă folosi.

Blood chicoti, tuși, apoi râse cu gura mare. Poate pentru că-l auzea prima oară în noaptea aceea în aer liber, i se păru că seamănă cu sunetul care se ridica, în serile liniștite, din abisurile Alambrerei. Își aminti, încă o dată, că bărbatul din fața lui era și el iubit de Pas.

— La naiba! Ar putea s-o facă, Musk. Chiar cred asta.

Blood scormoni în buzunar după pistolul mic și-i trase piedica; douăzeci de gloanțe căzură ca o ploaie argintie pe iarba tunsă cu grijă.

Musk se aplecă spre Blood, pe care Silk îl auzi șoptind:

— Strada Lămpii.

Blood se lumină la față.

— Excelent. Ai dreptate. Ca întotdeauna. Aruncă pistolul aurit în poala lui Silk.

— Ține-l, Patera. Folosește-l sănătos. O să te taxăm puțin pentru el, totuși. Vreau să te întâlnești cu noi la ora unu, la casa galbenă de pe Strada Lămpii. Vii?

— Cred că n-am de ales. Da, sigur, dacă vrei.

— Se numește *La Orchid**. — Blood se aplecă peste portiera plutitorului. — E vizavi de patiserie. Ai auzit de exorcism? Știi cum se face?

Silk înclină din cap prudent.

---

*Orhidee

— Bine. Adu tot ce ai nevoie. Au fost probleme acolo... ăăă... toată vara. Un augur iluminat s-ar putea să fie tot ce trebuie. Ne vedem acolo mâine.

— La revedere, — rosti Silk.

Acoperișul pliabil se ridică fără zgomot din lateralele plutitorului când Blood și Musk se dădură în spate. Când se închise, motorul bârâi înăbușit.

Silk avea senzația că plutește cu adevărat, că erau înălțați și purtați de un torent invizibil deasupra drumului verde, gata în orice clipă să fie se învârtiți de curent, deși nu se învârteau deloc.

Alunecau pe lângă copaci, gardurilor vii și florilor în culori aprinse. Iată fântâna splendidă a lui Blood, Scylla cea Umedă extaziindu-se sub jeturile cristaline, dispărând brusc odată cu deschiderea porții principale în fața lor. Poarta se ridică, trasă de brațele telescopice strălucitoare ale talusului. Cu o plonjare scurtă, urmată de o zguduitură ușoară, plutitorul ieși pe poartă, alunecând pe stradă ca o frunză uscată, navigând prin peisajul nocturn bizar, devenit lichid, lăsând în urmă un vârtej uriaș de praf galben-cenușiu.

Tărâmurile cerești încă mai străluceau deasupra capetelor lor, separate în două de arcul negru al umbrei. Mai departe, deasupra lor, ascunse, dar prezente, luceau miriadele de scântei de foc pe care i le revelase Intrusul și ele ascundea meleaguri care nu puteau fi cunoscute în nici un fel. Silk le conștientiză acum mai mult decât reușise atunci, pe terenul de sport, în clipele petrecute în afara timpului: sfere de foc colorate, la capăt de infinit.

Mingea, singura pe care-o aveau, rămăsese la el în buzunar. Să nu cumva s-o uite în plutitorul lui Blood, altfel băieții n-au cu ce să joace mâine. Nu, nu mâine; mâine e Ziua lui Sphigx. Fără paleștra. Ziua pregătirilor pentru marele sacrificiu de ziua Scyllei, dacă avea ce sacrifica.

Își pipăi buzunarele până găsi cele două carduri de la Blood în cel cu mingea. Le scoase să le privească, apoi le puse la loc. Nu le pierduse pentru că fuseseră ascunse sub minge, asta le salvase. Oare în ce scop?

Pistolul lui Hyacinth căzuse pe covorul de pe podeaua plutitorului. Îl luă și-l puse în buzunar, lângă carduri, apoi strânse mingea între degete. Se spunea că le dă putere. Luminițe ardeau peste tot, deși nu le vedea, dincolo de tărâmurile cerești, sub picioarele lui, nemișcate și îndepărtate, luminând ceva mai mare decât spirala.

Obiectul misterios de la doctorul Crane îl împunse în spate. Se aplecă și-l întrebă pe șofer cât e ceasul.

— Trei și un sfert, Patera.

Îndeplinise voința Intrusului. Cel puțin încercase. Poate nu reușise. Ca și cum o mână i-ar fi dat la o parte vălul de pe ochi, înțelese că manteionul va mai supraviețui încă o lună — cel puțin o lună, pentru că în acest timp se pot întâmpla multe. Era posibil ca el să fi îndeplinit dorința Intrusului? Îl cuprinse bucuria la gândul ăsta.

Plutitorul se înclină spre stânga, urmând drumul care se curba. Văzu câteva ferme, lanuri și case, toate parcă lichide, toate alunecând într-un vârtej împotriva curentului fantomatic. Dealul care se înălța asemenea unui val verde-maroniu se continua cu grilajuri și pomi fructiferi sub lumina cerului. Plutitorul plonjă de partea cealaltă și traversă un vad.

MUSK REGLĂ OBTURATORUL LANTERNEI PÂNĂ CÂND SPOTUL cu cele opt laturi rămase se făcu mai mic decât fitilul și dobândi o formă ciudată. Învârti ușor cheia în broasca bine unsă; ușa de deschise cu un scârțâit foarte discret.

Șoimul cel mai aproape de ușă se agită pe stinghie, răsucindu-și capul acoperit de glugă către intrusul pe care nu-l putea vedea. De partea cealaltă a unui separeu din plasă de bumbac, șoimulețul de iarnă, prima pasăre a lui Musk, cu capul neacoperit, clipi și se trezi. Se auzi un clinchet de clopoței — clopoțeii de aur primiți de Musk de la Blood pentru a marca o ocazie, acum uitată, cu trei ani în urmă. În spatele șoimulețului, șoimul călător albastru-cenușiu părea o gravură pictată.

Capătul coliviilor era delimitat de o plasă. Pasărea mare stătea pe stinghia rotundă de acolo, nemișcată ca șoimul, încă tânără, dar arătând puternică. Pe lângă ea, șoimul părea o jucărie.

Musk desfăcu plasa și intră. Nu putea spune de unde știa că pasărea ere trează, dar știa.

— Salut, șoimule, — rosti el încet.

Pasărea înălță capul mascat, clătinându-și coroana grotescă de pene stacojii.

— Salut, șoimule, — repetă Musk, mângâindu-l cu o pană de curcan.

Capitolul 8
Elevul din bucătărie

Când traversară în viteză o miriște, șoferul îl întrebă:

— Ai mai mers cu plutitorul, Patera?

Amețit, Silk scutură din cap înainte de a-și da seama că șoferul nu-l vede. Căscă și încercă să se întindă, oprindu-se brusc din cauza durerii din brațul drept, piept și stomac.

— Nu, niciodată. Dar am fost odată cu barca. Știi, pe lac, am pescuit toată ziua cu un prieten și tatăl lui. Asta-mi aduce aminte. Mașina asta e la fel de lată ca barca, dar puțin mai scurtă.

— Mie-mi place mai mult. Bărcile se clatină prea mult. Unde mergem, Patera?

— Adică...?

Drumul (sau poate altul) apăru din nou. Adunându-și forțele asemenea unui armăsar, vehiculul pluti deasupra zidului din piatră care le stătuse în cale.

— Unde să te las? Musk mi-a spus să te duc înapoi în oraș.

Silk se aplecă în față, amețit de oboseală și luptându-se s-o alunge.

— Nu ți-au spus?

— Nu, Patera.

Unde voia oare să meargă? Îi veni în minte casa mamei sale și ferestrele largi, adânci, din dormitorul său, cu limba-mielului în spatele pervazului.

— La manteionul meu, te rog. Pe Strada Soarelui. Știi unde e?

— Știu unde e strada. Îl găsesc eu.

În față le apăru o căruță cu lemne de foc pregătită pentru piață. Plutitorul plonjă și o ocoli, lăsând-o în urmă. Bărbatul din căruță avea să fie primul la piață, își zise Silk; dar ce rost avea să fii primul la piață cu o că-

ruță plină cu lemne de foc? Mai mult ca sigur că sunt deja lemne acolo, rămase nevândute din ziua anterioară. Poate că bărbatul voia să cumpere ceva pentru el după ce-și vindea încărcătura.

— O să fie încă o zi fierbinte, Patera.

Da, asta era. Bărbatul din căruță — Silk se întoarse să-l mai privească o dată, dar nu se mai vedea; rămăsese numai un băiat care ducea un măgar, un măgar de povară și un băiețel pe care nici nu-l observase. Bărbatul vrusese să evite căldura. Avea de gând să-și vândă lemnele și să bea până seara la taverna Cocoșului sau altundeva. În cea mai răcoroasă tavernă pe care-o va găsi, cheltuindu-și toți banii făcuți pe lemne, dormind în căruța care-l va duce încet spre casă. Dacă s-ar culca și el, Silk, pe bancheta asta lată, moale și ademenitoare? Oare șoferul și plutitorul ăsta vechi, pe jumătate magic, nu l-ar duce oricum acolo unde voia să ajungă? L-ar jefui oare șoferul, i-ar găsi cele două carduri de la Blood, pistolul auriu al lui Hyacinth și obiectul la care încă nu avusese curajul să se uite, obiectul — bănuise ce era când încă se afla în camera aceea ca o cutie de bijuterii, într-o parte a salonului de primire. N-ar fi oare jefuit? Bărbatul de la etaj, cel adormit în scaunul de lângă scări, ajunsese acasă cu bine? Mulți oameni trebuie să fi dormit în plutitorul ăsta, oameni care băuseră prea mult.

Silk considera că și el băuse prea mult; sorbise din ambele pahare primite.

Blood era hoț, fără îndoială, o recunoscuse chiar el. Dar ar angaja el un șofer care să-i jefuiască musafirii? Nu era probabil. El, Silk, putea dormi aici în siguranță, dacă dorea. Dar îi era foarte foame.

— Bine, — rosti el.

— Patera?

— Du-te pe Strada Soarelui. Îți spun eu pe unde s-o iei. Cunosc drumul.

Șoferul îi aruncă o privire peste umăr. Era un tânăr bine clădit, căruia de-abia-i mijeau tuleiele.

— La intersecția cu Trade. E bine?

— Da. — Silk își pipăi bărbia la fel de aspră ca a șoferului. E bine.

Se lăsă din nou în scaunul moale, uitând de obiectul ascuns sub tunică, dar hotărât să nu adoarmă până nu se spală și mănâncă și obține orice avantaj din situația lui prezentă. Șoferului nu știa că fusese prizonierul lui

Blood, reieșea clar din vorbele lui. Era o ocazie cu care poate nu se va mai întâlni.

De fapt, el nici nu mai era prizonier. Fusese eliberat fără prea mult scandal, când Blood și Musk îl duseseră la plutitor. Acum, fie că-i plăcea, fie nu, era mijlocitorul lui Blood, un agent prin care el va câștiga bani. Silk cântări cuvântul și ajunse la concluzia că e potrivit. Se dedicase zeilor întru totul printr-un jurământ sacru; acum trebuia să-și împartă devotamentul chiar dacă-i convenea, chiar dacă nu. O să dea cele douăzeci și șase de mii de carduri (dacă reușea să le obțină) nu zeilor, ci lui Blood, deși va acționa în numele zeilor. Evident că, în ochii celor de la Capitoliu și ai locuitorilor spiralei, el va fi agentul lui Blood, dacă se va afla ce face.

Blood îl făcuse mijlocitorul lui, creând situația pentru propriul lui profit. (Silk își mângâie obrazul cufundat în gânduri și simți firele aspre de barbă crescute recent.) Numai pentru profitul lui, cum era de așteptat; dar relația dintre ei îi lega unul de altul, ca orice relație. Era agentul lui Blood fie că voia, fie că nu, după cum era agentul lui Blood fie că acestuia îi plăcea, fie că nu. Profitase deja de relația dintre ei când ceruse să i se înapoieze pistolul lui Hyacinth. Într-adevăr, Blood recunoscuse și el relația chiar mai înainte, când îi ceruse doctorului Crane să treacă pe la manteion.

Și se putea profita de ea în continuare.

Un agent, dar nu unul de încredere; Blood ar putea plănui să-l omoare odată ce-i plătește cele douăzeci și șase de mii, dacă nu l-ar mai considera util. Așa că ar fi înțelept din partea lui Silk să se folosească de relația lor temporară ca să câștige avantaj asupra lui Blood înainte ca ea să se încheie. Încă ceva de avut în vedere.

Șoferul, care sigur știa și el multe lucruri importante, nu știa lucrul ăsta.

— Știi unde e o anumită casă pe Strada Lămpii? — strigă el către șofer. — Una galbenă, vizavi de o patiserie.

— Sigur că da, Patera.

— Putem trece pe lângă ea, te rog? Nu cred că ocolim prea mult.

Plutitorul încetini pentru un negustor care conducea un șir de măgari de povară.

— Nu pot să te-aștept dacă stai acolo foarte mult.

— Nici măcar nu cobor, — îl asigură Silk. — Vreau doar să-l văd.

Cu ochii la drumul care se lărgea, șoferul înclină din cap mulțumit.

— Atunci te duc plăcere. Nici o problemă.

Peisajul părea că zboară pe lângă ei. Nu-i de mirare că bogătașii călătoreau în plutitoare, când distanțele erau prea mari pentru lecticile lor. Călare pe măgar, distanța asta ar fi luat ore!

— Te-ai distrat, Patera? Ai stat foarte mult.

— Nu, — răspunse Silk. Pe urmă se răzgândi: — într-un fel, da. A fost foarte diferit lucrurile cu care sunt eu obișnuit.

Șoferul râse politicos.

— Chiar m-am simțit bine, într-un fel. Trebuie să fiu cinstit și să recunosc că mi-au plăcut foarte mult anumite momente ale vizitei mele.

— Dar nu toate, — spuse șoferul, dând din cap. — Da, știu ce vrei să spui.

— Părerea mea e afectată, fără îndoială, de faptul că am căzut și m-am lovit la gleznă. A fost foarte dureros, încă mă deranjează. Un anume doctor Crane a fost amabil și s-a ocupat de osul meu. Mi l-a pus în ghips și nu mi-a cerut bani. Îmi imaginez că-l cunoști. Stăpânul tău mi-a spus că lucrează pentru el de patru ani.

Dacă-l cunosc! Drege-oase și cu mine am plutit prin toată spirala împreună. Uneori nu vorbește ce trebuie, dar îți face capul calendar dacă nu ești atent și-ți pune mai multe întrebări decât sticleții.

Silk înclină din cap, simțind din nou obiectul strecurat de Crane în cingătoarea lui.

— Mie mi s-a părut prietenos.

— Sunt convins. N-ai venit cu mine, Patera, nu-i așa?

Deci Blood avea mai multe plutitoare, cum bănuise el.

— Nu, cu un alt bărbat, dar a plecat înaintea mea.

— Știam eu. Vezi, eu le povestesc despre doctorul Crane în drum spre casă. Uneori se îngrijorează din cauza fetelor și băieților. Știi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Așa că le spun s-o lase baltă. Avem un doctor chiar aici care să se ocupe de toată lumea și, dacă au vreo problemă personală... Vorbesc de cei mai bătrâni, Patera. Poate că i-ar putea ajuta, de ce nu? E bine pentru doctor, pentru că uneori îi mai dau câte ceva. Și e bine și pentru mine.

Foarte mulți mi-au mulțumit că le-am spus, după petrecere.

— Mă tem că eu nu am nimic să-ți dau, fiule, — rosti Silk țeapăn.
Era perfect adevărat, se asigură el; cele două carduri din buzunar erau deja cheltuite sau ca și cheltuite. O să cumpere cu ele o victimă potrivită pentru Scylla, în mai puțin de două zile.

— Nu-i nimic, Patera. Nici nu m-am gândit. Fac un cadou Capitoliului, așa consider eu.

— Pot să-ți dau binecuvântarea mea la plecare. Și o s-o fac.

— Bine, Patera. Eu nu prea mă pricep la sacrificii și alte de-astea.

— Cu atât mai mult ai nevoie de ea, fiule, — rosti Silk și nu-și putu reține zâmbetul la tonul sepulcral din propria voce. Ce bine că nu-l vedea șoferul! Pe măsură ce vila lui Blood se îndepărta, hoțul era înlocuit de augur. Parcă vorbise Patera Pike, nu el.

Cine era el, de fapt? Îndepărtă gândul din minte.

— Vehiculul nostru-i ca o barcă pe aici, fără îndoială. Nu-i așa, Patera?

Plutitorul se legăna ca un butoi, ocolind pietonii și căruțele scârțâitoare trase de catâri. Drumul devenise o stradă pe care casele înguste se împingeau una în alta din lipsă de spațiu.

Silk descoperi că trebuie să se prindă se bara învelită în piele fixată de spatele scaunului șoferului, un instrument pe care-l crezuse necesar numai la urcare și coborâre.

— Cât de sus zboară aparatele astea? Întotdeauna am vrut să știu.

— Cam patru coți când sunt goale, Patera. Cel puțin al nostru atât se poate ridica. Așa le testezi, cât de sus urcă. Cu cât plutesc mai sus, cu atât sunt într-o formă mai bună.

Silk dădu din cap pentru sine, apoi rosti:

— Deci n-ai putea să zbori deasupra unei căruțe, în loc s-o ocolești.

— Nu, Patera. Trebuie să avem pământ în care să ne împingem, vezi? Ne-am îndepărta prea mult de el dacă am zbura mai sus. Mai ții minte zidul peste care am plutit când am luat-o pe scurtătură?

— Sigur. — Silk strânse bara și mai tare. — Cred că avea cel puțin trei coți.

— Nu chiar. E puțin mai scund decât atât zidul locului peste care am trecut. Dar voiam să spun că n-am fi putut să zburăm deasupra lui dacă am fi fost încărcați cu pasageri. Ar fi trebuit să ne menținem pe drum atunci.

— Înțeleg. Sau cel puțin așa cred.

— Mai bine privește în față, Patera. — Plutitorul încetini. — Îl vezi pe omul culcat pe jos?

Silk se îndreptă de spate ca să privească peste umărul cu podoabe de livrea al șoferului.

— Acuma da. Pe chipul frumos al Phaeai, sper că nu-i mort.

— Mai degrabă beat. Fii atent, o să zburăm exact deasupra lui. Nici n-o să simți. Nici el n-o să simtă nimic.

Silk încleștă din dinți, dar nu simți nimic, cum îi promise șoferul. Când bărbatul întins pe pământ rămase în urma lor, vorbi:

— Am mai văzut plutitoare care zburau așa deasupra copiilor. Copii jucându-se pe stradă. Odată, chiar în fața palestrei noastre, unul din ei a fost lovit în frunte de capotă.

— Eu nu fac niciodată așa, Patera, — îl asigură șoferul virtuos. — Copilul poate să ridice mâna și să-i intre în suflante.

Silk nu-l auzi. Încercă să se ridice, dar se lovi la cap de acoperișul transparent, așa că adoptă o poziție ghemuită, de compromis.

— Stai! Mergi mai încet, te rog. Îl vezi pe bărbatul care duce doi măgari? Oprește și lasă-mă să cobor puțin. Trebuie să-i spun ceva.

— O să cobor acoperișul. E mai sigur.

Auk se uită scârbit la plutitorul care se opri pe drum lângă el. La vederea lui Silk, căscă niște ochi cât cepele.

— Fie să primești binecuvântarea fiecărui zeu în seara asta, — i se adresă Silk. — Vreau să-ți reamintesc ce ai promis în tavernă.

Auk deschise gura să vorbească, dar se răzgândi. Era mai bine să tacă.

— Ți-ai dat cuvântul în fața mea că o să vii la manteionul meu în următoarea zi a Scyllei, mai ții minte? Vreau să mă asigur c-o să-ți respecți promisiunea, nu numai de dragul tău, dar și de al meu. Trebuie să stăm de vorbă din nou.

— Da, sigur, — spuse Auk și înclină din cap. — Poate mâine, dacă nu-s foarte ocupat. Dar sigur de Ziua Scyllei. Ai...

— Lucrurile au decurs exact cum ai prevăzut. Totuși, pentru moment, manteionul nostru e în siguranță, cred. Noapte bună. Phaea să te binecuvânteze. Bate la prezbiteriu dacă nu mă găsești în manteion.

Auk mai spuse ceva, însă șoferul îl auzise pe Silk luându-și rămas bun,

iar acoperișul transparent se ridicase deja între cei doi. Se blocă cu un pocnet, iar vocea lui Auk fu acoperită de bâzâitul suflantelor.

— Ai face mai bine să te păzești, dacă stai de vorbă cu asemenea oameni, Patera, — îl sfătui șoferul scuturând din cap. — Sabia aia e numai de formă. Precis are un pistol sub tunica lui jegoasă. Facem pariu?

— Sunt convins că l-ai câștiga, — recunoscu Silk, — dar nu pistolul face dintr-un om bun unul rău. Nici diavolii nu reușesc.

— De-asta vrei să vizitezi casa Orchid, Patera? M-am tot întrebat...

— Mă tem că nu te înțeleg.

Obiectul misterios de la Crane tocmai îl înțepă din nou, destul de dureros. Îi schimbă poziția în timp ce vorbi. Considerând că nu poate face rău dacă dezvăluie planurile deja cunoscute de Blood, adăugă:

— Trebuie să mă întâlnesc cu stăpânul tău acolo mâine după-masă și vreau să mă asigur că știu exact unde. E casa aceea galbenă, nu? La Orchid? Cred că mi-a pomenit de o femeie cu numele ăsta.

— Da, Patera. Ea e proprietara. Numai că, de fapt, el e proprietarul sau ea îi aparține lui. Înțelegi la ce mă refer?

— Cred că da. Da, sigur.

Silk își aduse aminte că pe actul de proprietate al manteionului scria Musk, nu Blood.

— Poate că cel din urmă deține ipoteca pe casă și ipoteca nu e plătită la zi. — Evident, Blood trebuia să-și protejeze cumva interesul dacă murea proprietarul din acte.

— E posibil, Patera. Ai pomenit de diavoli, poate ei și-au băgat coada.

Lui Silk i se ridică părul de pe ceafă. Ridicol (parcă eram câine, așa vorbea despre el mai târziu), dar adevărat. Încercă să-l turtească cu palma.

— Mi-ar fi de folos dacă mi-ai spune tot ce știi despre povestea asta, fiule, și pentru stăpânul tău, și pentru mine. — Ce bine îl învățaseră profesorii lui la școală, toți dascălii, să nu rădă când cineva pomenește de stafii (anticipase obișnuitele povești spuse cu ochi mari despre pași de stafii și siluete în cearșafuri, după ce Blood aminti de exorcism) sau diavoli. Poate era din cauza oboselii, dar descoperi că n-ar fi fost nici un pericol dacă ar fi râs acum.

— N-am văzut nimic cu ochii mei, — recunoscu șoferul. — N-am fost înăuntru de prea multe ori. Se aud tot felul de bârfe. Știi ce vreau să spun,

Patera?

— Sigur.

— Se-ncurcă treburile. O fată merge să-și ia cea mai bună rochie, numai că mânecile sunt rupte și partea din față spintecată. Uneori, oamenii înnebunesc pur și simplu. Pricepi? Pe urmă trece.

— Posesie intermitentă.

— Cam așa. Să vezi singur imediat. Aproape am ajuns.

— Bine. Mulțumesc, fiule.

Silk privi ceafa șoferului. Din moment ce-l credea musafir de-al lui Blood, n-ar fi nici un pericol dac-ar vedea obiectul primit de la Crane; însă exista posibilitatea, chiar dacă foarte redusă, să fie luat la întrebări când se întoarcere la vilă. Văzând că e ocupat să conducă plutitorul printre rândurile tot mai groase de oameni și căruțe și că nu are cum să întoarcă privirea spre el, Silk scoase obiectul la iveală.

După cum bănuise, era un azoth. Fluieră spre o lumină mică aflată la picioare, ținând sabia deștul de jos ca să n-o vadă șoferul dacă se uită peste umăr.

Demonul era un giuvaer roșu nefațetat, deci probabil că era chiar sabia pe care o luase din sertarul lui Hyacinth și pe care ea i-o smulsese din funia încolăcită în jurul taliei. Ar fi trebuit ca bijuteria să fie albastră, un hiacint. Sabia nu fusese decorată ca s-o flateze pe Hyacinth, cum se întâmplase cu pistolul din buzunarul lui. Poate că nici nu era al ei.

Clătinându-se foarte ușor, plutitorul încetini, apoi se opri pe drum.

— Aici e La Orchid, Patera.

— Aici pe dreapta? Mulțumesc, fiule.

Silk ascunse sabia în ciorapul de pe piciorul sănătos și-o acoperi cu pantalonii. Se simți foarte ușurat când se putu lăsa pe spate confortabil.

— E-o casă cu cântec, — zice lumea. — Ți-am spus, eu am fost în ea numai de vreo două ori.

— Îți sunt foarte recunoscător că ai făcut un ocol pentru mine.

Casa părea tipică pentru casele vechi și mari ale orașului, un cub imens de rocă albă cu fațadă pictată, arcade galben-deschis și coloane canelate, fantasmagoria vreunui artist mort demult. Precis avea și curte, cu un iaz secat în mijloc, înconjurat de galerii umbroase.

— Nu-i decât un etaj în spate, Patera. Poți să intri pe acolo, de pe

Strada Muzicii. Ți-ar fi mai aproape.

— Nu, — spuse Silk absent. Nu s-ar cuveni să intre pe ușa din dos. ca un negustor.

Cercetă casa și strada, imaginându-și cum arată pe timp de zi. Magazinul acela cu jaluzele albe trebuie să fie patiseria. Peste o oră-două o să apară scaune și mese pentru clienții care vor să mănânce produsele cumpărate pe loc, mirosuri amestecate de maté și cafea tare, prăjituri și brioșe în vitrină. Jaluzelele se ridicară brusc la un geam. Tocmai când Silk se uita înspre el.

— Acolo înăuntru, — spuse șoferul și făcu semn cu degetul spre casa galbenă, — se pregătesc de culcare. O să doarmă până la prânz. — Se întinse și căscă. — Și eu, dac-o să pot.

Silk aprobă cu mișcări obosite din cap.

— Ce fac acolo înăuntru?

— La Orchid? — Șoferul se întoarse spre el. — Toată lumea știe ce se petrece la Orchid, Patera.

— Eu nu, fiule. De-asta am întrebat.

— E un... știi tu, Patera. Sunt în jur de treizeci de fete, cred. Fac spectacole, știi tu... de-astea... și dau multe petreceri. Pentru alții, vreau să spun. Oamenii le plătesc.

— Cred că-i o viață plină de plăceri, spuse Silk oftând.

— Ar putea fi mai rău, Patera. Numai că...

Cineva țipă în casa galbenă. După țipăt urmă zgomot de sticlă spartă.

Motorul se trezi la viață, făcând plutitorul să vibreze ca un șobolan scuturat de un câine. Înainte ca Silk să protesteze, aparatul țâșni în aer și o luă la goană pe Strada Lămpii, împrăștiind femei și bărbați mergând pe jos și zgâriind o căruță trasă de un măgar cu o bubuitură sonoră încât crezu c-o răstoarnă.

— Stai! — strigă el.

Plutitorul fu gata să cadă pe-o parte când vină la un colț. Pierdu atât de multă înălțime că ară praful cu capota.

— Asta poate e... un soi de necaz.

Silk se ținea disperat cu ambele mâini, uitând că-l durea brațul drept de la rănile provocate de pasărea cu cap alb.

— Du-te înapoi și lasă-mă să cobor, — îl rugă pe șofer

Căruțele blocau strada. Plutitorul încetini, apoi își croi drum cu forța

între zidul unei croitorii și o pereche de cai nărăvași.

— Patera, se descurcă ei și singuri. Astfel de lucruri s-au mai întâmplat acolo, ți-am spus.

— Datoria mea...

— Ai un picior și-un braț lovite foarte rău, — îl întrerupse șoferul. — Pe lângă asta, dacă te vedea cineva intrând acolo — într-așa o casă — pe timp de noapte? O să fie destul de rău și mâine după-masă.

Silk dădu drumul barei învelite în piele.

— Chiar ar fugit de acolo în mare viteză pentru că te îngrijora reputația mea? Greu de crezut.

— Nu mă întorc acolo, Patera, — se încăpățână șoferul — și nu cred că poți să mergi pe jos, chiar dacă încerci. În ce parte o luăm de aici? Ca să ajungem la manteion. — Plutitorul încetini și pluti.

Se aflau pe Strada Soarelui; nu trecuse jumătate de oră de când plutiseră pe lângă talus și ieșiseră prin poarta lui Blood. Silk încercă să-și fixeze în minte postul Gărzii și statuia murdară a Consilierului Tarsier*.

— La stânga, — răspunse el absent. — Ar trebui să-l pun pe Horn — e genul de artist — și pe elevii mai mari să picteze poarta din față a manteionului. Nu, mai întâi palestra, apoi manteionul.

— Ce spui, Patera?

— Vorbeam cu mine, fiule.

La origine fuseseră pictate, fără îndoială; e posibil să găsească proiectul original printre teancurile de hârtii din mansarda prezbiteriului. Dacă s-ar găsi bani pentru vopsea și pensule...

— E departe, Patera?

— Încă vreo șase străzi.

O să ajungă imediat. Când plecase din holul de primire al lui Blood, își imaginase că zorii goneau deja întunericul nopții. Acum nu ai avea nevoie de imaginație: noaptea se încheiase, iar el nu dormise. În curând va coborî din plutitor. Tot ar fi fost bine să tragă un pui de somn pe bancheta comodă, la urma urmei, când avusese ocazia. Poate că mai avea vreo două-trei ore de somn în prezbiteriu, dar nu mai mult.

Un bărbat care punea cărămizi într-o roabă strigă ceva la ei și căzu în

---

*Primată din familia *Tarsiidae*

genunchi, dar nu-l auziră. Silk își aminti de promisiunea de a-l binecuvânta pe șofer la despărțire. Să lase bastonul în plutitor? La urma urmei, era al lui Blood. Acesta vrusese să i-l lase, dar oare dorea el să păstreze ceva de-al lui Blood? Da, manteionul, dar numai pentru că era al lui cu adevărat, nu al lui Blood, indiferent de ce spune legea sau Capitoliul. Patera Pike îl deținuse, cel puțin moral, și îl lăsase în grija lui, îl făcuse responsabil de soarta lui până la moarte.

Plutitorul încetini din nou pentru ca șoferul să studieze clădirile pe lângă care treceau.

Silk se decise să păstreze și manteionul, și bastonul, pe cel din urmă măcar până îl recupera pe cel dintâi.

— Acolo, la acoperișul de șindrilă. Îl vezi?

Apucă bastonul și se asigură că vârful lui nu alunecă pe podeaua plutitorului. Se apropia momentul să plece.

Aparatul se opri și rămase în aer.

— Aici, Patera?

— Nu. După una, două, trei uși mai departe.

— Tu ești augurul despre care vorbește toată lumea? Cel iluminat? Așa mi-a spus cineva la moșie.

Silk înclină din cap și răspunse:

— Da, eu sunt acela, dacă nu cumva suntem doi la fel.

— O să-l aduci înapoi pe caldé — așa zice lumea. N-am vrut să te întreb direct. Am sperat să ne conducă discuția la subiect. O să faci asta?

— Mă întrebi dacă o să restaurez conducerea unui caldé? Asta e întrebarea ta? Nu, n-am primit instrucțiuni pentru așa ceva.

— Instrucțiuni de la un zeu.

Plutitorul coborî pe drum, iar acoperișul coborî în părțile laterale.

— Da, — spuse Silk și se ridică în picioare.

Șoferul coborî și-i deschise ușa.

— N-am crezut niciodată în existența zeilor, Patera. Nu cu adevărat.

— Ei cred în tine oricum.

Ajutat de șofer, Silk păși, în ciuda durerii, pe prima treaptă roasă din fața intrării manteionului. Era acasă.

— Crezi în diavoli, se pare, dar nu în zeii nemuritori. Asta-i o mare prostie, fiule. E cea mai mare nebunie, într-adevăr.

Dintr-o dată, șoferul căzu în genunchi. Proptit în baston, Silk rosti cea mai scurtă binecuvântare cunoscută și făcu în aer semnul adunării deasupra capului său.

Șoferul se ridică.

— Te-aș putea ajuta, Patera. Ai o... o casă sau ceva asemănător aici, nu? Te-aș putea ajuta să mergi până acolo.

— Mă descurc. Tu mai bine întoarce-te și du-te la culcare.

Politicos, șoferul așteptă ca augurul să plece înainte de a porni suflantele. Șchiopătând spre poarta îngustă a grădinii, Silk descoperi că avea piciorul înțepenit. Intră și încuie ușa după el. În dreptul livezii, se întrebă dacă nu se purtase prostește când refuzase ajutorul șoferului. Avea mare nevoie de odihnă, măcar un minut, pe una din băncile drăguțe de sub vie, unde stătea de vorbă zilnic cu Maytera Marble.

Foamea nu-i dădea pace; mâncarea și somnul erau atât de aproape... Blood i-ar fi arătat mai multă ospitalitate dacă l-ar fi hrănit, se gândi. O băutură tare nu era cel mai frumos gest de bun-venit pentru un om cu stomacul gol.

Îi exploda capul. Puțină mâncare îl va pune pe picioare. Apoi se va duce la culcare. Va dormi... ei bine, va dormi până când îl va trezi cineva. Acesta era adevărul: până când îl va trezi cineva. Numai adevărul îți dă putere.

Mirosul umed, familiar al prezbiteriului era ca un sărut. Căzu pe un scaun, scoase sabia din ciorap și o apăsă pe buze, apoi o cercetă cu privirea. O văzuse în mâna femeii și, dacă era să-l creadă pe doctor, era cadoul ei înainte de plecare. Ce strigător la cer ca el să dețină un asemenea obiect minunat, neprețuit și mortal! Încărcat cu cunoștințele uitate ale lumii trecute. Ar trebui să-l ascundă, să-l ascundă într-un loc sigur; nu era deloc convins că putea urca scara abruptă și îndoită până la etaj, mai puțin convins c-o putea și coborî fără să cadă ca să-și pregătească de mâncare, dar absolut sigur că nu putea dormi dacă nu avea sabia la îndemână, dacă nu avea el siguranța, când îl copleșeau îndoielile, că nu i-o furase nimeni.

Gemând și bolborosind o rugăciune către Sphigx (era deja Ziua ei, conchise Silk, iar Sphigx era zeița curajului în fața durerii în orice situație), urcă încet pe scară, scoase de sub pat cutia cu surplusul de bani a manteionului, ruginită și complet goală, încuie sabia în ea și puse cheia la loc în

ascunzătoare, sub cana de apă de pe noptieră.

Coborârea fu mai ușoară decât se așteptase. Lăsându-se cu toată greutatea pe baston și pe balustradă și făcând câte un pas o dată cu piciorul sănătos, reuși să avanseze destul de repede, fără să-l doară prea tare.

Amețit de succes, se duse în bucătărie, propti bastonul într-un colț și, după ce se luptă puțin cu pompa, reuși să se spele pe mâini. Zorile pătrundeau acum prin toate ferestrele. Întotdeauna se scula de dimineață, dar acum era mai devreme de ora de sculare, iar dimineața mirosea a proaspăt, cum nu mai mirosise de mult. Descoperi încântat că nici nu era așa de obosit și somnoros, la urma urmei.

După a doua tură de luptă cu pompa, se stropi cu apă pe față și pe păr și se simți și mai înviorat. Era obosit, da, și foarte flămând, dar putea face față unei zile noi. Chiar s-ar putea să fie o greșeală să meargă la culcare după ce mânca.

Pe pervaz îl așteptau roșiile verzi, dar parcă el lăsase patru. Perplex, începu să caute în memorie.

Acum erau numai trei. Oare a intrat cineva în grădină doar cu intenția de a-i fura o roșie necoaptă? Maytera Marble gătea pentru sibile. Și-o închipui aplecată asupra tigăii afumate, amestecând roșia lui printre slănina și ceapa tocate mărunt. Îi lăsă gura apă, dar Maytera Marble nu era în nici în caz capabilă de asemenea „împrumuturi".

Strâmbându-se la fiecare pas și amuzându-se de propriile grimase, șchiopătă până la geam și se uită mai atent. Văzu rămășițele celei de-a patra roșii, câteva semințe și resturi de coajă. Mai mult, una din cele rămase avea în ea o gaură ca de burghiu.

Șobolani, bineînțeles, deși parcă ei nu procedează așa. Îndepărtă porțiunea afectată, tăie restul și celelalte două roșii în felii, apoi își aminti cu întârziere că, pentru a găti, trebuia să facă focul în sobă.

Cenușa focului de dinainte era un praf gri și fără viață, așa cum o văzuse Silk întotdeauna. Unii ziceau că poți aprinde focul din tăciunii arși, dar focurile făcute de el nu lăsau tăciuni cu viață așa de lungă. Luă câteva bucăți de hârtie uzată dintr-un teanc și le aruncă peste cenușa rece, adăugând niște surcele din lada din spatele sobei. Șuvoiul de scântei fierbinți din aprinzător se transformară repede într-o flacără veselă.

Când se îndreptă spre grămada de lemne, sesiză o mișcare furișă. Se

opri și se răsuci cât de repede putu ca să se uite în spate. Ceva negru se furișase rapid deasupra dulapului cu alimente. În minte îi apăru imediat, vie, imaginea păsării cu cap alb cocoțată pe vârful hornului; dar nu era decât un șobolan. Prezbiteriul era plin de ei de când venise de la școală și, fără îndoială, de când plecase Patera Pike de la școală.

Șobolani sau nu, surcelele care trosneau nu vor mai aștepta mult. Silk alese câteva bucăți frumoase, le duse (o dată fu gata să cadă) înăuntru și le așeză cu grijă. Șobolanul precis plecase deja, dar luă baștonul lui Blood pus într-un colț, oprindu-se la fereastra care da în Strada Argintului ca să-i studieze capătul tocit al mânerului cu margini foarte ascuțite. Părea să fie capul unui câine sau poate...

Roti baștonul, ridicându-l în lumina zorilor cenușii.

Poate al unei leoaice, nu era sigur, dar hotărî să-l considere cap de leoaică, pentru că o reprezenta pe Sphigx iar azi era Ziua ei și lui îi plăcea ideea.

Leii erau feline mari, iar felinele erau bune la șobolani, dăunători prea mari și prea puternici pentru pisici de mărime obișnuită. Fără să se aștepte la prea multe, Silk bătu cu baștonul deasupra dulapului cu alimente. Auzi un fâlfâit și un sunet pe care nu-l identifică de la început cu un cârâit. Încă o bătaie cu baștonul și o pană neagră alunecă pe jos.

Se gândi că vreun șobolan furase pasărea moartă și-o dusese acolo ca s-o mănânce. Sau făcuse o gaură în lambriu, dar pasărea fusese prea mare ca s-o tragă prin ea.

Se opri și ascultă. Totuși, sunetele nu proveneau de la un șobolan. Se uită în coșul de gunoi. Pasărea nu mai era acolo.

Dacă ar fi avut glezna sănătoasă, s-ar fi urcat pe taburet; dar un asemenea gest nu încăpea în discuție, având în vedere starea lui.

— Ești acolo, pasăre? — strigă el. — Răspunde-mi.

Liniște. Lovi orbește cu baștonul pe dulap din nou și auzi un cârâit clar.

— Vino jos aici, — spuse el ferm.

— Nu, nu, — se auzi glasul răgușit al păsării.

— Am crezut c-ai murit.

Tăcere.

— Tu mi-ai furat roșia, nu-i așa? Și-acum crezi c-o să-ți fac rău. Nu-ți

fac nimic, promit. Te iert c-ai furat.

Silk încercă să-și amintească ce mâncau ștâncuțele de noapte în libertate. Semințe? Nu, pasărea nu se atinsese de ele. Leșuri, fără îndoială.

— Taie-mă, — sugeră ea răgușit.

— Să te sacrific? Nu, jur. Scrierile m-au avertizat că sacrificiul nu va fi eficient și n-ar fi trebuit să încerc după avertisment. Am fost pedepsit foarte grav de o rudă de-a ta pentru asta, crede-mă. Nu sunt atât de prost ca să fac același sacrificiu încă o dată.

Silk așteptă nemișcat, ascultând. După câteva secunde, auzi mișcările furișe ale păsării printre pocnetele bicelor și scârțâitul roților de căruțe care treceau prin fața geamului venind de pe Strada Argintului.

— Vino jos, — repetă el.

Pasărea nu răspunse, iar el se întoarse cu spatele. Focul din sobă ardea bine acum, flacăra galbenă dansând pe ochiul de gătit. Scoase tigaia din chiuvetă, o șterse, turnă în ea cât ulei mai avea — scuturând până și ultimul strop de pe gâtul sticlei — apoi o puse pe aragaz

Roșiile vor fi unsuroase dacă le va pune în uleiul rece și urât mirositoare dacă uleiul se încinge prea tare. Propti bastonul lui Blood de ușa dulapului cu alimente, luă feliile de roșii verzi și tari, se duse cu ele la sobă șchiopătând și le așeză cu grijă în tigaie, recompensat de sâsâitul norilor de aburi aromați.

De deasupra dulapului se auzi un croncănit.

— Pot să te omor când vreau lovind cu bastonul pe dulap, — se adresă el păsării. — Arată-te, altfel o fac.

Un cioc roșu lung și un ochi negru lucios se arătară o fracțiune de secundă peste marginea dulapului.

— Eu, — spuse pasărea scurt și dispăru imediat.

— Bine.

Geamul dinspre grădină era deja deschis. Silk trase încuietoarea grea a celui dinspre Strada Argintului și-l deschise și pe acesta.

— E ridicarea-umbrei acum, se va lumina în curând. Păsările ca tine preferă întunericul, cred. Ai face mai bine să pleci imediat.

— Nu zbor.

— Ba zbori. N-o să-ți fac rău. Ești liberă să pleci.

Silk stătu o clipă, apoi se gândi că pasărea așteaptă să lase jos bastonul

lui Blood. Îl aruncă într-un colț, luă o furculiță și începu să răsucească feliile de roșii. Sfârâiau și scoteau fum. Presără puțină sare pe ele.

Se auzi o bătaie la ușa dinspre grădină. Trase brusc tigaia de pe foc. — Imediat. — Cu siguranță cineva era pe moarte și voia să primească iertarea lui Pas.

Ușa se deschise înainte ca el să țopăie până la ea. Maytera Rose se uită înăuntru.

— Te-ai sculat foarte devreme, Patera. S-a întâmplat ceva rău?

Maytera își plimbă privirea prin bucătărie, fără ca ochii ei să se concentreze pe ceva anume. Unul nu avea pupilă și, din câte știa Silk, nu vedea cu el; celălalt era artificial, din cristal.

— Bună dimineața, Maytera.

Stângaci, Silk ținea în mână furculița și tigaia fumegândă. Nu avea unde să le așeze.

— Mă tem că am suferit un mic accident azi-noapte. Am căzut. Încă mă mai doare și n-am putut să dorm.

Se felicită în gând: spusese adevărul curat.

— Văd că-ți pregătești deja micul dejun. Noi, la mănăstire, n-am mâncat încă.

Flămândă, Maytera Rose trase aer în piept — o inhalare uscată, mecanică.

— Marble încă se învârtește prin bucătărie. Fetei ăsteia îi trebuie o groază de timp ca să facă cea mai ușoară treabă.

— Sunt sigur că se străduiește din toate puterile, — remarcă Silk încordat.

Maytera Rose îl ignoră:

— Dacă vrei să mi-o dai mie, i-o duc eu. Se ocupă de ea până te întorci.

— Nu e nevoie.

Simțind că trebuie să mănânce roșiile acum, dacă voia să le mai mănânce, Silk tăie în două cu furculița cea mai subțire felie.

— Trebuie să plec chiar în clipa asta, Maytera? De-abia merg.

— O cheamă Teasel* și e din grupa lui Marble. Maytera adulmecă aerul din nou. Așa zice tatăl ei. Eu n-o cunosc.

---

*Scaiete

Silk îngheță (literalmente) ducând jumătatea de roșie la gură.

— Teasel?

— Tatăl ei a venit și-a bătut cu pumnii în poarta noastră înainte să ne sculăm. Mama stă cu fata, zice el. A bătut aici mai întâi, dar nu i-ai răspuns.

— Ar fi trebuit să vii aici imediat, Maytera.

— Ce rost ar fi avut, dacă el nu te-a putut trezi? Am așteptat până când am văzut că te-ai ridicat din pat.

Maytera fixa felia de roșie cu ochiul bun. Își linse buzele și se șterse la gură cu mâneca.

— Știi unde locuiește? — îl întrebă.

Silk înclină din cap dezolat. Apoi, cu un acces de lăcomie deplorabilă, vârî jumătatea de felie fierbinte în gură, o meștecă și-o înghiți. Nu gustase niciodată ceva mai delicios.

— Nu e departe. Cred că pot merge, dacă trebuie.

— Pot s-o trimit pe Marble după Patera Pard când termină cu gătitul. I-ar arăta unde să meargă.

Silk scutură din cap.

— Până la urmă te duci, nu-i așa? — Apoi, după un minut de întârziere, adăugă: — Patera.

Silk încuviință înclinând din cap.

— Vrei să mă ocup eu de mâncare?

— Nu, mulțumesc, — răspunse Silk, conștient, dar nefericit, că se purta egoist. — Trebuie să-mi pun roba, gulerul și celelalte. Întoarce-te la mănăstire mai bine, Maytera, ca să nu pierzi dejunul.

Împunse furculița într-una din feliile cele mai mici din tigaie.

— Ce s-a întâmplat cu tunica ta?

— Și o tunică curată. Mulțumesc. Ai dreptate, Maytera. Ai mare dreptate.

Silk îi închise ușa în nas, trase zăvorul și duse în gură felia care încă sfârâia. Maytera Rose nu-l va ierta niciodată, dar mai făcuse cel puțin o sută de alte lucruri pentru care nu-l va ierta niciodată. Sufletul lui va rămâne pătat pentru eternitate, îi părea sincer rău, dar, din punct de vedere practic, nu era nici o diferență.

Înghiți o bună parte din felie și meștecă restul.

— Vrăjitoare, — croncăni un glas înăbușit.

— Pleacă, — bolborosi el, printre înghițituri. — Du-te acasă, în munți. Ești liberă.

Răsuci celelalte felii din tigaie, le lăsă pe foc încă jumătate de minut, apoi le mâncă rapid (bucurându-se de aroma lor ușor uleioasă aproape la fel de mult cât sperase). Curăță pâinea de mucegai, o prăji în lichidul rămas și o mâncă în timp ce urcă a doua oară scara spre dormitor.

În spatele lui, jos, pasărea strigă:

— La revedere!

Apoi, de pe dulap, din nou:

— Pa!

Capitolul 9
Oreb și ceilalți

Teasel zăcea culcată pe spate, cu gura deschisă și ochii închiși. Părul negru, răsfirat pe pernă, îi accentua paloarea feței. Aplecat asupra ei în timp ce se ruga, Silk remarcă pomeții ei proeminenți, orbitele și fruntea înaltă, ciudat de pătrată. În ciuda căldurii tot mai mari, mama o acoperise până la bărbie cu o pătură de lână roșie groasă, care strălucea ca focul din sobă în camera luminată de soare; numai broboanele de transpirație de pe fruntea fetei, care apăreau imediat ce mama o ștergea cu buretele, arătau că mai era în viață.

După ce Silk își legănă mărgelele și recită ultima din rugăciunile care trebuiau rostite, mama fetei spuse:

— Am auzit-o țipând, Patera, ca și cum s-ar fi înțepat la deget. Era miezul nopții, am crezut că avea un coșmar. Am sărit din pat și m-am dus să văd ce-i cu ea. Ceilalți copii dormeau. Și pe ea am găsit-o tot dormind. Am scuturat-o de umăr, s-a trezit puțin și mi-a spus că-i e sete. Ar fi trebuit să-i spun să meargă să bea apă singură.

— Nu.

— Dar n-am făcut-o. M-am dus la urcior și i-am turnat apă în cană. A băut-o și-a închis ochii. Doctorul nu vrea să vină, — adăugă mama lui Teasel după o mică pauză. — Marten a încercat să-l aducă.

— O să fac tot ce pot.

— Dacă ai vorbi și tu cu el, Patera...

— N-a vrut să mă lase înăuntru ultima oară, dar o să-ncerc.

Femeia oftă și se uită la fiica ei.

— Am văzut sânge pe pernă, Patera. Nu mult. Nu l-am văzut decât în zori. Am crezut că i-a curs din ureche, dar n-a fost așa. Îi era foarte frig.

Spre surprinderea lor, Teasel deschise ochii și rosti cu voce slabă:

— Bătrânul acela înspăimântător.

— Ce-ai spus? — o întrebă mama, aplecându-se spre ea.

— Sete.

— Adu-i apă, — o îndemnă Silk, iar mama fetei se năpusti afară pe ușă. — Bătrânul acela ți-a făcut rău?

— Aripi.

Fata își roștogoli ochii spre fereastră, apoi îi închise.

Erau la etajul al patrulea, cum constatase Silk, care le urcase în ciuda gleznei dureroase. Se ridică, șchiopătă până la geam și se uită afară. În depărtare zări o curticică murdară. Deasupra lor era o mansardă. Pereții conici, neîmpodobiți, erau din cărămidă gălbuie, arsă de soare.

Legenda spunea că aveai ghinion dacă stăteai de vorbă cu diavolii.

— Ți-a spus ceva, Teasel? I-ai spus tu ceva?

Fata nu răspunse.

Mama ei reveni cu apa. Silk o ajută s-o ridice în poziție semiorizontală; crezuse că va bea cu greu, dar fata bău cu sete, golind cana de lut imediat ce i-o duse la buze.

— Mai adu-i, — spuse el și, îndată ce mama părăsi încăperea, așeză corpul moale al fetei pe o parte.

După ce Teasel mai bău o cană, mama ei întrebă:

— A fost un diavol, Patera?

Silk se așeză din nou pe taburetul adus pentru el.

— Cred că da. Atâta lume bolnavă, — adăugă el, scuturând din cap. — E groaznic... — Gândul rămase nerostit.

— Ce-i de făcut?

— Îngrijiți-o și dați-i să mănânce. Îngrijiți-vă să primească câtă apă are nevoie. Cred că a pierdut sânge.

Silk scoase gammadionul de pe lanțul de la gât și pipăi marginile tari de oțel.

— Patera Pike mi-a vorbit despre felul ăsta de diavoli. Asta a fost... — Închise ochii, încercând să-și amintească. — Cam o lună înainte de a muri. Nu l-am crezut, dar l-am ascultat din politețe. Acum sunt bucuros că am făcut-o.

Mama lui Teasel dădu din cap plină de solicitudine.

— Ți-a spus cum să-l alungi?

— A plecat acum, — îi spuse Silk absent. — Problema e cum să facem
să nu revină. O să procedez ca Patera Pike. Nu știu de unde a învățat, nici dacă a avut vreun rezultat, dar el a spus că diavolul n-a mai venit niciodată la copilul acela.

Ajutându-se de baștonul lui Blood, Silk săltă până la fereastră, se așeză pe pervaz și se aplecă în afară, cu mâna pe cadrul vechi și putred. Era o fereastră mică. Descoperi că putea ajunge cu ușurință la cărămizile sfărâmicioase de deasupra. Scrijeli semnul adunării cu colțul ascuțit al unuia din cele patru brațe ale crucii.

— Te țin eu, Patera.

Tatăl lui Teasel îl prinse de picior deasupra de genunchi. Silk îi mulțumi și zgârie numele lui Patera Pike în stânga semnului X înclinat. Patera Pike își semnase lucrarea, așa îi spusese.

— Am adus căruța pentru tine, Patera. I-am povestit jefe-ului meu despre tine și a spus c-o pot folosi.

După o clipă de ezitare, Silk zgârie și numele lui de cealaltă parte a semnului, îi mulțumi bărbatului încă o dată și reveni în cameră.

— Vreau să vă rugați amândoi la Phaea. De la ea va veni vindecarea și se pare că, orice-ar fi pățit fata voastră, s-a întâmplat la sfârșitul Zilei ei.

Cei doi părinți înclinară din cap deodată.

— Și lui Sphigx, pentru că azi e Ziua ei, și la Scylla cea unduitoare, nu pentru că orașul acesta e al ei, ci pentru că fata voastră a cerut apă. În sfârșit, vreau să vă rugați cu pioșenie la Intrus.

— De ce, Patera? — întrebă mama.

— Pentru că așa spun eu, — replică el imediat. — Nu cred că știți vreuna din rugăciunile ce se rostesc pentru el, nici nu sunt prea multe. Dar inventați voi una. O s-o primească dacă e sinceră.

În timp ce cobora scările, câte un pas dureros la fiecare treaptă abruptă, auzi glasul lui Mucor în spatele lui:

— A fost interesant. Mai departe ce faci?

Se întoarse cât de repede putu. Ca în vis, zări rânjetul de pe fața de mort a fetei cu mintea dusă și niște ochi care nu aparțineau tatălui lui Teasel, cocoșat și cu mâini bătătorite. Vedenia dispăru, iar bărbatul care venea în spatele lui se scutură.

— Ai pățit ceva, Marten?

— S-a petrecut ceva ciudat, Patera. Nu știu ce m-a apucat.

Silk înclină din cap, făcu semnul adunării și murmură o binecuvântare.

— Mi-am revenit acum, așa cred. M-am îngrijorat prea mult din cauza lui Sel. Rahat de iepure pe mormântul meu.

ÎN TRECUT, SILK CĂRASE PE SCĂRI UN lighean cu apă în dormitor și se spălase ferit de ochi curioși. Acum nu mai putea proceda la fel. După ce închise și încuie ambele ferestre, acoperi fereastra dinspre Strada Argintului cu cârpa de spălat și cu un prosop de vase, iar fereastra dinspre grădină (care dădea spre mănăstire) cu o pătură cenușie grea, pe care o pusese pe cel mai înalt raft al dulapului din sellaria pentru iarna viitoare.

Retras în colțul cel mai întunecat al bucătăriei, aproape de scară, își scoase hainele și începu baia rece dorită de atâta vreme, săpunindu-și tot corpul, din cap până-n picioare. Pe urmă îndepărtă bulbucii cu apă proaspătă și rece de la fântână.

Plin de apă și oarecum împrospătat, dar atât de obosit că fu ispitit să se întindă pe podeaua din bucătărie, își examină îmbrăcămintea. Pantalonii puteau fi salvați: cusuți pe ici, pe colo, îi putea purta ca altădată, când reparase acoperișul manteionului sau la alte îndeletniciri similare. Scoase din buzunare mărgele de rugăciune, cardurile de la Blood și restul obiectelor și le așeză pe masa zgâriată și veche din bucătărie. Tunica era distrusă, dar va deveni o zdreanță folositoare dacă o va spăla bine. O vârî în coșul de rufe, peste pantaloni și chiloți, se șterse cu un prosop curat de vase unde nu era deja uscat de căldura de cuptor din bucătărie,și se duse la culcare. Dacă nu l-ar fi durut glezna, ar fi adormit înainte de a ajunge în dormitor.

Măgarul lui se rătăcise în casa galbenă. Sub copitele lui scrâșneau cioburile paharului spart de Blood cu pistolul auriu al lui Hyacinth. O bufniță cu coarne, mare cât un Zburător, zbura în cercuri deasupra lui, așteptând momentul să plonjeze în atac. Se înfioră când văzu cele două urme de înțepături lăsate de bufniță pe gâtul lui Teasel, pe jumătate ascunse de păr.

Măgarul își înfipse dinții în glezna lui ca și cum ar fi fost un câine. Deși îl lovi cu bastonul lui Sphigx, nu voia să-i dea drumul.

Mama călărea măgarul lui Auk pe o șa de damă. O văzu dincolo de acoperișurile însorite, dar nu fu în stare s-o strige. Când ajunse în locul

respectiv, bustul de lemn al lui caldé zăcea printre frunzele uscate. Îl ridică și se transformă în minge. O aruncă în buzunar și se trezi.

În dormitorul luminat de soare era foarte cald. Îi curgea transpirația pe trupul gol. Așezat pe pat, bău cu sete din apa stătută din ulcior. Cheia ruginită de la cutia de bani, atât de importantă, era la locul ei. Când se întinse din nou, își aminti că Hyacinth fusese cea pe care o încuiase.

Un drăcușor negru cu o sabie roșie ca sângele stătea pe pieptul lui și-l studia cu capul aplecat pe-o parte. Îl alungă cu mâna și drăcușorul dispăru fluturând ca un steguleț.

Picurii grei de ploaie pătrundeau prin geam și se rostogoleau pe podea. Nu aduceau cu ei nici vânt, nici răcoare. Silk gemu și-și îngropă fața transpirată în pernă.

Maytera Marble fu cea care-l trezi în cele din urmă, strigându-l prin fereastra deschisă. Amorțit de somn, încercă să ghicească cât dormise, dar singura concluzie fu aceea că nu dormise destul.

Se ridică în picioare clătinându-se. Cesulețul de lângă triptic arăta aproape unsprezece înainte de prânz. Încercă să-și amintească în ce poziție erau arătătoarele când se culcase. Opt sau după opt, posibil opt și jumătate. Teasel, biata fetiță, fusese mușcată de o bufniță sau de un diavol. Unul cu aripi, dacă intrase pe fereastra ei, deci de două ori imposibil. Silk clipi, căscă și se frecă la ochi.

— Patera? Ești acolo?

Probabil că-l văzuse când se apropiase de fereastră. Scotocind în dulap după lenjerie curată, strigă:

— Ce este, Maytera?

— Te caută un doctor! Zice c-a venit să te trateze. Ești rănit, Patera?

— Așteaptă puțin.

Silk își puse pantalonii buni, singura pereche rămasă, și traversă camera spre fereastră, călcând de două ori pe pietre și simțind durerea în gleznă.

Maytera Marble aștepta pe cărarea îngustă privind în sus, luminată de soarele arzător. Doctorul Crane stătea lângă ea cu o trusă medicală maro uzată în mână.

— Fie ca toți zeii să fie de partea voastră în dimineața asta, — îi salută Silk politicos.

Crane îi răspunse cu un semn din mână.

— Ziua lui Sphigx și a lui Hierax, mai ții minte? Astea sunt zilele când ajung în partea asta de oraș! Azi e ziua lui Sphigx. Deschide-mi!

— Îndată ce m-am îmbrăcat, — promise Silk.

Ajutându-se de bastonul cu cap de leoaică al lui Blood, augurul coborî scările șchiopătând. Brațul și glezna îl durea mai tare ca niciodată; durerea, hotărî el, crescuse pentru că dispăruse efectul ameliorant al medicamentului primit de la doctorul Crane noaptea trecută și al băuturilor prea multe din care gustase cu atâta imprudență.

Șchiopătând și strâmbându-se, merse grabnic în bucătărie. Puse repede în buzunar diversele obiecte lăsate pe masă. Ezită o clipă doar la pistolul strălucitor al lui Hyacinth.

— Patera?

Fereastra era încă acoperită cu pătura; rezistă tentației de-a o da jos, se răsuci și, copleșit de durere, se îndreptă spre sellaria. Deschise ușa brusc și începu prezentările:

— Maytera, el e doctorul Crane...

Maytera Marble înclină din cap rezervată, iar doctorul spuse:

— Ne-am cunoscut deja. Aruncam cu pietre prin geamul tău — sigur era al tău, te auzeam sforăind prin el — când m-a găsit Marble și s-a prezentat.

— Tu ai trimis după el, Patera? — întrebă Marble. — Probabil e nou în cartier.

— Nu locuiesc aici, — explică doctorul, — vin la bolnavi de două ori pe săptămână. Ceilalți pacienți ai mei nu se trezesc decât mai târziu — îi făcu augurului cu ochiul — dar speram ca Silk să fie treaz.

Silk arăta nefericit.

— Mă tem că azi am dormit și eu mai mult.

— Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc, dar m-am gândit să vii cu mine când terminăm. Nu e bine să mergi prea mult cu glezna aia. — Făcu un gest spre sellaria. Aș vrea să te așezi. Putem intra?

— Pot să mă uit și eu? — îndrăzni Maytera Marble... — Din prag?

— Da, — răspunse Silk. O să aibă ocazia să stea de vorbă numai el cu doctorul în drum spre casa galbenă. — Desigur, Maytera, dacă vrei.

— N-am știut nimic. Maytera Rose i-a spus Mayterei Mint și mie la

dejun, dar nu știau amănunte. Ai ... ai cam expediat-o, mi se pare.

— Da, cam așa.

Silk înclină din cap trist și se îndreptă spre sellaria, copleșit de vină mai mult decât de durere. Mayterei Rose îi fusese foame, nu încăpea îndoială, iar el se descotorosise de ea. Bineînțeles că nu-și putuse abține curiozitatea. Sigur avusese intenții bune, cel puțin așa își închipuise și crezuse ea. Cu câtă dăruire de sine servea manteionul de șaizeci de ani! Iar în dimineața asta el o refuzase.

Se trânti pe cel mai apropiat scaun vechi și țeapăn, apoi se ridică și îl răsuci ca să vadă și Maytera Marble, rămasă în prag.

— Pot să-mi las trusa pe măsuța asta? — întrebă Crane, făcând un pas la stânga din prag. Nu era nici o masă acolo, dar el își deschise trusa, ridică un pachet negru fără formă ca să-l vadă Silk (Maytera nu-l putea vedea), îl aruncă pe podea și-și puse trusa lângă el.

— Așa, Silk. Hai să vedem brațul mai întâi.

Silk își suflecă mâneca și întinse brațul rănit.

Foarfeca lucioasă pe care augurul și-o aminti de noaptea trecută tăie bandajul.

— Probabil crezi că glezna e într-o stare mai gravă, și așa e, într-un fel. Dar aici sângele se poate infecta și nu-i de glumă. N-o să mori din cauza gleznei, dacă n-ai ghinion cu carul.

Crane studie rănile cu o lanternă mică, dar puternică, bolborosi ceva pentru sine și se apropie să le miroase.

— Până acum e bine, dar o să-ți administrez o substanță imunizantă.

Ca să nu se gândească la fiolă, Silk spuse:

— Îmi pare rău că n-am luat parte la rugăciunile de dimineață astăzi. Cât e ceasul, Maytera?

— E-aproape prânzul. Maytera Rose a spus că a trebuit să... Aceea e o pasăre, Patera?

— Nu tresări! — se răsti Crane.

— Mă gândeam la... la pasărea care mi-a făcut asta, — reuși Silk să-și încheie propoziția.

— S-ar fi putut rupe acul. Ți-ar plăcea să-ți scormonesc în braț după el?

— E chiar o pasăre! — Insistă Maytera. — A țopăit în partea aceea.

În bucătăria ta, cred, Patera.

— De fapt, e puțul scării, — o corectă Silk. — Mă surprinde că e încă aici.

— Era mare și neagră, cred că avea aripa ruptă. Nu și-o târa, dar nici n-o ținea prea bine, dacă mă-nțelegi. Nu e cumva pasărea... Cea care...

— Stai liniștit, — îi spuse Crane lui Silk. Îi înfășura brațul într-un bandaj nou.

— Atunci nu mă mir că n-a zburat, — rosti augurul, iar Maytera Marble îl privi curioasă.

— E cea pe care am vrut s-o sacrific, Maytera. A leșinat doar ori a făcut o criză, ori cine știe ce pățesc păsările. Dimineață am deschis geamul la bucătărie ca să-i dau drumul, dar cred că i-am rupt aripa când am lovit cu baștonul pe dulapul cu alimente.

Silk ridică obiectul și i-l arătă. Își aminti de Blood, apoi că va trebui să-i explice Mayterei Marble și, dacă nu avea noroc, și Mayterei Rose, și Mayterei Mint, cum de ajunsese să se rănească.

— Pe dulapul cu alimente, Patera?

— Da. Acolo era pasărea. A zburat acolo, bănuiesc, — adăugă el, gândindu-se la explicația pe care o aștepta sibila.

Crane trase un scăunel pentru picioare și se așeză.

— Ridică tunica. Bine. Trage puțin în jos de cingătoare.

Maytera Marble întoarse capul cu delicatețe.

— Dacă pot s-o prind, vrei să-i îngrijești aripa? — întrebă Silk.

— Nu mă pricep să dreg animale, dar o să-ncerc. Am îngrijit șoimii lui Musk de câteva ori.

Silk își drese glasul, decis s-o păcălească pe Maytera Marble cât mai puțin, dar să nu-i spună de ce s-a dus la vila lui Blood.

— Vezi tu, Maytera, după ce l-am văzut... după ce l-am văzut pe prietenul Mayterei Mint — știi de cine vorbesc — m-am gândit c-ar fi bine să mă duc la Blood. Îl mai ții minte? Te-ai plimbat cu el pe-aici ieri după-amiază.

— Desigur, Patera. Cum aș putea să-l uit?

— După aceea, când am stat de vorbă în livadă, mi-ai spus că clădirile noastre o să fie dărâmate. Adică nu neapărat că vor fi dărâmate, dar că noi va trebui să plecăm de aici. Așa că m-am gândit că ar fi înțelept din partea

mea să stau de vorbă deschis cu noul proprietar. Locuiește la țară, deci mi-a luat mult mai mult decât am anticipat, mă tem.

— Lasă-te pe spate puțin, — îl rugă Crane. Îi tampona pieptul și abdomenul cu o soluție albastră.

Maytera Marble dădu din cap neîncrezătoare.

— A fost foarte frumos din partea ta, Patera. Extraordinar, chiar, deși mie nu mi-a dat impresia că...

Silk se lăsă pe spate cât putu de mult, cu șoldurile împinse înainte.

— Ba da. O să mă lase, adică o se ne lase să stăm aici cel puțin încă o lună. Și s-ar putea să nu fim nevoiți să plecăm deloc.

— O, Patera! — Maytera Marble uită de ea și se uită la Silk. Acesta se grăbi să adauge:

— Dar voiam să-ți spun că unul dintre oamenii care lucrează pentru Blood ține pe lângă el niște păsări foarte mari. Cred că sunt mai multe, din câte vorbeau despre ele.

Crane dădu din cap absent.

— Și i-a dat una lui Blood. Era întuneric și mă tem că m-am apropiat prea mult de ea. Blood a fost foarte drăguț și a sugerat ca doctorul Crane să treacă azi pe aici ca să-mi îngrijească rănile.

— Vai, Patera, ce frumos din partea lui! — În ochii Mayterei se citea admirația pentru abilitățile de diplomat ale lui Silk, iar el simți cum roșește.

— E datoria mea, — spuse Crane modest, punând dopul pe sticla cu soluție albastră.

Silk înghiți și trase aer adânc în piept, sperând că venise momentul așteptat.

— Înainte de a pleca, doctore, trebuie să-ți spun ceva. Mi-ai spus că vei îngriji pasărea dacă reușesc s-o prind. A fost foarte frumos din partea ta.

Crane înclină din cap prudent.

— Scuză-mă, trebuie să-mi iau cutterul.

— În dimineața asta, — reluă Silk, — am fost chemat să aduc iertarea zeilor unei fetițe pe nume Teasel.

Maytera Marble deveni încordată.

— E pe moarte, dar eu cred... Îndrăznesc să sper că se va însănătoși, dacă i se dau îngrijiri medicale minime. Părinții ei sunt săraci și au mulți

copii.

— Întinde piciorul.

Crane se așeză din nou pe scăunel și luă în poală piciorul lui Silk. Cutterul bârâi.

— Nu te pot plăti, — insistă augurul. — Nici eu, decât prin rugăciuni. Dar fără ajutorul tău Teasel ar putea muri. Părinții ei se așteaptă la asta, altfel tatăl ei n-ar fi venit aici după mine, înainte de-a se lumina de ziuă. Sunt numai doi doctori în tot cartierul și nici unul nu tratează pe nimeni dacă nu e plătit înainte. I-am promis mamei lui Teasel c-o să fac tot ce pot să-i aduc un doctor, iar tu ești singura mea speranță.

Crane înălță privirea spre el. Silk citi în ochii lui o privire calculată și o speculație vagă pe care nu le înțelese.

— Ai fost acolo în dimineața asta? — îl întrebă doctorul.

— Da, de-asta m-am culcat așa târziu. Tatăl ei a venit la mănăstire înainte de a mă întoarce de la Blood. Când a văzut că eram acasă, Maytera Rose a venit și mi-a spus despre ce e vorba. Am plecat imediat. — Amintirea roșiilor verzi îl înțepă ca o viespe. Sau aproape imediat, — adăugă cu glas scăzut.

- Trebuie să te duci la ea, doctore. Zău, trebuie, — spuse Maytera Marble.

Crane o ignoră, pipăindu-și bărbia.

— Și le-ai spus că o să-ți-cerci să aduci un doctor pentru... cum o fi chemând-o?

Silk se umplu de speranță.

— Da. Îți rămân îndatorat până când Pas va hotărî sfârșitul spiralei. De-abia aștept să-ți arăt unde stă fata. Putem să ne oprim la ea în drum.

— Patera! Scările alea! — Exclamă Maytera cu respirația tăiată.

Crane se aplecă deasupra ghipsului; cutterul bâzâi și jumătate din el căzu pe jos.

— N-o să urci atâtea scări, nu te las. Nu cu glezna asta. Poate să-mi arate Marble...

— Da, da! — Maytera țopăi de nerăbdare. — Trebuie s-o văd. E una de-a mea.

— Sau poți să-mi dai adresa. Purtătorii mei știu să ajungă acolo. Mă duc s-o văd și pe urmă vin înapoi la tine. — Îndepărtă și restul ghipsului.

— Te doare tare?

— Nu atât de tare cât m-am îngrijorat din cauza lui Teasel, — spuse Silk. — Dar tu ai avut grijă de asta, cel puțin de cel mai grav aspect. Niciodată nu-ți voi mulțumi destul.

— N-am nevoie de mulțumirile tale. — Crane se ridică și-și curăță pantalonii de resturile de ghips. — Nu vreau decât să-mi respecți indicațiile. O să-ți pun un pansament. E bun și se poate refolosi, așa că-l vreau înapoi când ți se vindecă glezna. Și mai vreau să-l folosești exact cum îți spun.

— Așa o să fac, promit.

— Iar tu, Marble, — spuse doctorul întorcându-se spre sibilă, — poți să vii cu mine în lectică. Te scutesc de mers pe jos. Vreau să le spui părinților fetei că nu fac asta pentru că am inimă bună, n-am de gând să mă cicălească toți cerșetorii ziua și noaptea. Îi fac o favoare lui Silk, lui Patera Silk, așa îi spui? Și nu se va mai repeta.

Maytera înclină din cap cu umilință.

Micuțul doctor se duse la trusă și scoase o bucată lată de material ca pielea de capră.

— Ai mai văzut așa ceva?

Silk scutură din cap.

— O lovești cu piciorul. — Crane o aruncă și-i trase un picior bandajului galben, care se lovi de peretele opus. — Sau o arunci de mai multe ori, sau lovești cu ea ceva neted, ca scăunelul de acolo. Doctorul luă bandajul și-l aruncă în aer de câteva ori. — Se încălzește din cauza loviturilor. Pricepi? Uite, pune mâna.

Silk simți furnicături când atinse banda aproape fierbinte.

— Căldura o să-ți facă bine la gleznă. Sonarul — tu nu-l auzi, dar e acolo — o să întrețină procesul vindecării. Mai mult, va sesiza ruptura din maleola mediană și o va fixa ca să nu se miște. — Crane avu o ezitare. — Nu se mai găsesc bandaje din astea, dar eu am unul. De obicei, nu spun pacienților despre el.

— O să am mare grijă de el, — promise augurul — și-o să ți-l înapoiez când vrei.

— N-ar trebui să plecăm? — îndrăzni Maytera Marble să întrebe.

— Imediat. Învelește-ți glezna cu el, Patera. Strânge-l bine. Nu trebuie

să-l legi sau să-l prinzi cumva, o să stea fix acolo câtă vreme simte osul rupt.

Bandajul parcă se răsuci singur în jurul piciorului lui Silk, încălzindu-l puternic, dar plăcut. Durerea din gleznă slăbi.

— O să-ți dai seama singur când nu mai funcționează. Să-l dai jos imediat și să-l lovești de perete, cum ți-am arătat, sau să bați covorul cu el. — Doctorul își frecă bărbia. — Să vedem. Azi e Ziua lui Sphigx. O să vin din nou de Ziua lui Hierax, să văd cum stai. Oricum, ar trebui să mergi aproape normal peste o săptămână. Dacă nu ți-l iau de Ziua lui Hierax, ți-l iau atunci. Dar până atunci, să nu calci cu piciorul bolnav. Ia-ți o cârjă, la nevoie. N-ai voie să fugi sau să sari. M-ai auzit?

— Da, desigur. Dar lui Blood i-ai spus c-o să treacă cinci...

— Nu-i așa de grav cum mi-am imaginat. Am greșit diagnosticul. Șeful augurilor... Cum i se spune, Prolocutorul? N-ai observat că nu eu sunt cel după care trimite când se îmbolnăvește? De ce crezi că face-așa? Din când în când, mai greșesc. Doctorii lui nu greșesc niciodată. Întreabă-i.

— Cum te simți, Patera? — se interesă Marble.

— Minunat! Parcă nici nu m-aș fi lovit, dacă nu mai bine. Parcă aș avea o gleznă nouă, mai bună decât cea ruptă.

— Ți-aș putea da zeci de remedii care te fac să te simți mai bine, — spuse Crane, — începând cu o injecție cu pur și o priză de rugină. Asta te va face cu adevărat mai bine, dar e mult mai greu. Acum spune-mi, ce-i cu pasărea aia a ta? Dacă trebuie s-o îngrijesc, mai bine o fac acum. Ce fel de pasăre e?

— O stăncuță de noapte.

— Vorbește?

Silk înclină din cap.

— Atunci poate că pot s-o prind singur. Maytera, vrei să le spui purtătorilor mei să vină pe Strada Soarelui. Sunt pe cea a Argintului. Spune-le că o să vii cu mine și că plecăm într-un minut-două.

Maytera Marble se îndepărtă.

— Tu să stai liniștit, — îl avertiză doctorul pe Silk, mișcând arătătorul spre el. — O găsesc eu.

Crane dispăru în puțul scării. În curând, Silk îl auzi vorbind în bucătărie, dar nu înțelese ce anume spunea.

— I-ai spus lui Blood că vindecarea va ține mai mult ca să câștig timp,

nu-i așa? Mulțumesc, doctore.

Nu primi răspuns. Bandajul era încă fierbinte și confortabil într-un mod straniu. Silk începu să rostească în șoaptă rugăciunea de după-amiază pentru Sphigx cea Vitează. O muscă mare cu spatele albastru intră zumzăind prin ușa deschisă, se învârti după mâncare și se lovi de geamul cel mai apropiat de Strada Soarelui.

— Vrei să vii puțin, Silk? — îl strigă doctorul din bucătărie.

— Da.

Silk se ridică și merse aproape normal spre bucătărie, cu piciorul drept desculț și bandajul greu în jurul gleznei.

— Se ascunde acolo sus. — Crane arătă spre dulap. — Mi-a spus ceva, dar nu vrea să coboare ca să-i văd aripa dacă nu-i promiți că n-o să-l mai lovești.

— Serios?

Stăncuța cârâi de pe dulap, iar Crane dădu din cap și trase cu ochiul.

— Atunci promit. Să mă judece Marele Pas dacă eu sau altcineva o să-i facă rău.

— Nu tăiat? — croncăni pasărea. — Nu băț?

— Nu, — declară Silk. — N-o să te sacrific și n-o să te rănesc în nici un fel.

— Pasăre de casă?

— Până când ți se vindecă aripa și poți zbura. Pe urmă ești liberă.

— Nu colivie?

Crane îl atenționă pe Silk și scutură din cap.

— Corect. Fără colivie. — Silk luă colivia de pe masă și o ridică deasupra capului suficient de sus ca s-o vadă pasărea. — Privește. — O aruncă de podea cu ambele mâini. Aşchiile subțiri săriră în toate părțile ca niște scântei. Călcă pe ea cu piciorul sănătos, apoi culese resturile și le aruncă în lada cu vreascuri.

— Cred c-o să-ți pară rău. Uneori e sâcâitoare.

Fluturând furioasă aripa sănătoasă, stăncuța zbură de pe dulap pe masă.

— Ce pasăre cuminte! — îi spuse Crane, așezându-se pe un taburet. — Acum o să te iau în brațe și vreau să stai nemișcată un minut. N-o să te doară mai mult decât trebuie.

— Și eu am fost prizonier câtva timp azi-noapte, — remarcă Silk, nu neapărat pentru sine. — N-am stat într-o colivie, dar tot nu mi-a plăcut.

Crane prinse pasărea calmă cu pricepere, blând, dar ferm.

— Adu-mi trusa, te rog.

Silk se întoarse în sellaria. Închise ușa spre grădină, apoi luă pachetul pe care i-l arătase Crane. După cum bănuise, era a doua robă bună a lui, cu penarul în buzunar, învelită în jurul pantofului care-i lipsea. Deși nu avea ciorap pe piciorul drept, se încălță, închise trusa medicală și o duse în bucătărie.

Pasărea cârâi și se zbătu când Crane îi întinse aripa rănită.

— Dislocată, — spuse doctorul. — Ca și cum ai avea tu un cot dislocat. I-am pus-o la loc, dar vreau s-o prind în atele ca să nu și-o scoată iar înainte de a se vindeca. Între timp, ar fi bine stă stea înăuntru ca să n-o mănânce pisica.

— Atunci rămâne pe socoteala ei, — spuse Silk.

— Rămâne, — repetă pasărea.

— Nu mai ai colivie, — continuă Silk sever, — iar eu n-am de gând să mă coc de căldură cu geamurile închise ca să te împiedic să ieși afară.

— Nu afară, — îl asigură pasărea.

Crane scormoni în trusă.

— Sper că nu.

Augurul trase pătura de la geamul care dădea spre grădină, îl deschise și-o împătură.

— La ce oră trebuie să te întâlnești cu Blood la casa galbenă?

— Fix la ora unu.

Silk duse pătura în sellaria. La întoarcere, rosti:

— Probabil c-o să întârzii. Nu cred c-o să facă altceva mai rău decât să se plângă.

— Așa trebuie să gândești. Din câte îl cunosc, o să-ntârzie și el. Îi place să fie toată lumea adunată când vine. Nu cred că va sosi înainte de două.

Silk se duse la fereastra dinspre Strada Soarelui, dădu jos cârpa și prosopul de vase și-l deschise și pe el. Avea gratii împotriva hoților. Îi trecu prin minte că era prizonier în sensul adevărat al cuvântului, în prezbiteriul vechi, cu patru camere, pe care se obișnuise să-l numească acasă. Alungă din minte gândul. Dacă lectica lui Crane fusese pe Strada Soarelui, acum

dispăruse de acolo. Firește, Maytera Marble își făcuse datoria și acum aștepta pe Strada Soarelui.

— Asta trebuie să țină.

Crane își făcu de lucru cu o bucățică de material albastru sintetic țeapăn.

— O să fii gata de plecare când mă întorc?

Silk răspunse înclinând din cap și-și pipăi maxilarul.

— Va trebui să mă bărbieresc. O să fiu gata până atunci.

— Bine. Sunt în întârziere și fetele o iau razna dacă nu pot ieși la cumpărături. — Crane aplică ultima fâșie de bandă aproape invizibilă ca să fixeze atela. — O să cadă singură peste câteva zile. S-o lași să zboare, dacă vrea. Dacă e ca șoimii, să știi că știe foarte bine și singură ce poate și ce nu.

— Nu zburat, anunță pasărea.

— Nu acum, poți să fii sigură. În locul tău, astăzi nici n-aș mișca aripa.

Lui Silk îi zbură mintea în altă parte.

— Sunt posedate de diavol, așa-i? Cele din casa galbenă?

— Nu știu, — îi răspunse doctorul întorcându-se spre el. — Orice-ar fi, sper să reușești mai multe decât mine.

— Ce se petrece acolo? Șoferul care m-a adus și eu am auzit un țipăt azi-noapte, dar n-am intrat.

Micuțul doctor duse degetul la nas.

— O fată țipă din mii de motive, mai ales una de-acolo. I s-a pătat rochia preferată, a avut un coșmar sau a văzut un păianjen.

Silk simți un junghi scurt în picior, în cuda bandajului protector. Deschise cămara din colțul nordic al bucătăriei și scoase taburetul pe care îl folosea Patera Pike când mânca.

— Nu cred că Blood vrea să exorcizez visurile femeilor sale.

Crane închise trusa cu un pocnet.

— Numai femeia însăși ocupă conștiința a ceea ce oamenilor ca tine le place să numească o femeie „posedată", Silk. Conștiința nu e decât o abstracțiune, un lucru imaginat, convenabil. Când spun că un om e inconștient, spun că au fost suspendate anumite procese mintale. Când spun că și-a recăpătat conștiința, înseamnă că au fost reluate. Nu poți ocupa o abstracțiune așa cum ocupi un oraș.

— Acum un moment spuneai că femeia însăși o ocupă, — relevă Silk.

Crane se ridică după ce aruncă o ultimă privire la pasărea rănită.

— Deci vă învață și alte lucruri, în afară de proștii.

— Se numește logică.

— Logică să fie. — Crane zâmbi, iar Silk descoperi, spre surprinderea lui, că-l plăcea. — Păi, dacă va trebui s-o consult pe fata asta bolnavă a ta, ar trebui s-o șterg. Ce-i cu ea? Are febră?

— Mie mi s-a părut că are pielea rece, dar tu știi mai bine ca mine.

— Așa sper și eu. — Doctorul își luă trusa. — Să vedem... prin camera din față de acolo pentru Strada Soarelui, nu? Poate mai vorbim în drum spre Orchid.

— Să te uiți la ceafa ei.

Crane se opri în prag, îi aruncă o privire întrebătoare, apoi ieși grăbit.

Murmurând o rugăciune pentru Teasel, Silk se duse în sellaria și închise și zăvorî ușa spre Strada Soarelui, pe care Crane o lăsase deschisă. Când trecu pe lângă o fereastră, văzu lectica lui Crane. Maytera Marble stătea comodă lângă doctor, cu fața metalică îndreptată înainte, de parcă ea singură conducea lectica, prin forța gândului. Sub privirile lui Silk, purtătorii porniră grăbiți, iar lectica dispăru din raza lui vizuală.

Încercă să-și amintească dacă există vreo lege care să interzică sibilelor să călătorească în lectica unui bărbat; era foarte posibil, dar nu-i veni în minte nici o constrângere anume. Practic vorbind, el nu găsea nici o obiecție, câtă vreme erau ridicate perdelele.

Baștonul cu cap de leoaică zăcea lângă scaunul în care stătuse ca să-l examineze Crane. Îl ridică absent și-l flutură prin aer. Câtă vreme funcționa bandajul, n-avea nevoie de el, sau îi va trebui numai foarte puțin. Se hotărî să-l țină la îndemână oricum, se va folosi de el când va trebui să refacă bandajul. Îl propti de ușa către Strada Soarelui, ca să nu-l uite când avea să plece cu Crane la casa galbenă.

Câțiva pași de probă îi demonstrară încă o dată că, mulțumită bandajului de la Crane, putea merge la fel de bine ca înainte. Nu avea motiv să nu care sus pe scări un lighean cu apă caldă și să se radă ca de obicei. Reveni în bucătărie.

Tot pe masă, stăncuța mișcă din cap în direcția lui, întrebătoare.

— Pasăre flămândă, — îi spuse ea.

— Și eu sunt flămând. Dar nu mai mănânc până după miezul zilei.

— Amiază acum.

— Probabil.

Silk ridică unul din capacele sobei și se uită înăuntru; măcar odată mai luceau câțiva tăciuni. Suflă ușor peste ei și adăugă o mână de aschii de la colivia spartă, gândindu-se că stăncuța era mai inteligentă decât își închipuise.

— Pasăre flămândă.

Începură să joace flăcările printre tăciuni. Se întrebă dacă trebuie să pună și lemne de foc, dar renunță la ele.

— Îți place brânza?

— Place brânza.

Silk găsi ligheanul și-l așeză sub robinetul pompei de apă.

— E tare, te previn. Dacă te aștepți la brânză bună și moale, o să fii dezamăgită.

— Place brânza!

— Bine, bine, îți dau.

Fu nevoit să pompeze cu forța de multe ori până căzură primii stropi de apă. Dar umplu ligheanul pe jumătate și-l așeză pe sobă. Se gândi puțin și umplu și cana păsării.

— Brânză acum? — întrebă stăncuța. — Cap de pește?

— Fără capete de pește, nu am. — Scoase brânza, mai mult coji întărite, și o așeză lângă cană. — Ai grijă să nu vină șobolanii până mă întorc. Și lor le place brânza.

— Place șobolani. — Stăncuța plescăi din ciocul stacojiu și gustă din brânză.

— Atunci n-o să te simți singură.

Apa de pe sobă se răcise, iar surcelele erau aproape stinse. Silk luă ligheanul și porni spre scări.

— Unde șobolani?

Se opri și se întoarse spre stăncuță.

— Vrei să spui că-ți place gustul lor?

— Da, da!

— Înțeleg. Cred c-ai putea omorî unul, dacă nu-i prea mare. Cum te cheamă?

— Nu nume. — Stăncuța reveni la brânză.

— Să știi că-mi mănânci prânzul. Acum va trebui să găsesc altceva sau să plec flămând.

— Tu Silk?

— Da, așa mă cheamă. L-ai auzit pe doctorul Crane spunându-mi pe nume, probabil. — Se opri să cumpănească preț de o clipă. — Cred c-o să-ți spun Oreb. Ăsta e un corb din Scrieri, iar tu semeni cu un corb. Îți place numele?

— Oreb.

— Corect. Musk și-a botezat pasărea după un zeu, ceea ce e foarte rău, dar nu cred că obiectează cineva dacă iau un nume din Scrieri, căci nu e unul divin, mai ales că și acolo e numele unei păsări. Deci Oreb rămâne.

În fața spălătorului, își ascuți briciul mare, cu mâner de os, care așteptase în biroul mamei până crescuse suficient ca să se bărbierească, își săpuni fața și-și dădu jos barba blond-roșcată. În timp ce ștergea briciul, se gândi, cum se gândea măcar o dată pe săptămână, că fusese al tatălui său. Și, ca de atâtea alte ori, îl duse la fereastră, căutând urme ale fostului proprietar. Nu zări nici un nume, nici o monogramă, nici măcar sigla celui care l-a făcut.

Maytera Rose și Maytera Mint luau prânzul, cum o făceau de multe ori pe vreme călduroasă, la o masă din mănăstire, mutată la umbra unui smochin. După ce se șterse pe față, Silk duse ligheanul înapoi în bucătărie, turnă apa folosită și se alătură celor două sibile din grădină.

Maytera Rose îi făcu semn să se așeze pe scaunul care de obicei stătea Maytera Marble.

— Nu vrei să mănânci cu noi, Patera? Avem destulă mâncare pentru trei persoane.

Simți înțepătura clar intenționată de sibilă.

— Nu, dar trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine, Patera. Și eu.

Maytera Rose începu să se pregătească serios de ridicare.

Augurul se așeză grăbit.

— Despre ce e vorba, Maytera?

— Speram să vorbim aseară, dar ai plecat.

Din coșul acoperit cu șervețel venea un miros mirific, ca din Mainframe, Maytera Marble copsese ceva de dimineață și lăsase rodul muncii

ei în cuptor, pentru ca Maytera Mint să-l scoată după ce avea să plece ea cu Crane. Silk înghiți în sec și mormăi un „Da", fără alte comentarii.

— Iar în dimineața asta mi-a ieșit din cap. Nu m-am putut gândi decât la omul acela înfiorător, tatăl fetiței. O să-l trimit pe Horn la tine în dupămasa asta ca să-l pedepsești. L-am pedepsit și eu, fii sigur. Acum trebuie să-și recunoască greșeala și în fața ta, asta e ultima etapă a pedepsei. — Maytera se opri să dea mai multă greutate cuvintelor ei, cu capul înclinat, ca stăncuța, fixându-l pe Silk cu ochiul bun. — Și, dacă hotărăști să-i dai și alte pedepse, n-m nimic împotrivă. Ar putea avea consecințe benefice.

— Ce-a făcut?

Porțiunea sintetică a gurii Mayterei se lăsă în jos a dezgust. Așa cum făcuse de atâtea ori, Silk se întrebă dacă femeia bătrână, roasă de boli, care fusese odată Maytera Rose, era conștientă.

— Te-a luat în râs, Patera, imitându-ți vocea și gesturile și vorbind prostii.

— Atât?

Maytera pufni pe nas și scoase un corn proaspăt de sub șervețel.

— Aș zice că e mai mult decât suficient.

— Dacă Patera însuși... — începu Maytera Mint.

— Înainte de a se naște Patera, m-am străduit să semăn respectul pentru chemarea sfântă a augurilor, chemare — ca a noastră, a sibilelor — stabilită chiar de Scylla noastră cea Sfântă. Îmi continuu strădania și astăzi. Încerc, ca întotdeauna, să-l învăț pe fiecare elev dat în grija mea să respecte roba, indiferent de bărbatul sau femeia care o poartă.

— O lecție bună pentru noi toți, — oftă Silk. — Foarte bine, o să stau de vorbă cu el când pot. Dar plec în câteva minute și nu mă întorc decât târziu. Asta voiam să vă spun, mai ales Mayterei Mint.

Maytera Mint ridică spre el o pereche de ochi căprui întrebători.

— O să fiu ocupat, nu știu pentru câtă vreme. Îl mai ții minte pe Auk, Maytera. Trebuie să ți-l amintești. I-ai fost dăscăliță și știu că i-ai vorbit despre el Mayterei Marble ieri.

— Da, într-adevăr, Patera. — Chipul mic al Mayterei Mint, deloc urât, se lumină.

Maytera Rose pufni, Iar Maytera Mint lăsă iar ochii în jos.

— Am vorbit cu el aseară, foarte târziu.

— Da?

— Da, dar să nu uit exact ce vreau să-ți spun. L-am mai văzut și înainte de a vorbi, și i-am dat iertarea. Se străduiește sincer să-și schimbe viața în bine, cred.

Ochii strălucitori de mândrie ai Mayterei Mint se ridicară din nou.

— E minunat, Patera!

— Într-adevăr minunat. Și e mai degrabă lucrarea ta și a lui Patera Pike decât a mea. Voiam să-ți spun că, atunci când am vorbit cu el ultima oară, a spus că s-ar putea să vină pe-aici astăzi. Dacă vine, sunt convins că va trece să-și prezinte omagiile în fața ta.

Silk așteptă de la ea o confirmare care nu veni. Maytera rămase cu privirea în pământ și cu brațele încrucișate.

— Te rog să-i spui că sunt nerăbdător să-l întâlnesc. Roagă-l să mă aștepte, dacă poate. Nu cred c-o să vină înainte de cină. Dacă nu m-am întors, spune-i că vin cât pot de repede.

Întinzând untul galben și gras pe alt corn, Maytera Rose rosti:

— Aseară plecaseși deja când Horn a terminat de lucrat pentru tatăl său. O să-i spun și lui că trebuie să te aștepte.

— Sunt convins că-i vei spune, Maytera. Vă mulțumesc amândurora.

Silk se ridică și se strâmbă când călcă prea tare cu piciorul bolnav. Pentru o exorcizare obișnuită, avea nevoie de Scrierile Crasmologice din manteion și de imaginile zeilor, mai ales ale lui Pas și ale Scyllei. Și a lui Sphigx, patroana zilei. Își aminti că nu-și terminase rugăciunile; nu așa va obține favoruri de la zei.

O să ia tripticul primit de la mama sa, pentru că era însoțit de rugăciunile ei. Urcând din nou pe scări, simțindu-și glezna mai tare decât în urma vizitei lui Crane, se gândi că fusese instruit cum să procedeze numai cu diavoli care nu existau. Își aminti cât de surprins fusese când aflase că Patera Pike credea în ei și chiar vorbise cu mândrie aprinsă de eforturile lui personale de a-i goni.

Înainte de călca pe ultima treaptă, regretă că lăsase baștonul lui Blood în sellaria. Așezat pe pat, scoase bandajul; era rece. Îl lovi de perete cu toată puterea și-l puse la loc, apoi își scoase pantoful și își luă o șosetă curată.

Blood îl va aștepta la casa galbenă de pe Strada Lămpii. Musk sau cineva la fel de rău ca el îl va însoți. Silk împăturii tripticul, îl așeză în caseta

de tek cu căptușeală de poștav verde, legă fâșiile și trase mânerul. Tripticul și Scrierile, pe care va trebui să le ia înainte de plecare; gammadionul lui Pas îl avea deja la gât, mărgelele în buzunar. Ar fi înțelept să ia și o lampă sfântă, ulei și alte lucruri. Se gândi și renunță pe rând la câteva dintre ele, apoi scoase cheia de sub ulciorul cu apă.

CU VULTURUL CEL TÂNĂR PE MÂNA STÂNGĂ înmănușată, Musk stătea pe trotuarul spart, lângă fântâna Scyllei, și se uita în jur. Își ținea capul și spatele drept, ca orice Gardian. Se uitau la el de pe terasa umbroasă; Blood, Consilierul Lemur* și verișorul lui, Consilierul Loris, Comisionarul Simuliid† și încă vreo șase. Musk scutură în minte paharul cu zaruri.

Vulturul fusese dresat să stea pe încheietura mâinii și să reacționeze la momeală. Îi cunoștea vocea și învățase s-o asocieze cu mâncare. Când îi va scoate gluga, va vedea fântâna, apa curgând într-o regiune în care apa de orice fel era acum o raritate. Venise vremea să învețe să zboare, asta nu avea cum să-l învețe. Se va întoarce după momeală și la scândura cu carne. Sau nu. Era timpul să arunce zarurile.

Vocea lui Blood se auzi prin susurul apei de la fântână:

— Nu-l grăbi.

Cineva întrebase ce aștepta. Oftă, știind că nu mai putea amâna prea mult. Nu putea ține în loc clipa în care pasărea pe care era posibil să n-o mai vadă niciodată era încă a lui.

Cerul era gol, așa părea, tărâmurile cerești invizibile în spatele razelor nesfârșite ale soarelui orbitor. Zburătorii, dacă existau, nu se vedeau nici ei. De partea cealaltă a zidului, deasupra copacilor, câmpiile îndepărtate se ondulau înspre cer, dispărând într-o ceață albăstruie. Lacul Limna părea un ciob de oglindă așezat în spirală ca un kitsch într-o ramă ieftină.

E timpul să arunce zarurile.

Ca și cum știa ce se va întâmpla, vulturul tânăr începu să se agite. Musk înclină din cap pentru sine.

— Să te întorci la mine, — îi șopti el. — Să te întorci la mine.

---

*Primată din familia *Lemuridae*

†Muște din familia *Simuliidae* ale căror larvele se reproduc în apă curgătoare și care sug sânge

Atunci, ca și controlat de altcineva (un zeu sau fiica nebună a lui Blood), ridică brațul drept. Cu mâna dreaptă trase gluga ștacojie de pe capul păsării și-o aruncă.

Vulturul cel tânăr ridică aripile, gata să zboare, apoi le coborî la loc. Poate c-ar fi trebuit să poarte mască. Dacă vulturul îl atacă acum, îi va lăsa urme pe viață sau îl va omorî; dar era prea mândru pentru mască.

— Zboară, vulture! — Ridică brațul, clătinându-l ca să arunce pasărea în aer. O fracțiune de secundă își închipui că nu va zbura deloc.

Aripile mari suflau aerul spre el. Încet și neîndemânatic, pasărea își luă zborul. Vârfurile aripilor atingeau firele de iarbă la fiecare coborâre — un zbor spre zid, la stânga, pe lângă poartă, iarăși la stânga, deasupra ierbii. Oare se va întoarce le el?

Pe terasă, împrăștiind spectatorii ca puii de potârniche. Dacă făcea dreapta la capătul aripii de clădire, lua vizuina felinelor drept adăpostul păsărilor...

Mai sus, la înălțimea zidului, iar la stânga. Tot la stânga, până trecu deasupra capului, cu aripile ca un fulger îndepărtat. Sus, mai sus, zbura în cercuri, în curentul de aer care se înălța de pe iarba ofilită și acoperișurile arse. Tot mai sus se ridica vulturul cel tânăr, săgeată neagră pe cerul luminos, până când, asemenea câmpiilor, se pierdu în imensitatea cerului.

Spectatorii plecară, dar Musk rămase pe loc, ferindu-și ochii de soarele necruțător. După mult timp, Hare îi aduse un binoclu. Îl duse la ochi, dar nu văzu nimic.

Capitolul 10

Pisica cu coada roșie ca para focului

STRADA LĂMPII SE ÎNTINDEA, ÎNCĂ O DATĂ, FAMILIARĂ ȘI SIGURĂ, LIPSITĂ DE misterele nocturne. Silk, care o străbătuse deseori, recunoscu câteva magazine, chiar și ușa largă, proaspăt lăcuită, a casei galbene.

Femeia corpolentă care îi deschise după ce bătu păru uimită de prezența lui.

— E foarte devreme, Patera. De-abia m-am sculat.

Își adeveri vorbele cu un căscat, acoperindu-și gura cu întârziere. Capotul ei roz se deschise și el ca o gură, dezvăluind printre buze falduri de carne albă, ca de mort.

Aerul casei năvăli din spatele ei, fierbinte și încărcat de sute de mirosuri stătute și duhoare acră de vinuri răsuflate.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Blood aici la ora una, — îi spuse Silk. — Cât este ceasul?

Crane se furișă pe lângă ei în camera de primire din spate. Femeia îl ignoră.

— Blood întârzie întotdeauna, — spuse ea vag. Îl conduse pe sub o arcadă joasă și o draperie de mărgele de lemn zornăitoare într-un birou mic. O ușă și o fereastră dădeau spre curtea pe care și-o imaginase noaptea trecută. Deși ambele deschise, aerul din birou era mai încins decât cel de afară.

— Au mai venit exorciști la noi.

Femeia corpolentă se așeză pe singurul scaun confortabil, lăsându-i lui Silk unul fără brațe, din lemn lăcuit. Îl acceptă recunoscător, lăsându-și geanta pe podea, cu tripticul în poală și cu bastonul lui Blood între genunchi.

— Pun pe cineva să-ți aducă o pernă, Patera. Aici stau eu de vorbă cu fetele mele, iar un scaun tare e mai bun. Le ține treze și șezutul îngust le dă senzația că s-au îngrășat, ceea ce e adevărat, în cele mai multe cazuri.

La amintirea roșiilor prăjite, îl cuprinse iarăși remușcarea, însoțită de o foame cumplită. Nu cumva vorbea un zeu prin gura femeii ăsteia decrepite?

— E bine și așa, — i se adresă el. — Și eu trebuie să învăț să mă gândesc mai puțin la burtă și la somn.

— Vrei să vorbești cu toate fetele deodată? Unul din ceilalți așa a făcut. Sau pot să-ți povestesc eu.

Silk făcu un gest ca să alunge întrebarea.

— Nu mă privește ce au făcut diavolii aceștia anumiți. Dacă dau atenție trucurilor lor malițioase, risc să-i încurajez. Sunt diavoli, deci nedoriți în această casă. Atâta știu, iar dacă tu și... și toți ceilalți locuitori ai casei vreți să cooperați cu mine, nici nu-mi trebuie altceva.

— În regulă.

Femeia corpolentă își aranjă pernele mari din scaun și se lăsă pe spate.

— Crezi în existența lor, hă?

Venise și întrebarea asta.

— Da, — îi spuse el ferm.

— Unul dintre ceilalți nu credea. A rostit multe rugăciuni și a făcut paradă și toate cele, dar ne credea nebuni pe toți. Era cam de vârsta ta.

— Și doctorul Crane e de aceeași părere, deși are barba căruntă. Nu se exprimă chiar atât de dur, dar așa crede. Și pe mine mă crede dus cu sorcova.

Femeia corpolentă zâmbi amar.

— Ăhă, pricep. Apropo, eu sunt Orchid. — Îi întinse mâna ca și cum s-ar fi așteptat să i-o sărute.

Silk i-o cuprinse și se prezentă:

— Patera Silk, de la manteionul de pe Strada Soarelui.

— Locul ăla vechi? Mai funcționează?

— Da, desigur, și încă foarte bine.

Întrebarea îi aminti că în curând s-ar putea închide, deși era mai bine să nu-i spună și ei.

— La noi e închis acum, — îl informă Orchid. — Deschidem numai la nouă, deci ai tot timpul. Dar noaptea care vine e de obicei una pe cinste,

așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă ai termina până atunci.

Observând, într-un sfârșit, de ce o ocoleau ochii lui Silk, femeia se strădui, fără prea multe rezultate, să se acopere cu capotul roz.

— Ritualurile inițiale și cel principal n-ar trebui să-mi ia mai mult de două ore, dacă toată lumea cooperează. Dar e mai bine să așteptăm sosirea lui Blood. Azi-noapte mi-a spus că ne întâlnim aici și sunt sigur că vrea și el să ia parte.

Orchid îl privi cu ochi mijiți.

— Te plătește?

— Nu. Exorcizarea e un serviciu pe care i-l fac. De fapt, îi datorez mult mai mult. Pe ceilalți exorciști de care spui i-a plătit?

— El sau eu, depinde.

Silk se relaxă.

— În cazul ăsta, nu-i de mirarea că nu le-a reușit exorcizarea. E un ritual sacru, care nu se vinde și nici nu se cumpără. — Văzând nedumerirea femeii, adăugă: — Nu se pot vinde asemenea ritualuri, afirmația mea e adevărată în sensul propriu al cuvântului. Odată vândută, își pierde caracterul sacru și nu e altceva decât o mascaradă profană. Astăzi nu se va întâmpla așa ceva.

— Dar Blood ți-ar putea da ceva, nu?

— Da, dacă ar vrea. Darurile nu afectează natura ritualului. Un cadou nu se oferă pentru ceva, dacă se oferă. Un ritual eficient se bazează tocmai pe ideea că nu e vorba de o afacere între noi, și nici nu e. N-aș avea dreptul să mă plâng dacă nu aș primi un dar promis. Mă exprim clar?

Orchid înclină din cap șovăitoare.

— De fapt, nu aștept nimic de la Blood. Îi datorez mai multe servicii, ți-am spus. Când mi-a cerut să fac acest lucru, îi eram — și continuu să-i rămân — obligat.

Orchid se aplecă spre el, capotul căscându-se mai tare decât până atunci.

— Să presupunem că de data asta funcționează, Patera. Ți-aș putea da eu ceva, nu?

— Firește, dacă așa vrei. Dar nu-mi vei datora nimic.

— În regulă. Rămase pe gânduri o clipă. Noaptea de după Ziua lui Sphigx e noaptea noastră cea măreață, ți-am spus, de-asta vine Blood azi.

Ca să ne controleze înainte de a deschide. De Ziua lui Hierax ținem închis. Dar vino în orice altă zi și-o să-ți dau un permis. Ce spui?

Silk era șocat.

— Știi ce vreau să spun, Patera? Nu mă refer la mine, ci la orice altă fată, pe care-o vrei tu. Dacă vrei să-i dai ceva pentru ea, nici o problemă. Dar nu ești obligat, și nici casei nu trebuie să-i dai nimic. — Orchid cumpăni iarăși câteva clipe. — Ei bine, nu-i o ocazie de lepădat. O dată pe lună, timp de un an. — Îi văzu expresia și adăugă: — Sau pot să-ți aduc un băiat, dacă preferi, dar să-mi spui din vreme.

Silk scutură din cap.

— Dacă o faci, nu-i mai vezi pe zei? Nu așa se spune?

— Ba da. Echidna nu-ți dă voie. Îi poți vedea pe zei dacă se arată la Ferestrele noastre Sacre. Sau ești binecuvântat cu un copil din propriul trup. Dar nu amândouă.

— Nu vorbim de țânci, Patera.

— Știu despre ce vorbim.

— Zeii nu mai vin la noi. Nu în Viron, așa că, de ce nu? Ultima oară când s-au arătat eram... Nici nu eram născută.

— Nici eu.

— Atunci ce-ți pasă? Tot n-o să vezi nici un zeu.

— Ne îndepărtăm de subiect, nu crezi? — întrebă Silk cu un zâmbet amar.

— Nu știu. — Orchid se scărpină pe cap și-și examină unghiile. — Poate da, poate nu. Știi că locul ăsta a fost demult manteion?

Silk scutură din cap, șocat a doua oară.

— Da, da, un manteion. Cel puțin o parte din el. Numai că zeii nu s-au mai arătat decât rareori, chiar dacă înainte o făcuseră uneori. Așa că l-au închis și proprietarii acestei case l-au cumpărat, au dărâmat zidul despărțitor și au unit cele două părți. Poate de asta, nu? O chem pe Orpine* să-ți arate casa. Mai sunt câteva lucruri din vremea aia, poți să le iei, dacă te interesează.

— Ești foarte amabilă.

— Sunt o persoană amabilă. Întreabă pe oricine. — Orchid scoase un

*Iarbă grasă: *Sedum Maximum*

fluierat ascuțit. — Orpine vine imediat. Dacă vrei să afli ceva, întreab-o pe ea.

— Mulțumesc, o s-o întreb. Pot să-mi las lucrurile sacre aici până am nevoie de ele? — Perspectiva de a se despărți de triptic îi dădea o senzație de disconfort. — O să fie în siguranță?

— Sacul? Mai sigur decât la fisc. Poți să lași și cutia aia. Mă întrebam... Știi despre vechiul manteion din spate. Noi îi spunem casa desfătărilor. Crezi că de-asta se întâmplă ce se-ntâmplă?

— Nu știu.

— L-am întrebat pe unul din ceilalți și a spus că nu. Dar eu tot mă întreb. Poate că zeilor nu le place facem noi aici.

— Sigur nu le place.

— Dar n-ai văzut încă nimic, Patera. Nu suntem chiar așa de rele cum crezi.

— Nici zeii, nici eu nu credem că sunteți rele deloc, Orchid. Dacă ar crede că sunteți rele, nimic din ceea ce faceți nu i-ar uimi. Ei urăsc răul pe care-l faceți — și pe care-l fac eu — pentru că văd în noi puterea de a face bine.

— M-am gândit că au trimis diavolul ăsta ca să se răzbune pe noi. — Orchid fluieră din nou. — De ce nu vine fata asta odată?

— Zeii nu ne trimit diavoli, ci îi distrug oriunde îi văd, ștergându-i din Mainframe. Cel puțin așa spun legendele. Și Scrierile, pe care le am în geantă. Vrei să-ți citesc pasajul? — Silk își caută ochelarii.

— Nu. Povestește-mi tu, ca să înțeleg.

— Bine. — Silk își îndreptă umerii. — Pas a creat spirala, după cum știi. Când a terminat-o, a invitat-o pe regina lui, cele cinci fiice ale lor, cei doi fii și câțiva prieteni să o împartă cu ei. Însă...

Din spatele ușii luminate de soare se auzi un țipăt de groază.

Orchid țâșni de pe scaun cu viteză demnă de admirat. Șchiopătând ușor și repetându-și interdicția lui Crane de a fugi, Silk porni după ea, mergând cât putea el de repede.

Curtea era mărginită de portaluri pe ambele etaje. Căutând sursa tulburării, i se păru că grupuri întregi de femei tinere mai mult sau mai puțin dezbrăcate se arătau și dispăreau în spatele lor, deși le acorda foarte puțină atenție.

Moarta zăcea pe scările șubrede coborâte ca o scară din galeria înclinată de deasupra. Era goală, iar degetele mâinii stângi se încleștaseră pe mânerul unui pumnal care-i ieșea dintre coaste, sub sânul stâng. Capul îi era întors atât de nenatural în direcția lui Silk, încât probabil avea gâtul rupt. Dintr-o dată, Silk recunoscu chipul contorsionat în mod oribil.

În ciuda celor învățate, îl acoperi cu batista înainte de a-și mișca mărgelele.

Femeile se mai liniștiră, deși tot mai vedeau pumnalul, rana și sângele care țâșnea din ea.

Orchid începu să strige:

— Cine a făcut asta? Cine a înjunghiat-o? O brunetă cu cearcăne la ochi, puțin mai îmbrăcată decât cea întinsă pe jos, vorbi tărăgănat:

— Ea a făcut-o, Orchid. Ea s-a omorât. Gândește-te. Dacă nu vrei, atunci uită-te atentă.

Îngenuncheat pe o treaptă pătată de sânge de sub capul moartei, Silk mișcă mărgelele înainte și înapoi, apoi de la stânga dreapta, făcând semnul adunării.

– Îți aduc, fiica mea, iertarea tuturor zeilor. Adu-ți aminte vorbele lui Pas, care a spus: „Faceți voia mea, trăiți în pace, înmulțiți-vă și nu vă atingeți de sigiliul meu. Astfel mânia mea nu vă va ajunge. Mergeți de bună voie, căci orice rău veți face, vi se va ierta." O, fiica mea, să știi că Pas și alți zei mai mici m-au împuternicit să te iert în numele lor. Iar eu te iert, absolvindu-te de relele făcute. Le-am șters pe toate. — Silk trase semnul scăderii cu mărgelele. — Ești binecuvântată. — Mișcând din cap în sus și în jos de nouă ori, cum cerea ritualul, trasă semnul adunării.

O voce de femeie scuipa blesteme undeva în dreapta lui, blasfemia urmând obscenității:

— Pas muistul să te reguleze Pas stăpânul curvelor Pas s-o-nghită Echidna Pas lingău...

Lui Silk i se păru că femeia nu știe ce spune, poate nici nu-și dă seama ce vorbește.

— Te rugăm să ne ierți pe noi, cei vii, — continuă el, și mai făcu o dată semnul adunării peste capul femeii acoperit cu batista. — Eu și mulți alții am greșit adesea față de tine, fiica mea, am comis fapte îngrozitoare împotriva ta. Nu le ține în inima ta, ci începe viața care urmează în nevinovăție,

iertând aceste fapte. — Făcu iar semnul scăderii.

O fată impunătoare scuipă; părul ei ondulat avea culoarea zmeurii coapte.

— De ce faci asta? Nu vezi că-i țeapănă? E moartă și nu aude nimic din vorbele goale pe care le spui.

Rosti ultimele vorbe cu voce slabă, iar Silk își dădu seama că tot pe ea o auzise înjurând. Strânse mărgelele cu forță și se aplecă mai tare când ajunse la punctul culminant al liturghiei iertării. Soarele care-i ardea pe ceafă era mâna de fier încins a lui Pas cel cu două capete, țintuindu-l la pământ și cerându-i neîncetat să rostească fiecare cuvânt sacru și să execute fiecare pas fără greșeală.

— În numele tuturor zeilor, ești iertată pentru totdeauna, fiica mea. Vorbesc în numele Marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă... — Aici avea voie să ia o pauză și să-și tragă sufletul. Așa și făcu, apoi reluă: — Al lui Molpe cea minunată, al lui Tartaros cel sumbru, al lui Hierax cel superior, al Thelxiepeiei celei cu multă judecată, al Phaeai celei aprige, al lui Sphigx cea puternică. Și al tuturor zeilor mai mici.

Inexplicabil, o fracțiune de secundă, soarele orbitor ar fi putut fi lampionul clătinat și afumat din Taverna Cocoșului.

— Te iartă și Intrusul, fiica mea, căci vorbesc și în numele lui.

După ce făcu semnul adunării pentru ultima oară, se ridică și se întoarse spre femeia cu constituție impunătoare și păr de culoarea zmeurii. Spre marea lui ușurare, era îmbrăcată.

— Adu-mi ceva cu ce s-o acopăr. Vremea ei în acest loc s-a încheiat.

Orchid o interoga pe bruneta încercănată.

— Asta-i cuțitul ei?

— Tu ar trebui să știi. — Fără să se teamă, bruneta duse mâna pe sub balustradă și trase cuțitul din rană. — Nu cred. Mi l-ar fi arătat, iar eu nu l-am mai văzut niciodată.

Apăru și Crane coborând scările. Se aplecă deasupra moartei și-i prinse încheietura. După câteva secunde, se lăsă pe vine și o ascultă cu stetoscopul.

(Acceptăm această stare numită moarte cu atâta ezitare, reflectă Silk, nu pentru prima oară. Firește, pentru noi nu e un fenomen natural.)

Scoaterea pumnalului din rană făcu să curgă și mai mult sânge din ea. Cu toată hărmălaia, Silk auzi cum cad picăturile de pe trepte pe trotuarul

de cărămidă spartă din curte, ca ticăitul aritmic al unui ceas spart.

Orchid privea pumnalul cu ochi miopi.

— E-al unui bărbat. Un bărbat pe nume Cat. — Se întoarse cu fața spre curte și țipă: — Tăceți cu toatele! Ascultați-mă! Cunoașteți un individ pe nume Cat?

O fată negricioasă, mică de statură, cu cămașa ruptă se apropie.

— Eu îl cunosc. Vine uneori pe-aici.

— A fost aici azi-noapte? Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu sunt sigură, Orchid. O lună, poate.

Femeia corpolentă se îndreptă spre ea cu mers legănat, de rață, cu pumnalul ridicat. Tinerele se dădură la o parte în fața ei, ca niște boboci.

— Știi unde stă? Pe cine ia de obicei?

— Nu. Pe mine. Câteodată pe Orpine, dacă sunt ocupată.

Crane se ridică, se uită la Silk și scutură din cap. Puse stetoscopul deoparte.

Zbierătul lui Blood îi sperie pe toți.

— Ce se petrece aici? — Gras și mai înalt cu un cap decât majoritatea femeilor, pătrunse în curte cu aerul unui general care inspectează câmpul de luptă.

Văzând că Orchid tace, fata cu păr de culoarea zmeurii vorbi în locul ei cu glas firav:

— Orpine e moartă. Tocmai s-a sinucis. — Ținea sub braț un cearșaf curat, frumos împăturat.

- De ce? — întrebă Blood.

Nimeni nu-i răspunse. Fata trase cearșaful și-i întinse un colț lui Crane. Cei doi o acoperiră pe moartă.

Silk lăsă mărgelele deoparte și coborî scările în curte. Murmură mai mult pentru sine:

— N-a... nu pentru totdeauna. Nici măcar cât mine.

Orchid se întoarse spre el.

— Nu. Acum taci.

Musk îi luase pumnalul. După ce-l studie, i-l dădu lui Blood să-l cerceteze. Orchid explică:

— Un tip pe nume Cat vine aici din când în când. Probabil că i l-a dat sau l-a uitat la ea în cameră.

— Sau i l-a furat ea, — rânji Blood.

— Fetele mele nu fură! — Orchid începu să plângă așa cum cade un turn măcinat la temelie de un izvor ascuns. Era oribil să vezi fața aceea grasă, neîndurătoare contorsionându-se ca un copil bolnav de inimă. Blood o plesni de două ori cu palma și cu dosul ei, fără nici un efect, deși palmele se auziră în toată curtea.

— Să nu mai faci asta, — îl sfătui Silk. — Pe ea n-o ajută, iar ție îi poate dăuna.

Blood îl ignoră și arătă cu degetul spre trupul nemișcat de sub cearșaf.

— Cineva să-l ia de-aici. Tu de colo. Chenille. Ești destul de mare. Ia-o și du-o în camera ei.

Femeia cu părul ca zmeura coaptă se dădu în spate tremurând, petele roșii de pe pomeții proeminenți lucioase și artificiale.

— Pot să-l văd?

Silk luă cu îndemânare pumnalul de la Musk. Avea mânerul de os albit. În interiorul mânerului era arsă cu acul și vopsită manual o pisică roșcată ce se plimba cu un șoricel negru în gură. Coada roșie se înfășura în jurul mânerului. Urmând exemplul brunetei încercănate, Silk duse mâna după balustradă și-și scoase batista de sub cearșaf. Lama subțire, conică, era bine lustruită, dar nu gravată.

— Aproape nou, — murmură el. — Nu foarte scump, dar nici foarte ieftin.

— Orice prost vede asta, — spuse Musk și luă pumnalul înapoi.

— Patera. — Blood își drese vocea. — Ai fost aici. Probabil ai văzut cum a făcut-o.

Silk era tot cu mintea la pumnal.

— Cum a făcut ce anume?

— Cum s-a omorât. Hai să nu mai stăm în soare.

Cu mâna pe cotul lui Silk, Blood îl conduse în umbra galeriei, împrăștiind un cerc de femei aproape goale.

— Nu, — n-am văzut, spuse augurul încet. — Eram înăuntru, vorbeam cu Orchid.

— Păcat. Poate vrei să te mai gândești. Poate totuși ai văzut ceva prin geam sau altfel.

Silk negă scuturând din cap.

— Ești de acord că a fost sinucidere, nu, Patera? Chiar dacă n-ai văzut cu ochii tăi? — Tonul lui Blood era o amenințare clară. Silk se propti de zidul crăpat ca să nu-și mai chinuiască glezna bolnavă.

— Avea mâna pe pumnal când i-am văzut cadavrul prima oară.

— Îmi place, — zâmbi Blood. — În cazul ăsta, Patera, ești de acord că nu există nici un motiv să raportăm moartea.

— Cu siguranță n-aș vrea s-o raportez dacă aș fi în locul tău. — În sinea lui, Silk era convins că femeia nu-și luase viața, că legea cerea ca moartea ei violentă să fie raportată autorităților (totuși, nu-și făcea iluzii că s-ar depune eforturi prea mari pentru a se rezolva mișterul morții unei asemenea femei), că, dacă s-ar pomeni în locul lui Blood, ar renunța imediat, deși nici cinstea, nici morala nu-l obligau să spună astfel de lucruri, întrucât a le rosti însemna a pune în pericol manteionul. Era un raționament rezonabil și elaborat dar simți că se disprețuiește când îl revăzu a doua oară.

— Cred că ne înțelegem, Patera. Pot aduce trei sau patru martori, la nevoie, oameni care au văzut cum s-a sinucis. Dar știi cum e.

Silk se obligă să aprobe cu o înclinare a capului; niciodată nu-și dăduse seama că și recunoașterea pasivă a unei crime cerea atâta fermitate.

— Cred că da. Vrei să spui trei sau patru dintre femeile acestea nefericite. Însă mărturia lor nu va cântări prea mult și după aceea se vor aștepta să te revanșezi.

Îndrumat de Musk, un zdrahon mai chel chiar decât Blood ridicase cadavrul femeii, învelindu-l în cearșaf. Silk văzu cum îl duce în biroul lui Orchid, a cărui ușă o deschise Musk.

— Ai dreptate. Nici eu n-aș fi putut să spun mai bine. Avem deja suficiente probleme aici, — continuă el șoptit. — Gărzile au venit de trei ori în ultima lună și se vorbește că vor să închidă casa. În seara asta trebuie să găsesc o soluție să scap.

— Să scapi de cadavrul nefericitei, vrei să spui. Știi, am înțeles foarte greu situația, probabil pentru că nu sunt obișnuit cu astfel de oameni. O chema Orpine, nu? Așa a spus una din femei. Probabil avea camera de lângă biroul lui Orchid. În orice caz, acolo i-au dus cadavrul Musk și celălalt bărbat.

— Da, Orpine era. O mai ajuta pe Orchid să conducă treburile casei din când în când. — Blood se răsuci și plecă.

Silk îl urmări cum traversează curtea. Cu o noapte înainte, îl făcuse hoț; acum însă înțelese că greșise, de fapt, mințise ca să dea o formă romantică actelor sale, deși ar fura, neîndoielnic, dacă ar avea ocazia și n-ar fi nici un risc; era genul de om care considera furtul un lucru inteligent și era înclinat să se laude cu el.

Dar Blood nu era decât un negustor. Un negustor ale cărui afaceri erau întâmplător interzise de lege și nu puteau fi considerate altfel decât ilegale. Că lui, Patera Silk, nu-i plăceau asemenea oameni nu însemna decât că nu îi înțelegea atât de bine pe cât i-o cerea propria vocație.

Se strădui să-și pună ordine în gânduri, scoțându-l pe Blood (și pe el însuși) din categoria criminalilor. Blood era negustor sau un comerciant de anumite mărfuri; unul din angajații lui fusese omorât, mai mult ca sigur nu de el, nici la ordinul lui. Își aminti pisica desenată pe pumnal și de gravura de pe pistol. Îl scoase să-l reexamineze. De ambele părți ale mânerului de fildeș erau zambile aurii, pentru că fusese făcut pentru o femeie numită Hyacinth.

Puse pistolul înapoi în buzunar.

Numele lui Blood... Dacă pistolul ar fi fost făcut pentru el, desenul de pe mâner ar fi reprezentat sângele; poate un mic pumnal însângerat cu același model ori ceva asemănător. Pisica ducea un șoarece în gură, iar șoarecii astfel prinși sângerau, firește; dar pe desen nu era nici o picătură de sânge, iar șoarecele prins era cam mic. Nu era pictor, dar, punându-se în locul celui care desenase și colorase imaginea, ajunse la concluzia că șoarecele apărea numai ca să arate că felina era o pisică, și nu o altă felină, o panteră, de exemplu. Cu alte cuvinte, șoarecele era o emblemă.

Pisica era roșie, dar nu purta urme de sânge; nu avea cum să fie plină de sânge, nici un șoarece mare nu sângera atât, deci fusese pictată în roșu pentru a trimite la ideea de foc. Coada ei ridicată chiar fusese dată prin foc.

Se depărtă cu un pas de zid și fu pedepsit cu un junghi. Așezat într-un genunchi, își scoase ciorapul și desfăcu bandajul de la Crane, apoi lovi cu el peretele nevinovat, pe care tocmai îl părăsise.

După ce puse bandajul la loc, se duse în camera de lângă biroul aglomerat al lui Orchid. Era mai mare decât se așteptase, iar mobila nu era aleasă fără gust. După ce se uită la o oglindă de mână spartă și o rochie albastră pe care le culese de pe podea, descoperi chipul moartei.

Îl găsi pe Blood într-o sală de mese privată, împreună cu Musk și zdrahonul care cărase cadavrul, discutând dacă n-ar fi bine să închidă casa galbenă peste noapte.

Neinvitat, Silk își trase un scaun și se așeză.

— Pot să intervin? Am o întrebare și o propunere. Nici una nu presupune mult timp.

Musk îi aruncă o privire de gheață.

— Ai face bine să fii scurt, — spuse Blood.

— Mai întâi întrebarea. Ce s-a întâmplat cu doctorul Crane? Nu demult era afară, dar când l-am căutat, după plecarea voastră, nu l-am mai văzut.

Blood nu-i răspunse, așa că vorbi zdrahonul:

— Le verifică pe fete, ca să nu dea altora ceea ce nu au deja. Înțelegi, Patera?

— Da. Dar unde le verifică? Există vreo infirmerie...

— Merge la ele în cameră. Ele trebuie să se dezbrace și să-l aștepte acolo. Pot ieși numai când termină cu ele.

— Înțeleg. — Silk își frecă obrazul, privind cu ochi gânditori.

— E la etaj, dacă-l cauți. Întotdeauna începe de acolo.

— Bine, — spuse Blood nerăbdător. — Crane s-a întors la treabă. De ce nu? Mai bine ai face și tu la fel. Tot mai vreau să fie exorcizat locul ăsta, acum are nevoie de așa ceva mai mult ca niciodată. Treci la fapte.

— Dar eu îmi văd de treabă, — îi spuse Silk. — Asta face parte din datoria mea, vezi tu, și cred că te pot ajuta. Ai spus că vrei să te descotorosești de cadavrul bietei fete, Orpine. Propun să-l îngropăm.

Blood ridică din umeri.

— Văd eu ce facem, n-o să fie găsită și n-o să-i simtă lipsa nimeni. Nu te îngrijora.

— Eu zic s-o înmormântăm așa cum se înmormântează femeile, — explică Silk răbdător. — Bineînțeles, trebuie să aibă loc un sacrificiu în memoria ei la manteionul meu mai întâi. Mâine e Ziua Scyllei, pot îmbina serviciul funerar cu sacrificiul săptămânal. Știu un bărbat în vecini care are o căruță bună. Ne-am mai folosit de serviciile lui. Dacă nici una din femeile de aici nu vrea să spele și să îmbrace trupul prietenei ei moarte, aduc eu una care se va ocupa de asta.

Cu rânjetul pe buze, Blood pus mâna grea pe brațul lui Silk.

— Și dacă vreun sticlete își bagă nasul, noi n-am făcut nimic ilegal. Am avut un augur la înmormântare și am îngropat-o pe biata fată așa cum se cuvine. El ne tulbură durerea. Ești de mare ajutor, Patera. Când poți să-l aduci aici pe omul tău?

— Îndată ce mă întorc la manteion, adică îndată ce am exorcizat casa aceasta, bănuiesc.

Blood scutură din cap: — Vreau s-o scot de aici. Ce zici, n-ar putea să-l aducă sibila aia cu care am vorbit ieri?

Silk înclină din cap.

— Bine. — Blood se întoarse spre tânărul frumos de lângă el. — Musk, du-te la manteionul de pe Strada Soarelui și întreabă de Maytera Marble...

— Probabil că e în mănăstire, — îl întrerupse Silk. — Ușa din față de pe Strada Argintului. Sau, dacă traversezi grădina, bați la ușa in spate.

— Și spune-i că o să aibă loc o înmormântare mâine. Să meargă să ți-l aducă pe omul cu căruța. Cum îl cheamă, Patera?

— Loach.*

— Adu-l pe Loach și căruța lui. Dacă nu dai de el, adu pe altcineva. Nu știi ce s-a întâmplat cu Orpine. A văzut-o un doctor și a constatat că e moartă, iar Patera se va ocupa de înmormântare în locul nostru, atâta știi. Adu și femeia. Nu cred că târfele de-aici se descurcă.

— O cheamă Moorgrass†, — interveni Silk.

— Adu-o. Te urci cu ea în căruță, ca să-i arăți lui Loach unde să vină. Dacă femeii îi trebuie anumite lucruri pentru ce are de făcut, vezi să le ia cu ea. Acum du-te.

Musk înclină scurt din cap și plecă în grabă.

— Între timp, tu poți să te ocupi de exorcizare, Patera. Ai început deja?

— Nu. Nici n-am ajuns bine când s-a întâmplat nenorocirea și aș vrea să aflu mai multe despre manifestările care s-au petrecut aici. — Silk se opri, frecându-și obrazul. — Am zis că nici n-am ajuns bine și e adevărat. Dar am avut destul timp să fac o greșeală. I-am spus lui Orchid că nu mă

---

*Grindel; *Cobitis barbatula*

†Iarba bălții

interesează ce-au făcut diavolii — poate ar fi trebuit să spun diavolul, căci vorbea ca și cum era numai unul. Așa am învățat la școală, dar cred că e o greșeală. Ar trebui să vorbesc cu Orchid din nou.

— Pot să-ți zic eu, — mormăi zdrahonul. — Sparge oglinzi.

— Serios? — Silk se aplecă înainte. — Nu mi-ar fi trecut prin minte. Altceva ce mai face?

— Rupe hainele fetelor.

Bărbatul se uită la Blood, care spuse:

— Uneori nu-s așa de prietenoase cu băieții cum vrem noi. Vreau să zic, fetele. De vreo două ori una a vorbit în dodii și tipiilor normal că nu le-a convenit. Poate-or fi numai nervii de vină, dar fetele sunt rănite.

— Și nouă nu ne place, — îl completă zdrahonul. — Le-am venit eu de hac tipilor, dar nu-i bine pentru afaceri.

— Și nu știi cine face asta?

— Diavolii. Așa spune toată lumea. Se uită din nou la Blood. Jefe?

— Întreab-o pe Orchid, — îi spuse Blood lui Silk. — O să-ți răspundă ea. Eu nu știu decât ce aflu de la ea, iar dacă exorcizarea îi liniștește pe toți... — Scutură din umeri.

Silk se ridică.

— O să vorbesc cu Orchid, dacă e posibil. Înțeleg că e supărată, dar poare reușesc s-o consolez. Și asta face parte din datoria mea. La sfârșit, aș vrea să stau de vorbă cu Chenille, fata cu părul ca focul, da? Chenille?

— Cred c-a plecat deja, dar se întoarce pe la ora mesei. Orchid stă într-un apartament la etaj, vizavi de camera mare din față.

Chenille îi deschisa ușa apartamentului lui Orchid și-l conduse pe Silk înăuntru. În același capot roz, Orchid stătea pe o canapea lată, de catifea verde din sellaria. Chipul îi era la fel de calm ca atunci când vorbise cu ea în biroul înghesuit de la parter.

Chenille făcu semn spre un scaun.

— Ia loc, Patera. — Fata se așeză lângă Orchid și-o cuprinse pe după umeri. — Spune că l-a trimis Blood să stea de vorbă cu noi. Eu i-am spus că e-n regulă, dar poate veni și mai târziu, dacă vrei.

— Mă simt bine, — răspunse Orchid.

Silk o privi și o crezu; mai degrabă Chenille avea nevoie de mângâiere.

— Ce dorești, Patera? — Vocea femeii era mai aspră decât și-o amin-

tea. — Dacă ai venit să-mi spui că s-a dus în Mainframe și alte vrăjeli din astea, las-o pe mai târziu. Dacă tot mai vrei să-ți arate cineva locul, o să te ducă Chenille.

Pe peretele din stânga canapelei se afla un ecran. Silk îl privi agitat, dar nu zări tremurând nici o față.

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă numai noi doi, atât. Iar ție voiam să-ți spun, — se adresă el lui Chenille, — că vei avea timp să pui ceva pe tine — cele mai multe sunteți dezbrăcate — dar văd că te-ai îmbrăcat deja.

— Poți să pleci, — îi spuse Orchid fetei. — Frumos din partea ta că ți-ai făcut griji pentru mine, Chenille. N-o să uit.

Fata înaltă se ridică, netezindu-și fusta.

— Aveam de gând să-mi caut o rochie nouă înainte de a se întâmpla ce s-a întâmplat.

— Și cu tine trebuie să stau de vorbă, — o anunță Silk, — dar numai câteva minute. Poți să mă aștepți, dacă vrei. Dacă nu, ți-aș fi recunoscător să vii la manteionul meu deseară.

— Mă găsești în camera mea.

— Mai bine așa. Te rog să mă ierți că nu mă ridic, dar mi-am rupt glezna azi-noapte. — O urmări cu privirea pe Chenille cum iese din încăpere și așteptă să închidă ușa după ea.

— Arată bine, nu-i așa? — îl întrebă Orchid. — Ar aduce mai mulți bani dacă n-ar fi așa înaltă. Poate ție-ți plac prăjinile. Sau te atrag șoldurile?

— Nu contează ce-mi place mie.

— Șolduri solide, talie subțire pentru o fată înaltă ca ea și cei mai mari sâni de-aici. Sigur nu te răzgândești?

— Mă miră că nu spui nimic de amabilitatea ei. Trebuie să fie un om foarte bun, altfel n-ar fi venit aici să-ți aducă alinare.

— Vrei să bei ceva, Patera? — întrebă Orchid, ridicându-se. — Am vin aici în dulap, dar ce nu am...

— Nu, mulțumesc.

— Eu vreau.

Femeia deschise dulapul și turnă coniac de culoarea paiului într-un pahar cu picior.

— Pare foarte deprimată, — se aventură Silk. — Trebuie să fi fost foarte apropiată de Orpine.

— Chenille înghite droguri cu găleata, ca să-ți spun pe-a dreaptă, Patera și e mai tot timpul deprimată când nu le ia.

— Știam eu c-am mai auzit numele ăsta undeva, — spuse Silk, pocnind din degete.

Orchid se așeză din nou, învârti paharul, inhală aroma și puse paharul într-o poziție precară pe brațul canapelei.

— Ți-a mai pomenit cineva de ea, așa-i?

— Un bărbat pe care-l cunosc i-a rostit numele, doar atât. Nu contează. — Alungă întrebarea cu un gest. — N-ai de gând să bei?

Imediat ce-și încheie vorbele, își dădu seama că Blood îi pusese aceeași întrebare noaptea trecută.

— Nu beau până nu pleacă și ultimul mascul. Asta e regula mea și n-o încalc nici azi. Vreau să știu că e acolo. Ai venit să vorbim despre Chen, Patera?

— Nu. Aude cineva ce discutăm aici? Întreb de dragul tău, Orchid, nu al meu.

Femeia scutură din cap.

— Am auzit că astfel de case au dispozitive de ascultare.

— Nu și asta. Chiar dac-ar avea, n-ar fi montate în încăperea asta.

Silk arătă spre ecran.

— Monitorul nu trebuie neapărat să apară ca să asculte ce se vorbește în cameră, așa mi s-a dat de înțeles. Acesta îți raportează numai ție?

Orchid luă paharul cu coniac și agită lichidul galben-pai până atinse marginea paharului.

— Ecranul nu mai funcționează de când sunt eu stăpâna casei. Aș vrea eu să meargă.

— Înțeleg. — Silk se plimbă șchiopătând prin cameră și bătu din palme cu putere. Se aprinseră luminile, dar nu apăru nici un monitor. — Avem un ecran asemănător în dormitorul lui Patera Pike, adică în camera în care a locuit el odată. Ar trebui să încerc să-l vând. Cred că și unul nefuncțional valorează ceva.

— Ce vrei de la mine, Patera?

Silk se așeză.

— Aș vrea să găsesc o cale mai diplomată ca să spun ce vreau. Încă n-am găsit-o. Orpine era fiica ta, nu-i așa?

Orpine scutură din cap.

— Ai de gând să negi chiar și după moartea ei?

Nu știuse la ce să se aștepte, lacrimi, crize de isterie sau nimic, așa că se pregătise pentru toate variantele. Dar acum chipul lui Orchid parcă se dezintegra, trăsăturile se dezlipeau una de alta, gura, obrajii ei învinețiți și umflați și ochii ei căprui nu mai ascultau de o voință comună. Ar fi vrut ca femeia să-și ascundă fața în mâini, dar n-o făcu, așa că fu nevoit să-și întoarcă el privirea de la ea.

Vizavi de canapea era o fereastră. Se duse la ea, trase la o parte draperiile grele și o deschise. Dădea în Strada Soarelui. În ciuda zilei caniculare, adierea care pătrunse în cameră era proaspătă și răcoritoare.

— Cum ți-ai dat seama?

Silk șchiopătă înapoi la scaun.

— Prea puține ferestre deschise, iată ce nu e în regulă cu locul ăsta. În afară de altele. — Vru să-și sufle nasul și scoase batista, dar văzu sângele lui Orpine pe ea la timp și o lăsă imediat deoparte.

— Cum ți-ai dat seama, Patera?

— Nu mai știe nimeni? Nici măcar nu bănuiește?

Fața lui Orchid era tot desfigurată, deformată de spasme necontrolate.

— Unii poate că s-au gândit. Nu cred că ea a spus cuiva, iar eu n-am tratat-o altfel decât pe celelalte fete. — Femeia înghiți în sec. — Ba mai rău, când era vreo diferență. O puneam să mă ajute și întotdeauna strigam la ea.

— Nu te întreb ce s-a întâmplat, nu-i treaba mea.

— Mulțumesc, Patera. — Orchid păru sinceră. — A luat-o tatăl ei. Eu nu puteam, la vremea aia. Dar el a spus... a spus...

— Nu trebuie să-mi spui, — repetă Silk, dar femeia nu-l auzi.

— Pe urmă am găsit-o pe stradă, știi? Avea treisprezece ani, dar mie mi-a spus că are cincisprezece și am crezut-o. Nu știam cine e. — Orchid râse, un râs mai dureros decât lacrimile.

— Nu-i nevoie să te chinui așa.

— Nu mă chinui. Am tot vrut să spun cuiva de pe vremea când Sphigx nu era decât un pui. Tu deja știi, așa că n-am ce strica. Pe lângă asta, ea s-a... s-a...

— S-a dus, — o completă Silk.

— A murit. Singura în viață, și n-o mai am. Știi cum funcționează locul ăsta, Patera?

— Nu, dar ar trebui.

— Seamănă cu o pensiune. În alte locuri fetele sunt ca-n Alambrera. Nu le dau voie să iasă și le iau toți banii. Am stat într-un asemenea loc aproape doi ani.

— Mă bucur că ai scăpat.

— N-am scăpat. M-am îmbolnăvit și m-au dat afară. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Dar ce vreau să spun e că aici lucrurile nu stau așa. Fetele mele plătesc chirie și pot ieși când vor. Un singur lucru n-au voie să facă: să aducă bărbați care nu plătesc. Pricepi?

— Nu prea, — recunoscu Silk.

— Dacă-l cunosc pe stradă și-l aduc aici, atunci trebuie să plătească, ca și cei care vin aici singuri. La noapte o s-avem cincizeci, poate o sută. Plătesc casei, apoi le arătăm fetele care nu sunt ocupate, la parter, în camera mare.

— Să zicem că aș veni eu, — spuse Silk încet. — Nu îmbrăcat ca acum, ci în haine obișnuite. Și aș vrea o fată anume.

— Pe Chenille.

— Pe alta.

— Ce zici de Poppy*? Micuță, negricioasă.

— În regulă. Să zicem că o vreau pe Poppy, dar ea nu mă vrea pe mine.

— Atunci nu te duci la ea în cameră, — spuse Orchid pe ton virtuos, — ci trebuie să alegi pe altcineva. Dar dacă face asta prea des, o dau afară.

— Înțeleg.

— Dar nu te-ar refuza. Nu pe tine. Ar sări la tine. Orice fată ar face la fel.

Orchid zâmbi. Când văzu vânătăile de pe obrajii femeii, lui Silk îi veni să-l pocnească pe Blood. Purta sabia lui Hyacinth pe sub tunică... Dar alungă imediat gândul.

Orchid îi văzuse expresia și-o interpretase greșit, căci zâmbetul i se stinse de pe față.

— N-am terminat povestea lui Orpine, Patera. Te deranjează dacă o continuu?

---

*Mac

— Deloc, dacă așa vrei.

— Am găsit-o pe stradă, cum ți-am spus. Uneori fac așa, mă duc pe stradă și mă uit în jur după fete, dacă am o cameră neocupată. Mi-a spus c-o cheamă Pine — niciodată nu-ți spun numele adevărat — și că are cincisprezece ani. Nu mi-am dat seama cine era. Pur și simplu nu mi-am dat seama.

— Înțeleg.

— Cineva se ocupase de fața ei, știi ce vreau să spun. Așa că i-am zis: ascultă, la mine stau multe fete și nimeni nu se atinge de ele. Vino și tu, îți dăm o masă caldă pe gratis, o să vezi. Mi-a spus că nu are bani de chirie, toate spun așa, dar eu i-am spus că poate să-mi plătească după o lună. Așa le zic la toate.

— Într-o zi, cam după un an, a ieșit în fugă din camera mare. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și mi-a spus că venise tatăl ei, care o punea să-i facă tot felul de lucruri când era mică, de asta fugise de la el. Știi la ce mă refer, Patera?

Silk înclină din cap și încleștă pumnii.

— Mi-a spus cum îl cheamă și m-am dus să-l caut. El era. Știind cine era, i-am spus adevărul și ei, încetul cu încetul.

Orchid zâmbi. Lui Silk i se păru ciudat să folosească același cuvânt pentru expresia ei de acum și cea deformată, de dinainte.

— Acum mă bucur că am făcut-o. Sincer mă bucur. I-am spus să nu se aștepte la favoruri și nici nu i le-am făcut. Cel puțin nu prea des. Ce-am făcut, însă... Ce-am făcut...

Silk așteptă răbdător, cu ochii în altă parte.

— Am început să mâncăm tort când era ziua unei fete, ca să mâncăm și de ziua ei. Îi spuneam Orpine în loc de Pine și în curând toți o strigau așa. — Orchid se șterse la ochi cu tivul capotului. — Asta-i tot. Cine ți-a spus?

— Chipul tău, pentru început.

— Era foarte frumoasă, toată lumea spunea.

— Nu când am văzut-o, pentru că atunci am citit pe fața ei ceva ce nu avea ce căuta acolo. Dar am observat că semăna cu tine, era versiunea ta mai tânără, deși putea fi doar o coincidență sau imaginația mea, care-mi juca feste. Apoi i-am auzit numele, Orpine. Semăna mult cu al tău și mi-am zis

că e un nume pe care îl poate alege pentru fiica ei o femeie numită Orchid, mai ales dacă pierduse un copil mai demult. Am dreptate? Nu trebuie să-mi povestești.

Orchid dădu din cap.

— Plantele acestea doar seamănă ca nume cu orhideele, dar au și alt nume. La țară, oamenii le zic plante veșnice; când mi-am adus aminte de denumirea asta, mi-am zis, mai mult sau mai puțin în sinea mea, că nu a fost veșnică, iar tu ai fost de acord. Pe urmă, când Blood a spus că poate ea a furat pumnalul care-a ucis-o, ai izbucnit în lacrimi și mi-ai confirmat bănuiala. Ca să fiu sincer, eram aproape sigur dinainte.

— Mulțumesc, Patera. Mai e ceva? Aș vrea să rămân singură o vreme.

— Te înțeleg, — spuse Silk și se ridică. — Nu te-aș fi deranjat dacă n-aș fi vrut să-ți spun că Blood e de acord ca fiica ta să fie înmormântată după ritualul Capitoliului. Trupul ei va fi spălat și îmbrăcat — primenit, cum zic oamenii care se ocupă de asta — și dus la manteionul meu, pe Strada Soarelui. O să facem slujba mâine dimineață.

— Blood plătește pentru asta? — întrebă Orchid, privindu-l neîncrezătoare.

— Nu.

Silk nici nu se gândise la cheltuieli, deși știa că cele legate de serviciile finale pentru morți nu puteau fi evitate. I se învârti mintea până își aminti de cele două carduri de la Blood, pe care le pusese deoparte pentru sacrificiul de Ziua Scyllei.

— De fapt, da. Blood mi-a oferit, adică a oferit manteionului meu, un cadou substanțial. O să-l folosim pe el.

— Nu, nu Blood. — Orchid se ridică cu dificultate. — Eu plătesc, Patera. Cât costă?

Silk se strădui să fie cinstit.

— Trebuie să-ți spun că noi îngropăm deseori săraci, care uneori nu au nici un ban. Zeii generoși au avut grijă întotdeauna...

— Eu nu sunt săracă! — Orchid se înroși de furie. — Sigur, au fost și vremuri când am dus-o greu de tot. Cine n-a dus-o greu? Dar acum nu mai sunt săracă și e vorba de fata mea. Pentru cealaltă a trebuit să... O, la naiba, măcelar afurisit! Cât vrei pentru o înmormântare ca lumea?

Venise și ocazia așteptată. Nu numai ca manteionul să nu plătească

înmormântarea lui Orpine, dar să plătească mormintele cumpărate și neplătite. Silk renunță la scrupulozitate ca să nu scape momentul prielnic.

— Douăzeci de carduri, dacă nu-i prea mult?

— Hai să mergem în dormitor, Patera. Acolo țin registrele. Vino.

Orchid deschise ușa și dispăru în camera alăturată înainte ca el să înceapă cu proteștele. Prin ușa deschisă zări așternutul de pat șifonat, o masă de machiaj dezordonată și un șezlong pe jumătate îngropat în haine.

— Intră. — Orchid râse, de data asta pe un ton vesel. — Pun pariu că n-ai mai fost niciodată în dormitorul unei femei.

— O dată sau de două ori. — Silk trecu pragul șovăielnic, uitându-se la pat de două ori, să fie sigur că nu zăcea în el vreun muribund. Probabil că Orchid considera încăperea loc de odihnă și plăceri trupești, poate chiar dragoste. Își imagină cu multă ușurință următoarea lui vizită, peste zece sau douăzeci de ani. Toate paturile devin paturi de moarte în cele din urmă.

— Al mamei tale. Ai intrat în dormitorul mamei tale, pun pariu. — Orchid își trânti corpul zdupeș în fața mesei de machiaj, dădu la o parte sticlele și borcanele colorate și așeză o călimară din bronz pe locul de onoare din fața ei.

— Da, de multe ori.

— Și te uitai prin lucrurile ei când era plecată. Știu eu cum fac băieții tineri.

Cel puțin douăzeci de pene de păun soioase atârnau în inelele călimării. Orchid alese una și strâmbă din nas.

— Pot s-o ascut, dacă vrei, — se oferi Silk, scoțând penarul.

— Vrei? Mulțumesc. — Rotindu-se cu taburetul, îi dădu pana. — I-ai probat vreodată lenjeria intimă?

Silk ridică privirea de la pană, uimit.

— Nu, nici nu mi-a trecut prin cap. Am deschis odată un sertar și m-am uitat prin el, dar m-am simțit atât de vinovat, că i-am mărturisit a doua zi. Ai ceva în ce să strâng resturile?

— Nu-ți fă griji din cauza lor. Ai avut o mamă bună, nu? Mai trăiește?

Silk scutură din cap.

— Preferi un vârf mai lat?

Orchid nu-i răspunse. Studiind vârful bont și murdar, se hotărî să-l facă teșit. Va consuma mai multă cerneală, dar pe ea n-o va deranja, și va

dura mai mult.

— Mama mea a murit când eram mică. Cred că era drăguță, dar nu mi-o amintesc prea bine. După ce mori, Patera, poți veni înapoi să vezi oamenii la care ții, dacă vor?

— Depinde ce înțelegi prin a-i vedea.

Cu lama subțire a briceagului cu mâner lung, Silk tăie încă o bucată albicioasă din vârful penei. Era obișnuit cu pene de gâscă și cioară; cea de acum era mai mare.

— Să le vorbești. Să-i vizitezi scurt sau doar să le dai voie să te vadă.

— Nu.

— Nu? De ce?

— O interzice Hierax. — Îi dădu pana și închise penarul. — Dacă n-ar fi așa, viii ar trăi îndrumați de morți și le-ar repeta întruna greșelile.

— Într-o vreme m-am întrebat de ce nu vine să mă vadă. Știi, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile, dar acum o să mă gândesc la Orpine, în speranța că Hierax o să-i dea voie să vină măcar o dată sau de două ori, ca s-o mai văd. Ia loc pe pat. Îmi dai o stare de agitație.

Silk ezită, dar netezi așternutul galben-canar și până la urmă se așeză.

— Ai spus douăzeci de carduri. Cred că e cea mai ieftină înmormântare.

— O să fie una modestă, — recunoscu el, — dar nu demnă de dispreț.

— Bine, dar ce spui de cincizeci? Pentru asta ce se face în plus?

— Pe toți zeii! — Stătu o clipă să se gândească. — Nu sunt foarte sigur. Un sacrificiu mai mare și un sicriu de calitate. Flori. Catafalc cu draperii. Poate un...

— Îți dau o sută, — îl informă Orchid. — Așa o să mă simt mai liniștită. O sută de carduri pentru tot ce e mai bun.

Orchid vârî pana în călimară. Silk deschise gura, o închise și lăsă penarul din mână.

— Și poți să spui că sunt mama ei. Vreau s-o spui. Cum se numește locul ăla din manteion unde stai în picioare și vorbești oamenilor?

— Ambion.

— Așa. Eu n-am spus nimănui aici, pentru că știam — știm amândoi — ce fel de lucruri ar fi spus celelalte fete despre ea și despre mine, pe la spate. Le spui mâine. Din ambion. Și să scrii pe piatra funerară.

— Așa voi face.

Orchid scria cecul cu litere înflorate.

— Așadar, mâine? La ce oră?

— M-am gândit la ora unsprezece.

— Voi fi acolo, Patera. — Trăsăturile femeii se înăsprură. — Toți vom fi.

Silk scutură întruna din cap în timp ce închise ușa de la dormitorul lui Orchid. Chenille aștepta afară, pe hol. Se întrebă dacă trăsese cu urechea și câte auzise.

— Voiai să vorbești cu mine?

— Nu aici.

— Am așteptat în camera mea. N-ai mai venit, așa că am venit eu să văd ce se petrece.

— Desigur. — Silk ținea în mână cecul de o sută de carduri de la Orchid; îl împătură și-l vârî în buzunarul robei. — Ți-am spus că vin în câteva minute, nu? Mă tem c-am zăbovit mult mai mult. Îmi cer iertare.

— Mai vrei să stăm de vorbă la mine în cameră?

Silk ezită, apoi făcu semn din cap că da.

— Trebuie să fim singuri și aș vrea să văd unde e.

Capitolul 11
Chemarea zeiței

— Orchid și-a oprit camera în care stăteau fostul proprietar și soția lui. Pe urmă odraslele lor au avut camere aproape de ei, pe urmă servitoare șefe, pe urmă menajere, cred. Eu sunt pe jumătate înăuntru. Nu-i rău.

Cotind la stânga, Silk o urmă pe fată pe holul igrasios.

— Jumătate din camere au vederea spre curte, ca a mea. Nu-i așa de bine cum sună, pentru că dau petreceri în ea și te asurzește zgomotul dacă nu stai până la sfârșit, cum fac eu. Îi duci pe bețivii ăia la tine în cameră și li se face rău. Nu mai poți să scoți mirosul. Crezi că trece, dar așteaptă să vină o noapte ploioasă.

O nouă cotitură.

— Uneori aleargă după fete prin ganguri și fac hărmălaie. Camerele din partea asta au vedere spre alee. Nu-i destulă lumină și miroase urât.

— Văd.

— Nici asta nu-i bine. Trebuie să aibă gratii la ferestre. Eu țin de camera mea.

Chenille se opri, scoase o cheie pe ață dintre sânii ei generoși și deschise o ușă.

— Sunt libere camerele din spatele camerei tale?

— Ăă. Nu cred că e vreo cameră goală în casă. Le tot refuză de-o lună-ncoace. Am o prietenă care ar vrea să se mute aici și trebuie să-i spun imediat ce pleacă cineva.

— Poate să vină în locul lui Orpine.

Camera lui Chenille era jumătate din dormitorul lui Orchid, iar un pat supradimensionat o ocupa aproape în întregime. De-a lungul peretelui

erau alineate scrinuri și un dulap cu zăvor și lacăt.

— Da... Poate. O să-i spun. Vrei să las ușa deschisă?

— N-ar fi înțelept din partea ta.

— Bine. — Chenille închise ușa. — N-o să ne încuiem. Nu mă încui când sunt cu un bărbat, nu-i o idee bună. Vrei să stai pe pat lângă mine?

Silk scutură din cap.

— Cum vrei.

Fata se așeză, iar el se lăsă recunoscător pe unul din scrinuri, cu bastonul cu cap de leoaică între genunchi.

— În regulă. Despre ce-i vorba?

Silk aruncă o privire spre fereastra deschisă.

— Îmi închipui că e ușor să te cațări acolo pe galerie și să te ascunzi vederii. Ar fi prudent să te asiguri că nu e nimeni acolo.

— Ascultă, — spuse fata, îndreptând un deget spre el. — Nu-ți datorez nimic și tu nu mă plătești, nici măcar doi biți. Orpine a fost un fel de prietenă de-a mea, nu ne certam prea des. A fost frumos ce-ai făcut pentru ea, așa că, atunci când ai spus că vrei să vorbești cu mine, am fost de acord. Dar am treabă, trebuie să mă întorc aici deseară și să transpir ca o iapă. Așa că vorbește și ai face bine să-mi placă ce-o s-aud.

— Ce-ai face dacă nu ți-ar plăcea, Chenille? — întrebă Silk cu glas scăzut. — M-ai înjunghia? Nu cred. Nu mai ai pumnal.

Buzele rujate ștrident se căscară, apoi se închiseră cu un clămpănit. Silk se propti de perete.

— Nu-i un mister prea mare. Dacă ar fi fost anunțată Garda Civilă — și cred că ar fi trebuit anunțată — sunt convins că ar fi înțeles imediat cele întâmplate. Mie mi-a trebuit un minut-două, dar eu nu sunt așa de priceput în astfel de lucruri.

Ochii fetei luară foc.

— S-a sinucis! Ai văzut și tu. S-a înjunghiat. — Chenille făcu un gest spre talia ei.

— Da, am văzut că ținea mâna pe mânerul pumnalului tău. Tu i-ai pus-o acolo? Sau pur și simplu încerca să-l scoată când a murit?

— Nu poți dovedi nimic!

— Nu fi proastă, — spuse Silk oftând. — Câți ani ai? Sincer.

— Ce legătură are?

— Nici una. Dar mă faci să mă simt foarte bătrân și înțelept, ca și copiii de la palestra. Nu ești cu mult mai mare decât unii din ei.

Chenille își mușcă buza.

— Nouăsprezece, — rosti în cele din urmă. — Ăsta-i adevărul adevărat, cel puțin așa cred. Din câte știu, am cam nouăsprezece ani. Sunt mai mare decât multe fete de aici.

— Eu am douăzeci și trei. Apropo, pot să te rog să-mi spui Patera? Mă ajută să nu uit cine sunt. Ce sunt, dacă vrei.

Chenille scutură din cap.

— Crezi că sunt o toantă care înghite toate gogoșile pe care i le torni? Ei bine, ascultă aici, știu mai multe decât ai visat tu vreodată. Nu eu i-am făcut felul lui Orpine. Pe Sphigx, nu eu! N-ai cum s-o dovedești c-am fost eu. La urma urmei, ce urmărești?

— În esență, să te prind pe tine. Vreau să te ajut, dacă pot. Toți zeii... Intrusul știe că cineva trebuia să te ajute de mult.

— Halal ajutor!

Silk ridică din umeri.

— Prea puțin până acum, într-adevăr. Dar nici n-am început. Spui că știi mai multe decât mine. De citit știi?

Fata scutură din cap, cu buzele lipite.

— Vezi, deși știi mai multe ca mine, nu neg, rezultă că știm lucruri diferite. Ești suficient de deșteaptă să juri strâmb pe Sphigx, de exemplu. Știi că nu ți se poate întâmpla nimic. Încep să cred că ar trebui să procedez și eu la fel. Ieri dimineață n-aș fi îndrăznit. Nici acum nu-mi vine.

— N-am mințit!

— Ba da. — Silk puse bastonul în poală și studie capul de leoaică. — Ai spus că nu-mi pot dovedi spusele. Într-un fel, ai dreptate. N-aș putea să-mi susțin acuzația în fața unui tribunal, presupunând că ai fi o femeie bogată, cu un anumit statut. Nu ești, dar nici eu nu intenționez să apar în fața curții. Mi-ar fi mai ușor să te dau pe mâna lui Blood sau a lui Orchid. Aș adăuga că ți-ai recunoscut vina față de mine, cum o și faci acum. Probabil că Orchid l-ar pune pe bărbatul chel care locuiește aici să te bată și te-ar obliga să pleci. Nici nu mă gândesc ce ți-ar face Blood. Probabil nimic.

Rămasă pe pat, fata cu părul de culoarea zmeurii nu se uita în ochii lui.

— Aș putea convinge și Garda Civilă, dac-ar trebui. Mi-ar fi foarte

ușor, Chenille, pentru că nimănui nu-i pasă de tine. Foarte posibil să nu-i fi păsat nimănui niciodată, de-asta ești aici acum, trăind așa cum trăiești.

— Sunt aici pentru că fac bani frumoși.

— N-ai mai câștiga nimic. Bărbatul mare și chel — nu i-am aflat numele — o să-ți scoată vreo doi dinți, cred eu. Nu mai spun ce ți-ar face Musk dacă Blood i-ar da mână liberă. Nu-mi place de el și poate am prejudecăți în ce-l privește. Tu îl cunoști mai bine, sunt convins.

Fata scoase un sunet foarte slab.

— Nu plângi ușor, nu?

Scutură din cap.

— Eu, da. — Silk zâmbi și ridică iar din umeri. — Unul din nenumăratele mele cusururi. Îmi stau lacrimile în gât de când am intrat în casa asta, iar durerea din gleznă nu mă ajută. Vrei să mă scuzi puțin?

Își scoase ciorapul negru și bandajul de la Crane. Era cald încă, dar îl izbi de podea și-l puse la loc.

— Să-ți explic ce s-a întâmplat sau preferi să-mi povestești tu mie?

— N-am de gând să-ți spun nimic.

— Sper să te răzgândești. La urma urmei, e necesar să-mi spui foarte multe. — Silk se opri să-și adune gândurile. — Foarte bine, atunci. Casa asta nefericită e bântuită de un anumit diavol. O să-i spunem așa pentru moment, deși cred c-aș putea să-i spun pe nume. Din câte am înțeles, mai mulți oameni au fost posedați în câteva rânduri. Locuiesc toți aici? Sau au fost implicați și clienții? Nu mi-a spus nimeni.

— Numai fetele.

— Înțeleg. Dar Orchid? A pățit-o și ea? Nu mi-a spus.

Chenille scutură iar din cap.

— Orpine? A fost și ea printre cele posedate?

Nici un răspuns. Silk repetă întrebarea, puțin mai accentuat:

— Orpine?

Se deschise ușa și apăru Crane.

— Aici erai! Mi-ai spus că n-ai plecat. Ce-ți mai face glezna?

— Mă cam doare. Bandajul de la tine m-a ajutat foarte mult la început, dar...

Crane se aplecă să-i vadă glezna.

— Bun și fierbinte. Mergi prea mult. Nu ți-am spus să nu calci pe

picior?

— Am încercat, pe cât posibil, — răspunse Silk ferm.

— Mai încearcă. Oricum o să o faci, când o să te doară tot mai tare. Cum merge cu exorcizarea?

— N-am început-o încă. O să-i dau iertarea lui Chenille, asta-i mult mai important.

Chenille se uită la Crane și scutură din cap.

— Ea nu știe încă, numai eu, — declară augurul.

— Văd. Păi, mai bine vă las singuri în treaba voastră.

Doctorul cel micuț plecă și trase ușa după el.

— Întrebai de Orpine, — vorbi Chenille. — Nu, din câte știu, n-a fost posedată.

— Hai să nu schimbăm subiectul așa repede. Vrei să-mi spui de ce e doctorul așa de interesat de tine?

— Nu e.

Silk scoase un sunet ironic.

— Hai, hai. E evident. Vrei să cred c-a venit aici să-mi vadă glezna? A venit pentru tine. Numai Orchid îi putea spune unde sunt și de la ea am plecat de câteva minute. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că vrea să rămână singură. Sper că Crane e interesat doar ca prieten. Ai nevoie de prieteni.

— E doctorul meu, atâta tot.

— Nu. Este doctorul tău, dar nu numai atât. Când Orchid și cu mine am auzit pe cineva țipând și am ieșit în curte, tu erai îmbrăcată de sus până jos. Ai ieșit în evidență, restul fetelor erau mai mult dezbrăcate.

— Mergeam în oraș!

— Da, precis. Mergeai în oraș așa îmbrăcată, m-am simțit ușurat. Poți să râzi, dacă vrei. Nu m-am întrebat de ce aveai tu hainele pe tine, ci de ce erau goale celelalte fete. Iar răspunsul a venit de la sine. Ele stătuseră târziu noaptea trecută. Mai mult, așteptau să le examineze Crane, care oricum le punea să se dezbrace, deci n-avea rost să pună ceva pe ele până nu pleca el.

— Crane și cu mine sosiserăm cu câteva minute mai devreme, totuși tu erai îmbrăcată, de-asta te-am remarcat și te-am rugat să aduci ceva s-o acoperim pe biata Orpine. Deducția logică e că fuseseși deja examinată; așa stând lucrurile, înseamnă că pe tine te-a examinat prima. Mi s-a părut

posibil ca doctorul să înceapă din capătul îndepărtat al coridorului, dar nu, camera asta e doar la jumătatea drumului spre vechiul manteion din spatele casei. De ce-a venit la tine prima dată?

— Nu știu, — răspunse Chenille. — Nici n-am știu că sunt prima. Îl așteptam și a intrat. Dacă e în regulă, stă numai câteva minute.

— Îți vinde rugină, nu-i așa?

Fata râse, luată prin surprindere.

— Înțeleg că am greșit. Halal logică. Dar Crane deține rugină; am aflat în dimineața asta, când mi-a spus că poate să-mi dea ceva ce m-ar face să mă simt mai bine. Orchid și un prieten care te cunoaște mi-au spus și ei că te droghezi și nici unul nu are de ce să mintă. În plus, comportamentul tău la vederea lui Orpine a fost o confirmare.

Chenille păru că vrea să spună ceva. Silk așteptă, lăsând liniștea să coboare în camera cu aer închis.

— O să-ți spun adevărul, Patera. Dacă-ți-o spun pe aia dreaptă, mă crezi? — rosti ea în cele din urmă.

— Dacă-mi spui adevărul? Firește.

— Bine. Crane nu vinde praf nimănui. Blood i-ar scoate mațele. Dacă vrei praf, trebuie să-l cumperi de la Orchid. Unele fete îl cumpără din oraș câteodată. Și eu la fel, din când în când. Să nu le spui.

— Nu, promit, — o asigură Silk.

— Dar ai dreptate, Crane are praf și uneori îmi dă și mie, ca astăzi. Suntem prieteni, știi ce vreau să spun? I-am făcut câteva servicii și nu i-am luat bani. Așa că mă examinează pe mine mai întâi și câteodată îmi dă cadouri.

— Mulțumesc. Mulțumesc și că mi-ai spus Patera. Am observat și te-am apreciat, crede-mă. Vrei să-mi vorbești de Orpine acum?

Chenille scutură din cap încăpățânată.

— Bine. Ai spus că Orpine n-a fost posedată niciodată, dar era o minciună. Era posedată chiar în clipa morții. — Venise clipa, simți Silk, să denatureze adevărul pentru o cauză dreaptă. — Chiar ai crezut că eu, augur uns, am văzut cadavrul și nu mi-am dat seama? După plecarea lui Crane, ai luat praf, te-ai îmbrăcat și ai ieșit din cameră pe ușa cealaltă, pășind în galeria pe care o numești gang.

Silk se opri, așteptând să fie contrazis.

— Nu știu unde ascundeai pumnalul, dar anul trecut am descoperit că una din fetele de la școala noastră ținea unul legat de coapsă. În orice caz, în timp ce coborai scările de lemn, ai dat nas în nas cu Orpine, posedată. Dacă n-ai fi luat praf de la Crane, probabil ai fi țipat și-ai fi fugit. Dar praful îi face pe oameni curajoși și violenți. Așa mi-am scrântit eu glezna azi-noapte; am întâlnit o femeie care luase praf.

— Cu toate astea, apariția lui Orpine te-a înspăimântat. Ți-ai dat seama că te confruntai cu diavolul de care vă temeați toate și nu te-ai gândit la altceva decât s-o omori. Ai tras pumnalul și i l-ai înfipt o dată sub coaste, cu lama în sus.

— Mi-a spus că sunt frumoasă, — șopti Chenille. — A încercat să mă atingă, să mă mângâie pe față. Nu era Orpine, poate c-am înjunghiat-o pe ea, dar nu era ea. M-am dat înapoi. Dar ea tot venea spre mine și-am înfipt cuțitul în ea. În diavol. Pe urmă am văzut-o pe Orpine zăcând moartă.

— Înțeleg.

— Ai descoperit că era pumnalul meu, nu? Când mi-am dat seama, era prea târziu.

— Desenul reprezentând numele tău, vrei să spui. Da. M-am gândit la numele lui Orpine de când l-am auzit prima oară. N-are rost să detaliez acum, dar atunci am făcut-o. Crane ți-a dat pumnalul, așa-i? Mi-ai spus că-ți face cadouri câteodată. Pumnalul e unul dintre ele.

— Crezi că mi l-a dat ca să mă bage la apă. N-a fost deloc așa.

— Dar cum a fost?

— O fată avea unul. Majoritatea avem... Chiar te interesează toate astea?

— Da, mă interesează.

— În noaptea aceea a plecat în oraș. Se ducea să-l întâlnească undeva să mănânce, cred, numai că niște indivizi au sărit pe ea și-au trântit-o la pământ. S-a apărat și i-a tăiat pe amândoi. Asta spune ea. Pe urmă a luat-o la goană, dar avea sânge pe haine.

— Am vrut să am și eu unul pentru când merg în oraș. Cum nu prea mă pricep, l-am întrebat pe Crane de unde să cumpăr unul bun și să nu fiu păcălită. Mi-a spus că nu știe nici el, dar o să afle de la Musk, pentru că Musk se pricepe foarte bine la cuțite și la altele, iar data viitoare mi-a adus unul. A pus să mi se facă special, cel puțin desenul.

— Înțeleg.

— Știi, Patera, nu mai văzusem coada-vulpii, nu știam că e floarea mea, până când nu mi-a adus un buchet primăvara trecută. Îmi place la nebunie, de-asta mi-am vopsit părul în culoarea asta. Mi-a spus că uneori i se spune coadă-de-pisică arzând. Am râs amândoi, iar când l-am rugat mi-a dat pumnalul. Bărbații cumpără fetelor astfel de lucruri destul de des, ca să le arate câtă încredere au în ele că nu fac nimic rău.

— Doctorul Crane e prietenul de care-ai amintit?

— Nu. Acela e mai tânăr. Nu mă pune să-ți spun cine e, dacă nu vrei să fiu rănită. — Chenille se opri și nu mai scoase o vorbă. — E o nebunie, — reluă după un timp. — O să mă doară mult mai tare, nu? Dar, dacă nu spun, poate mă ajută.

— Atunci nu te mai întreb. Și n-o să-i spun nici lui Orchid, nici lui Blood, dacă nu trebuie să salvez pe altcineva. Dacă Garda ar face investigații, ar trebui să-i spun ofițerului responsabil, dar cred că ar fi o nedreptate mai mare să te torn lui Blood decât să te las să scapi. Așa stând lucrurile, vei scăpa nepedepsită, sau aproape nepedepsită, dacă faci ce-ți cer. Orpine o să fie înmormântată mâine la ora unsprezece, la manteionul meu din Strada Soarelui. Orchid vă va cere să participați toate și, fără îndoială, multe vor veni. Vreau să fii și tu printre ele.

— Da, sigur, Patera.

— În timpul înmormântării, vreau să te rogi pentru Orpine și Orchid, dar și pentru tine. Vei face si asta?

— La Hierax? Bine, Patera, dacă-mi spui cum să mă rog.

Silk apucă bastonul lui Blood, îndoindu-l absent cu mâinile.

— Hierax e într-adevăr zeul morții și caldé-ul morților și, în această calitate, se cuvine să i te închini lui la o înmormântare. Mâine va fi Ziua Scyllei, însă, deci sacrificiul nostru nu se va îndrepta numai spre el.

— Îhi. Asta-i singura rugăciune pe care-o știu, litania ei scurtă. E bună?

Silk puse bastonul la o parte și se aplecă spre Chenille. Luase deja hotărârea.

— Mai e un zeu la care vreau să te rogi, unul foarte puternic, care te-ar putea ajuta pe tine, dar și pe Orchid și biata Orpine. Se numește Intrusul. Știi ceva despre el?

— În afară de Pas și Echidna, de zile și luni, nu le știu nici măcar

numele.

— Atunci trebuie să-ți deschizi inima față de el mâine, rugându-te cum n-ai mai făcut-o niciodată. Laudă-l pentru că e bun cu mine și spune-i cât de mult ai nevoie — avem nevoie toți cei din cartier — de ajutorul lui. Dacă faci asta și dacă te rogi sincer și din inimă, cuvintele nu mai contează.

— Intrusul. În regulă.

— Acum o să-ți aduc iertarea, absolvindu-te de păcatul uciderii lui Orpine și de alte rele făcute. Îngenunchează aici. Nu trebuie să te uiți la mine.

JUMĂTATE DIN MANTEIONUL ABANDONAT FUSESE TRANSFORMAT ÎNTR-UN teatru micuț.

— Fereastra veche e tot acolo, — îi explică Chenille, arătând spre ea. — Aproximativ în spatele scenei, numai că tragem mereu cortina în fața ei. Sunt patru sau cinci cortine, cred. Oricum, mergem în spatele Ferestrei să ne ștergem și să ne pudrăm. Sunt o groază de furtunuri atârnate sau pe podea.

Silk avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că „furtunurile" erau, de fapt, cablurile sacre.

— Înțeleg, dar ceea ce descrii tu e periculos. A fost cineva rănit?

— O fată a căzut de pe scenă și și-a rupt mâna, dar avea brațele încărcate.

— Pas nu mai are putere asupra acestui loc. Și nu-i de mirare. Foarte bine. — Își așeză geanta și tripticul pe scaune. — Mulțumesc, Chenille. Poți să pleci dacă vrei, deși aș prefera să rămâi și să participi la exorcizare.

— Dacă vrei să rămân, Patera, atunci rămân. Te deranjează dacă mănânc ceva?

— Deloc.

Se uită la ea cum pleacă, apoi închise ușa ca dădea spre curte. Fata pomenise de mâncare, iar el își aminti nu numai că-i dăduse păsării brânza pentru prânz, ci și de roșiile prăjite. Chenille se va duce sigur la patiseria de vizavi. Ridică din umeri și deschise geanta, hotărât să alunge gândul mâncării.

Trebuia să existe o bucătărie în casă; dacă Blood nu mâncase deja, era posibil să-l invite la masă după încheierea exorcizării. Câtă vreme trecuse

de când stătuse sub smochin, uitându-se cum mănâncă cornuri proaspete Maytera Rose? Câteva ore, mai mult ca sigur, dar el nu mâncase odată cu ea; era pedepsit pe bună dreptate.

— Nu voi mânca, — mormăi el pentru sine, scoțând lămpile cu gaz și sticluța cu ulei, — până nu mă invită cineva la masă; atunci și numai atunci mă voi elibera de jurământ. Puternică Sphigx, privațiunea asta e pentru tine. Ascultă-mă!

Poate că Orchid va dori să mai vorbească cu el în legătură cu aranjamentele de mâine; judecând după înfățișarea ei (deci, își reaminti el, posibil subiectiv), Orchid mânca des și bine. Se gândea poate la un bol cu struguri sau un platou de clătite cu piersici...

Mai mult ca să-și ia gândul de la mâncare, strigă:

— Ești aici, Mucor? Mă auzi?

Nici un răspuns.

— Știu că tu ai fost. Mă urmărești, cum ai spus azi-noapte. Ți-am recunoscut fața pe chipul tatălui lui Teasel de dimineață. Tu i-ai băut sângele? Iar după-masă te-am văzut pe chipul bietei Orpine.

Așteptă, dar nu auzi nici o șoaptă la ureche, în afară de propriul ecou întors de pereții goi, albicioși.

— Spune ceva!

Manteionul pustiu se pierdu în liniște grea.

— Femeia care a țipat în această casă noaptea trecută când eram în plutitor... N-N-a fost un țipăt întâmplător. Diavolul se afla acolo pentru că eram și eu, iar diavolul ești tu, Mucor. Nu înțeleg cum faci, dar știu că ești tu.

Învelise lămpile cu gaz în cârpe. Când desfăcu una din ele, i se păru că zărește craniul lui Mucor rânjind. Cu o lampă în fiecare mână, merse șchiopătând spre scenă, ca să privească mai atent pânza pictată din spatele ei, ceea ce Chenille numise cortină.

Era o parodie la vestita pictură a lui Campion redând urcarea pe tron a lui Pas. Pas avea două erecții și două capete; se juca cu una în fiecare mână. În fața lui, oamenii care-l adorau se dedau la tot felul de perversiuni, unele cunoscute de Silk, altele noi. În pictura originală, două talusuri de-ale lui Pas, mașini puternice de culoarea untului gras, lucrau pe spirală, plantând un *Cassia fistula* sacru în spatele tronului lui Pas. Aici, talusurile erau dotate

cu berbece de luptă obscene, iar copacul sfânt, plin de flori, era înlocuit de un falus gigantic. Deasupra, chipurile spirituale ale zeului rânjeau pofticios și salivau.

După ce așeză cu grijă lămpile albastre la marginea scenei, Silk scoase sabia lui Hyacinth de sub tunică. Voia să sfâșie tabloul, dar ar fi distrus și rămășițele Ferestrei din spate. Apăsă demonul și, cu gest de chirurg, crestă partea de sus a pânzei dintr-o parte într-alta. Pictura detestabilă căzu cu un pocnet și ridică un nor de praf.

Blood apăru în timp ce-și așeza tripticul în fața Ferestrei întunecate. Candelele ardeau din nou, flăcările strălucitoare țâșnind ca niște săbii din sticlele albastre. Din cădelnițe se ridicau fuioare de fum dulceag, în toate cele patru colțuri ale scenei.

— De ce-ai făcut asta? — vru să știe Blood.

— Ce anume?

— De ce-ai distrus decorul? — Blood urcă trei trepte laterale. — Nu știi cât costă?

— Nu. Și nici nu-mi pasă. O să ai un profit de treisprezece mii de carduri de pe urma manteionului meu. Poți folosi o mică parte din ele ca să înlocuiești ce-am distrus, dacă vrei. Dar eu nu te sfătuiesc.

Blood lovi cu piciorul pânză căzută grămadă.

— Nici unul din ceilalți n-a făcut așa.

— Dar nici exorcizarea n-a avut efect. A mea va avea, am motive să cred. — Așezând tripticul între lămpi, spre mulțumirea lui, Silk se întoarse cu fața spre Blood. — Ești sub influența diavolilor, cel puțin a unuia. Nu mă apuc să-ți explic acum cine e, dar știi cum ajunge un loc sau un om să fie posedat?

— Pfui! Eu nu cred în ei, Patera. Așa cum nu cred nici în zei.

— Vorbești serios? — Silk se aplecă să ridice bastonul primit de la el. — Ai spus ceva similar ieri, dar ai efigia Scyllei în fața vilei. Am văzut-o.

— Era acolo când am cumpărat proprietatea. Dacă n-ar fi fost, aș fi pus să se înalțe ceva asemănător, recunosc. Sunt un fiu loial al Vironului, Patera, și-mi place s-o arăt. — Blood se opri să studieze tripticul. — Unde-i Pas?

Silk îi arătă cu degetul.

— Vârtejul ăla? Am crezut că e un moș cu două capete.

— Orice reprezentare a zeilor e o minciună, în ultimă instanță, — îi explică Silk. — Poate fi o minciună convenabilă, chiar una pioasă; dar e falsă. Marele Pas poate alege să ți se înfățișeze ca un bătrân sau ca vârtejul spiralat, cea mai veche reprezentare a lui. Nici una din imagini nu e aproape de adevăr decât cealaltă, doar mai potrivită.

Blood își îndreptă spatele.

— Voiai să-mi povestești despre diavoli.

— Dar n-o voi face, cel puțin nu acum. O să-mi ia ceva timp și, oricum, n-o să mă crezi. Însă m-ai scutit de un drum pe jos clar obositor. Vreau să-i aduni pe toți din casă în acest teatru. Tu, Musk, dacă s-a întors, Crane, Orchid, Chenille, chelbosul, fetele, oricine e prezent. Până îi aduci tu, eu voi terminat cu pregătirile.

Blood se șterse cu batista pe fața transpirată.

— Nu primesc ordine de la tine, Patera.

— Atunci îți spun doar atât despre diavoli. — Silk își dădu frâu liber imaginației. — Sunt aici, iar o persoană a murit deja. Odată ce au prins gustul sângelui, nu se mai pot lipsi de el. Aș putea adăuga că nu e deloc un fapt neobișnuit să-i prinzi acționând pe baza asemănărilor verbale, noțiuni care ție sau mie îmi par simple jocuri de cuvinte. Se poate ca ei să creadă că, dacă sângele obișnuit e bun, atunci sângele lui Blood trebuie să fie mult mai bun. Ar fi înțelept să ții minte lucrul ăsta.

Femeile sosiră câte două și câte trei, unele curioase, altele mai mult sau mai puțin de voie, conduse de Musk și chelbos, al cărui nume era Bass; în curând apărură Loach și Moorgrass de la manteionul lui Silk, amândoi speriați și foarte bucuroși să-l vadă. În cele din urmă, veniră Crane și Orchid, ultima cu urme de lacrimi uscate în ochi, și se așezară în ultimul rând. Silk așteptă ca Blood, Bass și Musk să li se alăture înainte de a începe.

— Să vă descriu...

Glasul lui nu se auzea de pălăvrăgeala femeilor.

— Liniște! — strigă Orchid, care se ridicase. — Tăceți, târfelor!

— Să vă descriu, — reluă Silk, — ce s-a întâmplat aici și ce încercăm să obținem noi. La început, întreaga spirală s-a aflat sub protecția Marelui Pas, Tatăl tuturor zeilor. Altfel, ea n-ar fi existat.

Se opri să studieze fețele celor peste douăzeci de tinere din fața lui, simțind că se adresează copiilor din clasa Mayterei Mint, din palestra.

— Marele Pas a plănuit fiecare porțiune a ei. A fost construită de sclavi, sub îndrumarea lui. Astfel au fost îndreptate cursurile râurilor noastre și Lacul Limna săpat la mare adâncime. Astfel s-au plantat cei mai vechi copaci și s-au construit manteioane prin care noi îl cunoaștem astăzi pe marele zeu. Vă aflați, desigur, într-un astfel de manteion. Când spirala a fost gata, Pas a binecuvântat-o.

Silk făcu o nouă pauză, numărând încet până la trei, cum făcea adesea în ambion, în timp ce studia chipurile celor din public, așteptând să-l vadă pe cel al fetei cu mințile duse.

— Chiar dacă sunteți înclinați să vă îndoiți de spusele mele, vă cer să le acceptați pentru moment, de dragul exorcizării. E cineva de față care nu le poate accepta? Dacă, da, să se ridice.

Se uită fix la Blood, dar acesta nu se mișcă.

— Foarte bine. Vă rog să înțelegeți că nu numai spirala ca întreg a primit binecuvântarea lui Pas și, odată cu ea, protecția lui. Fiecare parte a ei le-a primit în aceeași măsură și majoritatea lor încă le mai au.

— Câteodată însă, din motive întemeiate, Pas își retrage protecția din anumite părți ale spiralei create de el. Poate fi vorba de un copac, o câmpie, un animal, o persoană sau chiar un oraș întreg. În acest caz, e sigur vorba de o clădire — cea în care ne găsim acum și care face parte din casă, așa că Pas și-a retras protecția asupra întregii case.

Lăsă vorbele să-și facă efectul și-și plimbă privirea de la un chip la altul. Toate fetele lui Orchid erau tinere, una sau două extraordinar de frumoase; majoritatea arătau foarte bine. Nici una nu semăna cu Mucor.

— Ce înseamnă asta, vă puteți întreba. Moare copacul sau arde orașul? Nu. Să presupunem că ați avut o pisică, una care v-a mușcat și v-a zgâriat până când, sătui de ea, ați aruncat-o în stradă și n-ați mai primit-o în casă. Acea pisică, odată a voastră, nu va muri, cel puțin nu imediat. Dar dacă va fi atacată de câini nu va avea cine s-o apere. Oricine poate să dea în ea cu pietre sau s-o ia cu el, dacă așa vrea, fără să fie pedepsit.

— Așa se întâmplă și cu aceia dintre noi care am pierdut binecuvântarea lui Pas. Știu că unii dintre voi au fost posedați. Peste câteva minute o să rog o persoană în această situație să ne descrie cum a fost.

O femeie mică și negricioasă din capătul primului rând rânji și, deși nu se schimbă prea mult la față, Silk ghici craniul sub ea. Se relaxă și observă

că mâinile îi era transpirate, că îi aluneca din palmă capătul baștonului de la Blood, că pe frunte avea broboane de sudoare care i se vor scurge în ochi. Le șterse cu mâneca robei.

— Obiectul din spatele meu a fost cândva o Fereastră Sacră. Nu cred că se află printre noi, cei prezenți, cineva atât de ignorant încât să nu știe acest lucru. Stăpânul nostru Pas a s-a adresat oamenilor prin Fereastra Sacră. Așa fac zeii, după cum știe fiecare, ne vorbesc prin Ferestrele construite de Pas pentru ei și pentru noi. Au ei și alte căi, firește, printre care prevestirea este doar una. Dar Ferestrele sunt mijlocul principal. E de mirare, atunci, că, lăsând noi această Fereastră nereparată, Pas și-a retras binecuvântarea? Spun noi, căci mă includ și pe mine; noi, fiecare bărbat și femeie din Viron, am permis să se întâmple ceva diabolic.

Pregătind exorcizarea, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să vă repar Fereastra. I-am curățat și strâns conexiunile, am unit și reconectat cablurile rupte și am încercat și alte reparații mai dificile. După cum vedeți, nu mi-au reușit. Fereastra rămâne fără lumină și fără viață. Închisă în fața lui Pas. Nu putem decât spera că ne va lua voința drept faptă și va trimite din nou binecuvântarea asupra acestei case, în timp ce ne rugăm.

Câteva tinere făcură semnul adunării în aer.

Silk le aprobă cu o înclinare a capului, apoi se uită fix la cea negricioasă.

— Acum mă voi adresa direct diavolului care a venit printre noi, știind că e aici și că mă aude.

Acel mare zeu, Intrusul, te-a pus sub puterea mea. Și tu ai o fereastră, știm amândoi. Eu pot s-o închid și s-o încui ca să nu mai intri, dacă vreau. Pleacă din casa asta pentru totdeauna sau o voi închide. Silk lovi scena cu baștonul lui Blood. Pleacă!

Femeile tresăriră și rămaseră cu gurile căscate. Zâmbetul de pe chipul negricioasei dispăru. Parcă avea febră (își zise Silk), iar febra se scurgea din ea sub ochii lui, odată cu delirul.

— Am vorbit destul pentru moment. Orchid, cu puțin timp în urmă am întrebat-o pe Chenille dacă ai fost posedată și mi-a spus că nu. E-adevărat?

Orchid înclină din cap.

— Ridică-te, te rog și vorbește tare, să te audă toată lumea.

Orchid se ridică și-și drese glasul, apoi rosti:

— Nu, Patera. Nu mi s-a întâmplat niciodată. Și nici nu vreau.

Câteva femei chicotiră.

— Nici una din voi nu va mai fi posedată. Cred că pot să vă promit acest lucru, și o fac. Orchid, știi cui i s-a întâmplat. Cine sunt aceste persoane?

— Violet și Crassula.

Silk ridică baștonul,

— Le rog să se ridice.

Cele două se ridicară ezitând; Violet înaltă, cu păr negru lucios și ochi lucioși, Crassula slabă și comună.

— Nu sunt numai ele. Știu că mai trebuie să fie cineva. Dacă ați fost posedate, ridicați-că, deși Orchid nu v-a rostit numele.

Pe rândul din spate, Blood zâmbea; îl coti pe Musk, care zâmbi și el în timp ce-și curăța unghiile cu lama lungă a unui cuțit. Femeile se uitau lung una la alta; câteva șoptiră. Negricioasa se ridică încet.

— Mulțumesc, fiica mea. Da, tu ești aceea. A plecat diavolul?

— Cred că da.

— Și eu. Cum te cheamă?

— Poppy, Patera. Dar tot nu mă simt ca înainte.

— Văd. Știi, Poppy, Orchid mi-a pomenit de tine când am stat de vorbă cu ea mai devreme, cred că... Fu gata să spună că o pomenise pentru că nu avea fizicul lui Chenille, dar se opri în ultima clipă. Pentru că ești foarte atrăgătoare. S-ar putea să fie în legătură cu faptul c-ai fost posedată, dar nu sunt sigur. Când ai fost posedată, Poppy?

— Chiar acum.

— Vorbește mai tare, te rog. Nu cred că te aude toată lumea.

— Chiar acum, până când ai rostit cuvântul „Pleacă", Patera, — repetă Poppy cu voce tare.

— Și cum te-ai simțit?

Fata mică și negricioasă începu să tremure.

— Dacă te sperie prea tare, nu trebuie să ne spui. Vrei să te așezi?

— M-am simțit ca moartă. Nu-mi mai păsa de nimic. Eram aici și totuși plecată. Vedeam același lucruri, dar aveau altă însemnătate, nu pot explica. Oamenii erau goi pe dinăuntru, ca hainele agățate, toți, cu excepția ta.

— Eu purtam cele mai frumoase ace de păr, -- interveni Violet. — Am pus unul pe spălător. N-am vrut, dar am făcut-o. Apa a curs și l-a luat cu ea. Un ac minunat, cu cap de peruzea, iar eu credeam că e distractiv.

— Și tu, Crassula?

— Am vrut să zbor, și-am zburat. M-am ridicat pe pat, am sărit și am zburat în jurul camerei. M-am lovit, dar nu mi-a păsat.

-- Asta a fost noaptea trecută? Una din voi a fost posedată noaptea trecută. Tu, Crassula?

Fata slăbuță încuviință din cap fără un cuvânt.

— Tu ai țipat azi-noapte? Eram aici, în afara casei, pe Strada Lămpii, și am auzit un țipăt.

— Aceea a fost Orpine. Diavolul s-a întors, iar eu aruncam lucruri. Zburatul a fost prima dată, luna trecută.

— Mulțumesc, Crassula, -- rosti Silk gânditor. — Le mulțumesc și lui Poppy și Violetei. N-am avut ocazia să vorbesc cu cineva posedat până acum, iar ceea ce mi-ați spus îmi poate fi de ajutor.

Mucor plecase, sau cel puțin nu-i mai zărea chipul printre celelalte. Când se întâlniseră în Strada Soarelui, Blood îi spusese că existau ființe umane care le puteau poseda pe altele; se întrebă dacă bănuia că diavolul care-i tulburase casa era fiica lui. Se hotărî că soluția cea mai bună e să nu-i lase mai mult timp de gândire.

— Acum vom cânta cântecul care se cântă pe parcursul ritualului. Ridicați-vă cu toții și țineți-vă de mână. Blood, tu și Musk trebuie să cântați cu noi. Veniți în față și luați-vă de mână.

Majoritatea celor prezenți nu știau Imnul fiecărui zeu, dar Silk îi învăță refrenul și primele trei versuri. Până la urmă obținu un cor rezonabil, în care în care vocea de tenor a lui Musk, care nu deschidea gura decât foarte rar, se auzi foarte frumos.

-- Foarte bine! Aceasta a fost repetiția. Imediat vom începe ritualul. Vom porni de afară. Acest borcănaș cu vopsea și această pensulă — Silk le arătă tuturor -- au fost deja binecuvântate și sfințite. Cinci persoane alese din rândurile celor care locuiesc în această casă vor lua parte la renovarea crucii de deasupra ușii din Strada Muzicii, în timp noi, ceilalți, vom cânta. Cel mai bine ar fi ca fetele care au fost posedate să se numere printre ele. Pe urmă vom încercui casa de trei ori, în procesiune, și ne vom aduna din

nou aici, pentru a ultima etapă a exorcizării.

Afară, în vreme ce țânci curioși se holbau și arătau cu degetul către femei, majoritatea numai pe jumătate îmbrăcate, Silk alese încă două reprezentante mai firave dintre cele care păreau să ia lucrurile în serios. Pe Strada Muzicii, în aer liber, Imnul fiecărui zeu răsună anemic, dar o ceată de pierde-vară care căscau gura își scoaseră pălăria când Blood și Bass le ridicară pe fete pe umeri, pe rând. Crucea aproape ștearsă ieși din nou în relief, gammadion după gammadion. Când i se adăugă și baza, Silk arse pensula și restul vopselei în cădelnița cea mai mare.

— Nu faci un sacrificiu? — întrebă Orchid. — Ceilalți l-au făcut.

— Tocmai am făcut unul, — explică Silk. — Un sacrificiu nu trebuie neapărat să însemne uciderea unui animal. Tocmai ați fost martori la un asemenea act. Dacă va fi necesară o a doua exorcizare, vom sacrifica un animal și vom reface desenul sacra cu sângele lui. Înțelegeți sacrificiul și de ce facem toate acestea? Bănuiesc că diavolul a intrat în casă prin ușa de pe Strada Muzicii, pentru că e singura cale de acces exterioară către manteionul profanat.

Orchid înclină din cap neîncrezătoare.

— Bine, — zâmbi Silk. — În a doua parte a exorcizării, vom merge în procesiune solemnă, încercuind de trei ori toată clădirea, iar eu voi citi din Scrierile Crasmologice. Cel mai bine e să mergeți în spatele meu, iar cei patru bărbați să se plaseze în așa fel încât să mențină ordinea.

Silk vorbi mai tare ca să-l audă femeile:

— Nu trebuie să mărșăluiți ca soldații. Dar va trebui să mergeți într-un singur rând și să ascultați ce citesc.

Își scoase ochelarii, îi șterse de mânecă și-i puse pe nas. O tânără începu să râdă nervoasă.

Oare și Hyacinth ar râde la fel dacă l-ar vedea cu lentilele mici și murdare pe nas? Sigur că da, râsese și de lucruri mai puțin ridicole când fuseseră împreună. Acum se gândi pentru prima oară că râsul ei fusese unul de fericire. Și el se simțise fericit, deși fără un motiv anume.

Își drese glasul, încercând să retrăiască senzațiile de atunci. Nu fusese fericit, ci doar vesel.

Vesel. Silk se străduí să și-o închipuie pe mama lui oferindu-i lui Hyacinth limonada verzuie pe care o beau pe caniculă, dar eșuă lamentabil.

— În primul rând, diavolul e violent față de sine când devine un abces și, putem spune, un fel de cancer în spirală; căci a te înfuria pe ceva din spirală înseamnă a te separa de ea, de natura ei semidivină, care conține natura celorlalte lucruri. În al doilea rând, diavolul e violent față de sine când întoarce spatele unui om bun și pornește împotriva lui cu gândul să-i facă rău.

Silk riscă o privire în spate. Orchid ținea mâinile strâns a rugăciune, iar tinerele o urmau cuminți în ordine, deși câteva făceau eforturi să-l audă. Vorbi pe un ton mai ridicat:

— În al treilea rând, diavolul e violent față de sine când cedează plăcerii durerii. În al patrulea rând, când joacă un rol, purtându-se sau vorbind mincinos. În al cincilea rând, când acționează sau se mișcă fără scop...

Se aflau la jumătatea celui de-al treilea și ultimului circuit când un geam se sparse deasupra iar cioburile căzură peste Crane, care încheia șirul lor unduitor.

— E diavolul care pleacă, — le asigură Silk pe fetele din jurul lui. — Să nu țipați.

Orchid se opri și se uită lung la geamul spart.

— E de la una din camerele mele!

De la fereastră, o voce de femeie, vibrantă, dar fermă, sparse aerul ca un tunet:

— Trimiteți-vă augurul la mine!

Capitolul 12
La cină cu Auk

Era cel mai frumos chip pe care-l văzuse Silk vreodată. Plutea în spatele ecranului din sellaria lui Orchid, deasupra unui bust creionat vag. Zâmbetul deveni în același timp nevinovat, ispititor și senzual, cele trei calități îmbinându-se pentru a da naștere alteia noi, necunoscute și imposibil de cunoscut, dezirabile și terifiante.

— Te-am urmărit... Am stat la pândă pentru tine. Silk? Silk. Ce nume frumos! Mie dintotdeauna, dar dintotdeauna mi-a plăcut mătasea, Silk. Vino și așază-te lângă mine. Șchiopătezi, te-am văzut. Trage un scaun lângă ecran. Ne-ai reparat Fereastra stricată, cât ai putut, iar acum ea face parte din această casă, așa ai spus, Silk.

Augurul îngenunchease cu capul plecat.

— Stai jos, te rog. Vreau să-ți văd fața. Nu mă onorezi? Ar trebui să faci ce-ți cer.

— Ba da, o, Mare Zeiță, -- spuse el, — ridicându-se.

Nu era Echidna, în mod clar; era prea frumoasă și părea aproape prea bună. Scylla avea opt, zece sau douăsprezece brațe, dar nu le vedea. Sphigx... Era Ziua lui Sphigx...

— Așază-te. E un scăunel în spatele tău, Silk. Îl văd. A fost foarte frumos din partea ta să ne repari terminalul.

Avea ochi de o culoare nemaivăzută, un albastru atât de închis, încât se apropia de negru, dar nu erau negri cu adevărat, nici măcar închis, iar pleoapele atârnau grele, ca la orbi.

— M-aș fi arătat în fața ta atunci, dacă aș fi putut. Te vedeam și te auzeam, dar nu puteam să mă arăt. Raza nu are încă putere, nu luminează destul. Ce păcat... Poate mai poți face ceva?

Silk înclină din cap fără să scoată un cuvânt.

— Mulțumesc. Știu că vei încerca. Când ai reparat Fereastra, ai reparat și restul. E mult praf. — Râse — Clinchet de clopoței dintr-un metal mai prețios decât aurul. — Nu-i ciudat? Am spart fereastra scoțând sunetul potrivit până am făcut-o cioburi. Pentru că te-am auzit cum citeai ceva afară. Nu te-ai oprit când te-am chemat prima oară. Nu m-ai auzit?

Vru să fugă, dar scutură din cap:

— Nu, Mare Zeiță, îmi pare nespus de rău.

— Nu pot șterge ecranul. Șterge-l tu în locul meu, ca să te iert.

— Dacă nu... Batista mea e pătată de sânge, Mare Zeiță. Poate că acolo înăuntru e...

— Nu mă deranjează. Numai să fie umedă. Fă cum îți spun. Te rog, nu vrei?

Silk scoase batista pătată de sângele lui Orpine. Cu fiecare pas către ecran simțea că avea să ia foc sau să se dizolve ca fumul.

— L-am văzut omorând o mie odată. Majoritatea bărbați. S-a întâmplat în piață. Am urmărit scena din balcon. I-au obligat să îngenuncheze cu fața la el. Unii au rămas așa chiar și morți.

Era un sacrilegiu să frece cu batista zdrențuită și pătată de sânge trăsăturile splendide care, odată praful îndepărtat, păreau mai reale decât ale lui. Nu era nici Molpe, ei îi acoperea părul fața. Nici...

— Am vrut să leșin, dar se uita la mine din balconul lui. Mult mai sus, cu steag pe obiectul de acolo. Zidul acela mic. Pe atunci locuiam în casa prietenului său. Am văzut atât de multe. Nu mă mai deranjează. Mi-ai închinat vreun sacrificiu astăzi? Sau ieri? Vreun iepuraș alb și mare? Vreo pasăre albă?

Reuși s-o identifice cu ajutorul victimelor.

— Nu, Kypris, — îi răspunse el. — E numai vina mea, dar o voi face cât de curând.

Ea râse din nou, mai terifiant decât înainte.

— Nu te deranja. Lasă-le pe femeile alea s-o facă. Eu vreau altceva de la tine. Șchiopătezi. Nu vrei să stai jos? De dragul meu? E un scaun în spatele tău.

Silk înclină din cap și înghiți în sec, căci aflat în fața zeiței nu-și găsea cuvintele, mai ales că ochii îi alunecau pe chipul ei. Se strădui să-și amin-

tească atributele ei.

— Mi-am rănit glezna, Mare Zeiță. Azi-noapte.

— Când ai sărit de pe fereastra lui Hyacinth. — Zâmbetul i se lăți treptat. — Parcă erai un iepure mare și negru. N-ar fi trebuit să sari, Silk, știi? Hy nu te-ar fi rănit. Nici cu sabia, nici altfel. I-a plăcut de tine. Eram în ea, așa că știu.

Silk inspiră adânc.

— Am fost nevoit, bună Kypris, ca să păstrez anipotența prin care te văd.

— Pentru că Echidna îți dă voie să ne vezi prin Fereastra noastră Sacră atunci. Ca un copil.

— Da, bună Kypris, în mărinimia ei, ne dă voie să vă vedem.

— Eu sunt prima pe care o vezi? N-ai mai văzut nici un alt zeu?

— Nu, bună Kypris. Nu în felul acesta. Am sperat tot timpul să-i văd măcar la bătrânețe, ca Patera Pike. Dar ieri, pe terenul de sport... Apoi noaptea trecută... Am intrat în salonul femeii aceleia fără să bat la ușă și am văzut niște culori pe ecranul de acolo care semănau cu Nuanțele Sfinte. Eu nu le-am văzut încă, dar ni s-a spus... Am fost obligați să memorăm descrierile și să le recităm. — Silk se opri să-și tragă respirația. — Și mi s-a părut — întotdeauna mi se pare, de când am folosit ecranul de la școală — că zeii s-ar putea folosi de ecran. Pot să le spun despre asta celor de la școală?

Kypris lăsă un moment de tăcere, abordând o mină gânditoare.

— Nu cred... Nu. Nu, Silk. Nu spune nimănui.

Silk se înclină respectuos de pe scaun.

— Am fost acolo noaptea trecută. Da. Dar nu pentru tine, ci pentru că mă joc cu Hy din când în când. Acum ea îmi amintește de cea care am fost, însă totul se va termina curând. Ea are douăzeci și trei de ani. Tu, Silk, câți ani ai?

— Douăzeci și trei, bună Kypris.

— Iată, vezi? Eu te-am îndemnat. Știu asta. Zeița scutură din cap aproape imperceptibil. Câtă abstinență! Iar acum ai văzut o zeiță. Pe mine. A meritat?

— Da, iubită Kypris.

Râse din nou, încântată.

— De ce?

Silk se strădui să-și pună mintea la treabă și lăsă întrebarea să atârne în aerul încins din sellaria. În cele din urmă, răspunse cu ezitări:

— Ne asemănăm atât de mult cu animalele, Kypris. Mâncăm și ne dezvoltăm, pe urmă ne înmulțim și murim. Să împarți chiar și o fărâmă de existență superioară merită orice sacrificiu.

Așteptă s-o audă vorbind pe zeiță, dar ea tăcu.

— Ceea ce ne cere Echidna nu e un sacrificiu prea mare nici pentru bărbați. Eu îl văd mai degrabă ca pe-un semn, un mic sacrificiu pentru a-i arăta ei — și vouă, tuturor — că suntem serioși. Suntem scutiți de mii de certuri și umilințe, iar pentru că nu avem copii, toții copiii sunt ai noștri.

Zâmbetul se stinse de pe chipul minunat al zeiței. Silk simți că-i stă inima în loc când văzu suferința care-i lua locul.

— N-o să-ți mai vorbesc altă dată, Silk. Cel puțin nu prea curând. Nu, curând. Sunt urmărită...

Trăsăturile ei perfecte deveniră culori unduitoare.

Silk se ridică. Îi era frig în tunica și roba ude de transpirație, în ciuda camerei supraîncălzite. Se uită cu ochi goi la fereastra fără geam; era cea pe care o deschisese când vorbise cu Orchid. Poate că zeii — însăși Kypris — îl îndemnase s-o deschidă. Dar Orchid o închisese imediat după plecarea lui, iar el ar fi trebuit să știe lucrul ăsta.

Tremura. Parcă se trezea dintr-un vis.

Casa pustie era copleșită de o liniște apăsătoare. Își aminti vag că, după spusele oamenilor, casele bântuite erau cele mai liniștite până când își face apariția stafia. Ceilalți erau afară, bineînțeles, îl așteptau pe Strada Lămpii, acolo unde-i lăsase. Nu avea voie să le spună nimic.

Și-i imagină stând într-un șir strâmb, privindu-se unii pe alți sau neprivind nicăieri. Oare cât auziseră din conversația lui cu zeița prin fereastră? Foarte posibil să nu fi auzit nimic.

Vru să sară și să strige, să arunce paharul gol al lui Orchid pe geam sau în ecran. Dar pur și simplu îngenunche, făcu semnul adunării, apoi se ridică cu ajutorului bastonului de la Blood.

Afară, Blood vru să știe cine îl chemase pe Silk. Acesta însă nu-i spuse.

— Nu vrei să-mi spui?

— Tu nu crezi în zei, nici în diavoli. De ce să-ți spun un lucru pe care

numai l-ai disprețui?

— Dar n-a fost diavolul! — exclamă o femeie cu părul atât de tare decolorat, că ajunsese blond ca al lui Silk.

— Nu trebuie să spui nimic din ce-ai auzit, — îi spuse Silk. — N-ar fi trebuit să auzi nimic.

— I-am pus pe Musk și Bass să găsească toate femeile din casă și să le aducă la ritualul ăsta al tău. Dacă au scăpat vreuna, vreau să știu. — Se întoarse către Orchid. — Tu le cunoști pe fetele tale. Sunt aici toate?

Femeia înclină din cap sigură de ea:

— Toate, în afară de Orpine.

Musk se uita la Silk ca și cum voia să-l omoare. Silk îi surprinse privire, apoi și-o întoarse pe a lui. Vorbind cu glas tare, se adresă grupului:

— Nu am terminat al treilea tur în jurul casei. Trebuie să-l terminăm. Vă rog să vă întoarceți la locurile voastre. — Îl bătu pe umăr pe Blood. — Du-te și reia-ți locul în procesiune.

Orchid avusese grijă de Scrieri, ținând degetul acolo unde se oprise el din citit. Silk deschise cartea grea și începu să pășească și să citească, un cuvânt la fiecare pas, cum cerea ritualul: *Omul însuși creează condițiile de dezvoltare, luptându-de și învingându-și dorințele animalice; însă nu trebuie să lupte împotriva naturii, experiențelor spirituale și materialității. Chinul lui depinde de el însuși, însă consecințele sunt întotdeauna suficiente. Gândiți-vă la asta.*

Cuvintele nu mai însemnau nimic; nu-și putea alunga din minte chipul excepțional de frumos al lui Kypris. Era complet diferită de Intrus, dar lui îi păreau amândoi una. Intrusul, care vorbise cu atâtea voci, îi vorbise acum cu alta. Deși îl prevenise că nu trebuie să se aștepte la nici un ajutor, își aminti el, cum o mai făcuse de atâtea ori, începând cu clipa nesfârșită de pe terenul de sport, totuși îl primise și-l va primi în continuare. Îi tremurau mâinile și nu mai fu în stare să citească decât cu mare greutate:

— ... *are mai presus de toate ambiții și aspirații intelectuale.*

Se aflau în fața ușii manteionului părăsit. Deasupra ei trona gammadionul lui Pas, lucind de vopseaua proaspătă. Silk închise Scrierile cu zgomot și o deschise, intră urmat de șirul de oameni și o luă șchiopătând pe scări, spre scena care fusese odinioară un sanctuar.

— Vă rog să vă așezați. Nu contează lângă cine stați, pentru că nu mai ține mult. Aproape am terminat.

Proptindu-se de baștonul lui Blood, așteptă să se așeze toată lumea.

— Sunt gata să cer diavolului să plece. Văd că persoana care a încheiat șirul nostru — Bass, bănuiesc, a închis ușa după el. Ea trebuie să rămână deschisă pentru această parte a ritualului. — Providența îl ajută să-și amintească numele femeii slabe.

— Crassula, tu ești cea mai aproape de ea. Vrei s-o deschizi, te rog?

— Mulțumesc. Întrucât ești una din persoanele care au fost posedate, e bine să începem etapa finală a exorcizării cu tine. Ai memorie bună?

Crassula scutură hotărât din cap.

— Bine. Cine are memorie bună?

— Eu, Patera, spuse Chenille, ridicându-se. Foarte bună și, pe lângă asta, n-am mai luat nici un drog de azi-noapte.

Silk ezită.

— Te rog...

Silk acceptă, dar mai greu. Era o etapă importantă, spera că se va dovedi capabilă.

— Iată formula pe care o vom rosti cu toții: „Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată." Ar fi bine s-o repeți.

— Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată.

— Foarte bine. Sper că te-a auzit toată lumea. Când am terminat, o să arăt cu degetul spre tine. Rostește-ți numele cu voce tare, apoi formula: Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată. Pe urmă o să arăt spre persoana următoare, femeia de lângă tine, care își va rosti și ea numele și va repeta formula. E cineva care nu a înțeles?

Scrută fețele celor de față, dar nu zări chipul lui Mucor.

— Foarte bine.

Silk se forță să stea cu spatele cât mai drept.

— Dacă există ceva în această casă care nu vine în numele zeilor, să dispară. Vorbesc în numele Marelui Pas, al lui Sphigx celei puternice, al Scyllei celei aspre la vorbă... — Numele sonore păreau simple cuvinte, goale și inutile, ca adierile care bătuseră sporadic din primăvară. Silk nu fu în stare să rostească numele Echidnei. — Al Intrusului și al bunei Kypris. Eu, Silk, o declar! Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată.

Arătă spre femeia cu păr de culoarea zmeurii, iar ea spuse cu glas tare:

— Chenille! Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată.

— Mezeron. Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată.

După cele două femei vorbi Orchid, cu voce fermă și clară. Urmă Blood, cu glas de tunet — în el se ascundea un adevărat actor, constată Silk. Musk nici nu se auzi. Augurul avu senzația că mai degrabă chema diavolii, în loc să-i alunge.

Stând pe treapta cea mai de sus, arătă spre Bass, care se bâlbâi când își pronunță numele și încurcă formula. Apoi coborî treptele cât putu de repede, în ciuda durerii.

Doctorul Crane, ultimul la rând, rosti:

— Crane. Pleacă, în numele acestor zei, și nu te mai întoarce niciodată. Și acum...

Silk trânti ușa spre Strada Muzicii și trase zăvorul.

— ...trebuie să plec și eu. Deja am întârziat. Ai grijă la glezna aia!

— La revedere, — îi spuse Silk, — îți mulțumesc că m-ai adus și că m-ai îngrijit. Puteți să plecați cu toții, — vorbi Silk cu voce tare. — Exorcizarea s-a terminat.

Dintr-o dată extenuat, se așeză pe a doua treaptă și desfăcu bandajul din jurul gleznei. Toate tinerele începură să vorbească deodată. Lovi gresia roșie de pe podea cu bandajul, apoi, amintindu-și cum procedase Crane, îl trânti cât putu de tare de peretele cel mai apropiat.

După ce femeile ieșiră în curte, se lăsă liniștea. Își puse la loc bandajul în jurul gleznei. Crezu că era singur, dar când ridică privirea îl văzu pe Musk în fața lui, tăcut ca de obicei, cu brațele pe lângă corp.

— Da, fiule. Ce dorești?

— Ai văzut vreodată cum omoară vulturul iepurele?

— Nu. Mi-am petrecut anii de copilărie în acest oraș, cu excepția unuia, din păcate. Voiai să-mi vorbești?

Musk scutură din cap.

— Am vrut să-ți arăt cum omoară vulturul iepurele.

— Foarte bine. Sunt gata să privesc spectacolul.

Musk nu reacționă. Silk așteptă un minut, apoi se ridică și apucă bastonul lui Blood. Cuțitul cu lamă lungă apăru de nicăieri în mâna lui Musk, ca

la un semn din cap al lui Pas. Musk îl aruncă, iar Silk simți că-i explodează pieptul de durere. Se clătină și scăpă baștonul. Lovi cu călcâiul treapta din spate și căzu.

Când reuși să se ridice, Musk plecase. Ținea încă în mâna sabia lui Hyacinth, deși nu-și amintea s-o fi scos. Se uită la ea lung, o lăsă să cadă cu zgomot pe podea, își duse mâinile la piept și-și deschise roba.

Tunica nu era nici ruptă, nici pătată de sânge. O ridică și atinse ușor pielea. Avea o umflătură foarte dureroasă din care se scurse o singură picătură de sânge.

Își aranjă tunica și luă sabia să-i examineze măciulia, mângâind bijuteria cu mai multe fațete. Asta era, nu se petrecuse nici un miracol. Când Musk aruncase cuțitul, îl răsucise cu o mișcare mult prea rapidă pentru a fi văzută, lovindu-l puternic cu măciulia lui, probabil ascuțită sau cu colțuri tari.

Iar el, Patera Silk, servitorul Intrusului, fusese gata să-l omoare, crezând că Musk îl omorâse pe el. Nu știa că poate ucide cu atâta ușurință. Va trebui să se stăpânească, mai ales în preajma lui Musk.

Bijuteria, pe care o credea incoloră, reflectă o rază de soare care pătrunse prin poarta zeilor din acoperiș și dobândi o strălucire verzuie. Îi aminti de ochii ei. Duse giuvaerul la buze, cu mintea plină de gânduri ce nu aveau să se prefacă niciodată în realitate.

Ca să nu-și forțeze glezna bolnavă, așteptă până ce Moorgrass termină de spălat și îmbrăcat cadavrul ca să se întoarcă la manteion în căruța lui Loach.

Le trebuia un sicriu și gheață. Gheața era foarte scumpă, dar, întrucât acceptase cele o sută de carduri de la Orchid, nu putea să refuze s-o cumpere chiar pentru fiica ei. Însoțitorii cortegiului se găseau ușor și ieftin. Însă...

Loach opri căruța, iar Silk se uită mirat la fațada distrusă de vreme a manteionului său.

— O punem pe altar deocamdată, Patera?

Făcu un semn de încuviințare cu capul. Întotdeauna făceau așa.

— Lasă-mă să te ajut să cobori, Patera. În legătură cu plata...

Vistieria era închisă, bineînțeles, și nu se deschidea deloc de Ziua Scyllei.

— Vino la mine mâine, după sacrificiu. Nu, mai bine de ziua Molpei. Dar nu înainte.

Poate că negustorii de gheață i-ar da pe cecul lui Orchid, dacă cumpăra multă gheață, dar nu se putea baza pe asta.

Auk ieși din manteion, îi făcu semn cu mâna și deschise ușa. La vederea lui, Silk uită de socoteli.

— Îmi pare rău c-am întârziat, îi spuse el. A murit cineva.

Chipul dur, brutal al lui Auk dobândi o expresie de îngrijorare.

— Vreun prieten de-al tău, Patera?

— Nu. N-am cunoscut-o.

Auk zâmbi. Îl ajută pe Loach să care trupul neînsuflețit al lui Orpine, înfășurat într-un giulgiu. Înăuntru, pe catafalc, aștepta un sicriu nou simplu, dar solid.

Maytera Marble apăru dintre umbre, cu fața strălucitoare ca a unui spectru.

— M-am ocupat eu de toate, Patera. Bărbatul pe care l-ai trimis mi-a spus că va fi nevoie de ele. Putem să le trimitem înapoi, dacă nu sunt potrivite.

— Mâine o să cumpărăm un sicriu mai bun. Silk se scotoci prin buzunare și, în cele din urmă, scoase cecul de la Orchid.

— Ia-l. E plătibil la purtător. Cumpără gheață, jumătate de încărcătură, și vezi dacă-ți dau bani pe cec. Ia și flori. Caută și un mormânt, dacă nu e prea târziu.

O mișcare discretă, dar bruscă a capului când se uită la cec trădă surprinderea Mayterei Marble.

— Ai dreptate. — Silk făcu un semn de confirmare cu capul când ea înălță ochii spre el. — E o sumă foarte mare. O să aduc victimele dimineață, o juncă albă, dacă găsesc, și un iepure pentru Kypris, nu mai mulți. Un miel și un cocoș negri pentru Tartaros, i-am promis azi-noapte. Dar gheața ne-o trebuie deseară. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai găsi-o.

— Pentru Kypris cea... Bine, Patera. Voi încerca.

Maytera se îndepărtă grăbită, cu pași sonori, ca răpăitul unei tobe de jucărie. Silk scutură din cap și se uită după Loach, dar acesta plecase neobservat.

— Dacă a mai rămas gheață în Viron, o să găsească. Ea ți-a fost dăscăliță, Patera?

— Nu. Dar acum aș fi vrut. Ea și Maytera Mint. Ar fi trebuit s-o

rog să caute și niște măgari. Rămâne pe mâine. Putem vorbi aici, Auk, sau preferi să mergem în prezbiteriu?

— Ai mâncat, Patera? Mă gândeam că mănânci ceva de cină cu mine în timp ce-mi povestești ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Mă tem că n-aș avea cu ce să plătesc.

— Ești invitatul meu. Nu te-aș lăsa să plătești nici dac-ai vrea. Dar ascultă. — Auk vorbi în șoaptă. — Sunt și eu vârât în treaba asta la fel de mult ca tine. Eu sunt cel care te-a ajutat. Am dreptul să știu ce s-a petrecut.

— Sigur, sigur. — Silk se lăsă extenuat pe un scaun de lângă catafalc. — Stai jos, te rog. Mă doare glezna dacă stau în picioare. Îți spun tot ce vrei să afli. Ca să fiu sincer, simt nevoia să povestesc cuiva, să reiau firul evenimentelor de la bun început, dar să vorbesc și despre altele. Despre tot ce s-a întâmplat astăzi. Aș vrea foarte mult să iau cina cu tine. Am început să te plac și mi-e foarte foame; dar nu pot merge prea departe. Apreciez generozitatea ta. Poate că o să luăm cina împreună altă dată.

— Nu trebuie să mergem pe jos la Orilla. E un loc frumos chiar pe strada asta. Au cea mai moale și mai suculentă friptură din care-ai gustat vreodată. — Auk zâmbi, arătându-și dinții galbeni pătrățoși, capabili să taie mâna de la încheietură. — Să zicem că i-aș cumpăra unui augur o cină strașnică în oraș, unuia care chiar are nevoie de ea. Orice vrea el. Ar fi o faptă bună, nu-i așa?

— Cred că da. Cu toate astea, ar trebui să te gândești că poate nu o merită.

— O să țin minte asta. — Auk se duse la sicriu și trase giulgiul la o parte. — Cine e?

— Orpine, fiica lui Orchid. Aproape că m-ai păcălit, dar sunt sigur c-o cunoști.

— Fiica ei?

Plecând de lângă cadavru, Auk îl prinse pe Silk de braț.

— Hai, Patera. Dacă nu ajungem acolo, va trebui să mâncăm în camera comună.

MUSK ZĂRI FEMELA DE ȘOIM ÎNAINTE DE ieși din plutitor. Stătea în vârful unui pin retezat, proiectat pe tărâmurile cerești strălucitoare.

Știa că se uită la scândura cu carne. O vedea mai bine de la câțiva kilometri decât își vedea el palmele. Probabil că era moartă de foame. Ca șoimii (își reaminti Musk sieși), vulturii trebuie să învețe să zboare înainte de vâna. Se pare că ea nu vânase încă miei, poate mâine. De asta se temea el cel mai tare.

Făcu un tur în jurul vilei. Carnea stătuse legată de scândură toată ziua. Era aproape uscată și acoperită de muște. Lovi scândura ca să le gonească, apoi scoase momeala și o traistă cu porumb sfărâmat.

Momeala șuieră în timp ce o învârti cu sfoara de cinci coți.

— Hai, șoimule, hai.

I se păru că aude clinchetul slab al clopoțeilor, dar știa că nu e posibil așa ceva. Împrăștie boabele de porumb pe lângă zid, apoi reveni la scândură și scutură din nou momeala, apoi așteptă. Era târziu — poate prea târziu. În curând se va lăsa întunericul, iar ea nu zbura decât pe lumină.

— Hai, șoimule, hai.

Din câte văzu, pasărea de pe ciotul de pin îndepărtat nici măcar nu se clintise. O pasăre-țesătoare maro și grasă se așezase pe iarba de lângă perete și ciugulea boabele.

Musk aruncă momeala, se lăsă pe vine și ținu pistolul cu ambele mâine, proptindu-și cotul stâng de genunchi. O țintă dificilă în lumina slabă.

Pasărea căzu, se ridică fluturând din aripi, se lovi de zid și căzu din nou. O prinse înainte de a se ridica a doua oară. Se duse la scândură, desfăcu puțin nodul sforii care ținea momeala roșu cu alb și-o lăsă să cadă. Strânse nodul în jurul piciorului drept al păsării-țesătoare, apoi o învârti. Sângele se scurse într-un șuvoi rapid, aproape invizibil.

— Hai, șoimule.

Aripile largi se desfăcută. Privind șoimul și învârtind în continuare pasărea muribundă într-un cerc de aproape cinci metri, simți că e al lui, că o poseda.

Că el însuși era pasărea mare. Era fericit.

— AI VĂZUT CE-AU SCRIS PE PERETE, PATERA. Auk se așeză pe un scaun de pe care vedea ușa. Vreun pici de la școală, cum zici tu. În locul tău, aș sta de vorbă cu ei. Să nu facă necazuri.

— Nu răspund de fiecare băiat care găsește o bucată de cretă.

Ospătăria îi păruse lui Silk foarte departe, deși se vedea din manteion. Se lăsă în fotoliul confortabil pe care i-l aranjă gazda și se uită în jur, la pereții văruiți. Separeul lor era mai mic chiar decât dormitorul lui din prezbiteriu și înghesuit, deși un chelner luase două scaune inutile.

— Toți tari și groși, — răspunse Auk la întrebarea neroștită de Silk. — La fel și ușa. Demult, aici era Alambrera. Ce vrei să mănânci?

Silk studie rapid cuvintele scrise frumos pe placa de ardezie.

— O să iau niște cotlete, cred. — La optsprezece cardbiți, era cea mai ieftină masă. Chiar dacă i se aducea o singură bucată, era cea mai copioasă masă din săptămână pentru el.

— Cum ai trecut de zid? — îl întrebă Auk, după plecarea chelnerului. Ai avut necazuri?

Silk îi depănă povestea de la început până la sfârșit, de la funia din păr de cal tăiată de țepușele de pe zid la drumul înapoi în oraș, în plutitorul lui Blood. Auk se scutura de râs când chelnerul sosi cu mâncarea, dar deveni foarte serios când Silk ajunse la momentul discuției cu Blood.

— N-ai pomenit de mine când ai vorbit cu el, sper?

Silk înghiți o bucată delicioasă de carne.

— Nu. Dar, în proștia mea, am încercat să stau de vorbă cu tine prin intermediul ecranului din budoarul lui Hyacinth, cum ți-am spus.

— S-ar putea să nu afle despre asta. — Auk își scărpină gânditor bărbia. — Monitoarele pierd șirul conversațiilor după o vreme.

— Eu cred că s-ar putea. Trebuie să fii precaut.

— Nu atât de precaut ca tine, Patera. Va vrea să știe de ce-ai dorit să vorbești cu mine. Din moment ce n-ai reușit, de la mine n-are ce să afle. Ce-o să-i spui?

— Dacă e să-i spun ceva, atunci o să fie adevărul.

— Că te-am ajutat? — Auk puse furculița pe masă.

— Că știam cât de îngrijorat ești de siguranța mea. Că mi-ai spus să nu ies la ora aceea târzie din noapte și că voiam să te anunț că nu pățisem nimic.

Auk cumpăni cele spuse de Silk câtă vreme acesta mâncă.

— S-ar putea să te creadă, Patera, dacă te consideră suficient de nebun.

— Dacă mă consideră suficient de cinstit, vrei să spui. Cea mai sigură cale de a-i face pe alții să te creadă cinstit e să fii cinstit, cel puțin așa cred eu. Încerc să fiu cinstit.

— Cu toate astea, tot vei încerca să furi douăzeci și șase de mii de carduri pentru el.

— Dacă asta trebuie să fac pentru a-mi salva manteionul și nu le pot obține altfel, da. Voi fi obligat să aleg între mai multe rele, exact ca noaptea trecută. Mă voi strădui să nu fac rău nimănui, bineînțeles, și să iau bani numai de la cei care-și permit să-i piardă.

— Blood îți va lua banii, Patera. Și se va distra grozav pe seama ta.

— N-o să i-i dau până nu-mi oferă garanții. Dar mai e ceva ce-ar trebui să-ți spun. Ți-am povestit că Blood a vrut să-i exorcizez casa galbenă?

— A lui Orchid? Sigur. Acolo stătea fata aia, Orpine, dar n-am știut că era fata ei.

— Era.

Pe mijlocul mesei era unt și pâine moale și proaspătă. Silk luă o felie și o unse, dorindu-și să poată lua toată franzela cu el la prezbiteriu.

— O să-ți povestesc și despre asta. Și despre Orpine, care a murit posedată.

— Asta-i treaba ta, Patera, nu a mea.

— Posedarea? Acum nu mai e a nimănui. Poate a fost o vreme când majoritatea augurilor credeau în diavoli, cum a crezut, fără îndoială, și Patera Pike. Dar eu cred că sunt singurul augur în viață care crede în ei acum, și nici acum nu sunt sigur că cred în ei în același fel ca el — niște spirite care s-au strecurat în spirală fără permisiunea lui Pas și urmăresc s-o distrugă.

— Dar Orpine? Chiar era fata lui Orchid?

— Da. Am vorbit cu Orchid despre ea și a recunoscut. De fapt, chiar s-a lăudat cu asta. Cum era Orpine?

— Frumoasă. — Auk ezită. — Nu mă simt în largul meu să vorbesc cu tine despre lucrurile astea, Patera. Era distractivă, pentru că nu-i păsa de ce făcea și nici de părerea altora. Înțelegi ce vrea să spun? Ar fi câștigat mai mulți bani dacă ar fi știu mai bine cum să-i facă pe oameni să creadă că îi place de ei.

Silk meșteacă și înghiți.

— Înțeleg. Te-am întrebat pentru că mi-am pus problema personalităților, dacă o persoană anumită, prin firea ei, poate fio posedată mai ușor decât alta. Pe Orpine n-am apucat-o în viață. Discutam cu mama ei când am auzit un țipăt. Am ieșit afară în grabă și-am găsit-o întinsă pe scară. Fusese înjunghiată. Cineva zicea că s-a omorât. Fața ei... Ai văzut vreodată o persoană posedată?

Auk scutură din cap.

— Nici eu, până în dimineața asta, la scurtă vreme înainte de a vedea cadavrul lui Orpine. — Silk se șterse la gură cu șervetul. — În orice caz, era moartă. Dar și așa, fața ei nu era cu adevărat a ei. Îmi aduc aminte cum m-am gândit că era oribilă, dar și foarte familiară, în același timp. La început, partea familiară am depistat-o ușor. M-am gândit puțin — ochii, forma nasului, buzele, și așa mai departe — și mi-am dat seama că semăna cu Orchid, femeia cu care tocmai discutasem. Am întrebat-o mai târziu și mi-a confirmat că fusese fiica ei, cum ți-am spus.

— Poate ar fi trebuit să-mi dau seama și eu, dar nu mi-a trecut prin minte. Orpine era mult mai tânără.

Silk scutură din umeri.

— Știi mult mai multe despre femei decât mine, sunt convins. Am uitat ce-am văzut pentru că știu atât de puține despre ele. Când cineva știe puține despre un subiect, ceea ce vede nu reprezintă decât elementele de bază, dacă le vede și pe ele. Dar eu voiam să spun că și elementul oribil al feței ei îmi părea cunoscut.

— Continuă. — Auk își umplu paharul cu vin. — Să te-aud.

— Ezit pentru că sunt sigur că n-o să mă crezi. Orpine mi-a amintit de cineva cu care vorbisem nu cu multă vreme înainte: de Mucor, fata nebună din vila lui Blood.

Auk lăsă iar furculița din mână, cu carnea de vită fierbinte în ea.

— Vrei să spui că același diavol le-a posedat pe amândouă, Patera?

— Nu știu, — răspunse Silk, scuturând din cap, — dar am simțit că trebuie să-ți spun. Cred că mă urmărește spiritul lui Mucor. Și am ajuns să mai cred și că, într-un fel, îi posedă pe alții, așa cum se spune că fac diavolii — și zeii, în aceeași măsură. În dimineața asta am văzut-o sigur pe fața unui muncitor cinstit. Cred că o poseda pe Orpine când aceasta a murit. Mai

târziu am recunoscut-o în altă femeie.

— Dacă nu mă înșel, dacă Mucor într-adevăr e capabilă de asemenea lucruri și dacă mă urmărește, îți asumi un risc foarte mare pur și simplu pentru că stai cu mine la masă. Îți sunt foarte recunoscător pentru cina cu adevărat delicioasă și mai recunoscător pentru ajutorul de noaptea trecută. În plus, sper să-ți mai pun câteva întrebări înainte de a ne despărți. Cu alte cuvinte, îți sunt îndatorat până peste cap. Eram prea obosit și prea flămând ca să mă gândesc la pericolul la care te-am supus când am stat de vorbă în manteion. Acum că îmi dau seama, mă simt obligat să te avertizez că poți fi posedat dacă rămâi în compania mea.

Auk zâmbi.

— Ești augur, Patera. Dacă ar fi să pună mâna pe mine cât stăm aici, n-o poți face să-și ia tălpășița?

— Aș putea încerca. Dar n-o pot amenința decât într-un singur fel, în care deja am făcut-o. Nu pleci?

— Nu eu. Cred c-o să mai iau niște găluște cu sos.

— Mulțumesc. Sper să nu regreți. N-ai făcut nici o remarcă legată de aventura mea oarecum nereușită de azi-noapte. Să nu crezi că m-ai jigni, nu poți fi mai sever cu mine decât am fost eu însumi, te asigur.

— Bine, atunci o să vorbesc. — Auk sorbi din vin. Mai întâi, dacă crezi că poți strânge chiar și o mie de carduri, pune-l pe Blood să-ți dea în scris, sub semnătură, că manteionul e al tău, înainte să-i pui gologanii sub nas. Spuneai ceva de garanții acum câteva clipe. Nu cred că trebuie să te încrezi în garanții, în afară de titlul de proprietate, semnat în fața a doi martori străsnici care nu au de-a face cu Blood.

— Ai dreptate, sunt sigur. Și eu m-am gândit la fel.

— Ai face bine să procedezi așa. Să n-ai încredere în el, nici dacă faptele lui îți spun altfel.

— O să fiu foarte prudent. — Bucățile de carne din fața lui Silk se scăldau într-un sos picant, aproape negru, pe care îl găsi nespus de bun. Șterse farfuria cu o bucată de pâine.

— Am impresia că ți-ai găsit adevărata chemare, — spuse Auk cu un zâmbet. — Nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine, poate nici la fel de bine ca tine. A fost prima încercare. Când ajungi la a zecea, o să te implor să mă iei cu tine, ca să te văd la treabă.

Silk oftă.

— Sper să nu existe a zecea, spre binele amândurora.

— Sigur că va exista. Ești un adevărat fiu al lui Tartaros, dar încă nu știi. A treia, a patra sau a câta încercare o fi, vreau să văd de ce-i trebuie unui bărbat grozav ca tine ajutorul meu. Vrei să mergi înapoi la Blood în seara asta să-ți recuperezi toporul?

Augurul scutură din cap extenuat.

— Nu voi fi în stare să lucrez pe acoperiș până nu mi se vindecă glezna și, oricum, e pe jumătate reparat. Mai ții minte ce ți-am spus despre pistolul lui Hyacinth?

— Da. Și despre azoth. Un azoth bun valorează vreo două mii de carduri, Patera, poate și mai mult. Dacă vrei să-l vinzi, te duc eu la cineva care să-ți dea un preț bun.

— Nu pot, nu-i al meu. Am convingerea că Hyacinth avea de gând să mi-o împrumute. I-am spus că iau armele cu împrumut și i-am promis că i le înapoiez când nu mai am nevoie de ele. Sunt sigur că nu mi-ar fi trimis sabia prin doctorul Crane dacă nu i-aș fi spus așa.

Auk nu răspunse, așa că Silk continuă pe un ton nefericit:

— Două mii de carduri, dacă primesc atât, fac o parte rezonabilă din cele douăzeci de mii de care avem nevoie. Peste cinci la sută, de fapt. O să râzi de mine...

— Nu, Patera.

— Ar trebui. Un hoț care nu se poate convinge să fure! Dar Hyacinth a avut încredere în mine. Cred că... că nici un zeu n-ar vrea să trădez încrederea unei femei fără prieteni.

— Dacă ți-a împrumutat-o, nici eu n-o vând. Pentru început, ea se află în casa lui Blood și, dacă ți-ai făcut un prieten acolo, nu vrei să-l pierzi. Ai idee de ce ar risca doctorul pentru ea?

— Poate că-i îndrăgostit de ea.

— Îhî. Posibil, dar fac pariu că știe ceva sigur. Ar merita să afli despre ce e vorba și aș vrea să aflu și eu. Aș mai vrea să văd azothul. Să zicem că trec pe la tine mâine seară. Mi-l arăți?

— Ți-l arăt și acum, dacă vrei. — Silk scoase azothul de sub tunică și i-l dădu peste masă. — L-am luat cu mine la Orchid astăzi, cu gândul că poate am nevoie de-o armă.

Auk fluieră încet, apoi ridică sabia și admiră jocul de lumini de pe mânerul lucios. — Cel puțin două mii opt sute. Poate trei. Cine i-a dat-o ei a plătit cinci sau șase mii.

— Cred că știu cine, dar nu și de unde a avut atâția bani.

Auk îl privi întrebător, dar Silk scutură din cap.

— Îți spun altă dată, dacă se va dovedi că am dreptate.

Întinse mâna după sabie. Auk i-o dădu înapoi cu un ultim mormăit admirativ.

— Vreau să te întreb ceva despre pistolul lui Hyacinth. Blood a scos acele din el înainte de a mi-l da. Știi de unde pot cumpăra altele fără autorizație?

— Bineînțeles, Patera. Nici o problemă. Îl ai și pe el la tine?

Silk scoase pistolul gravat din buzunar și i-l înmână.

— Cele mai mici care se produc. Le cunosc. I-l dădu înapoi și se ridică. Te descurci puțin fără mine? Trebuie să... știi tu.

— Da, sigur.

Silk se întoarse la cotlet; fuseseră trei bucăți, dar deși îi fusese atât de foame, nu mâncase decât una până acum. Trecu la a doua, fără să uite de garnitura de găluște moi, dovlecel cu busuioc și hajme muiate în ulei și oțet (primite se pare pe gratis).

Numai grijile și preocuparea nu vor salva manteionul. Trebuia să pună la punct un plan, care nu era neapărat nevoie să presupună furtul a douăzeci și șase de mii de carduri. De exemplu, ar putea să-și atragă simpatia unui magnat sau...

Când reveni Auk, Silk constată că devorase a treia și ultima bucată de cotlet, fără să știe când o terminase pe a doua.

Capitolul 13
Candidat pentru Caldé

Doctorul Crane închise ușa infirmeriei și trase zăvorul. Fusese o zi grea; era bucuros că se afla din nou înapoi, foarte bucuros că Blood (care avusese și el o zi istovitoare) nu avea musafiri în seara asta. Cu puțin noroc, își zise el, va dormi bine și fără întreruperi toată noaptea, o noapte în care felinele nu vor zgâria pe nimeni, șoimii lui Musk nu-l vor ataca cu ghearele pe el și pe ajutorul lui, dar, mai ales, o noapte în care nici una din proastele care în Viron se numeau femei nu credeau că o aluniță neobservată până acum era primul semnal unei boli mortale.

Târându-și picioarele în dormitor, care nu avea ușă spre coridor, închise intrarea spre infirmerie și o zăvorî și pe ea. Să-l cheme prin intermediul ecranului, dacă au nevoie de el. Își scoase pantofii și aruncă ciorapii pe grămada de haine murdare dintr-un colț, spunându-și că trebuie să le ducă la spălat în aripa cealaltă.

Oare pusese în grămadă și ciorapul tăiat de pe piciorul individului ăluia, Silk? Nu, îl aruncase.

Desculț, se duse la fereastră și se uită prin grilaj la terenurile umbroase. Vremea fusese bună toată vara, strălucind ca aerul fierbinte și uscat de acasă; dar în curând va veni toamna. Soarele va lumina mai puțin, iar vânturile vor aduce ploi reci, interminabile. După calendar, era deja toamnă. Nu putea suferi ploaia și frigul, zăpada, tusea și nasul plin. O lună de zile, poate mai mult, termometrul va oscila între zece și minus zece grade, ca blocat la punctul de îngheț. Ființele umane nu erau făcute pentru o asemenea climă.

Trase oblonul și se uită la calendar, mânat de gânduri. Mâine e Ziua Scyllei. Oficial, piața va fi închisă și aproape goală. Era momentul potrivit

să predea un raport, iar negustorul va pleca de Ziua lui Hierax. Rămâneau încă cinci din micuțele Sphigx sculptate.

Își îndreptă umerii, amintindu-și că era și el un fel de soldat. Scoase penarul, cerneala neagră și câteva coli de hârtie foarte subțire. Ca întotdeauna, va trebui să scrie astfel încât să nu-și dezvăluie identitatea, în cazul în care raportul lui era interceptat.

Și să raporteze că a făcut destule progrese, ca să nu fie retras. Nu-i va fi greu deloc în seara asta.

Nu că n-ar vrea să meargă acasă, își zise, mai ales înainte de venirea ploilor, deși se spunea că și acasă fusese odată la fel de ploios ca aici. Sau cum era de obicei aici.

Alese o pană de cioară și-i refăcu meticulos vârful.

Există o mișcare de restaurare a Capitoliului. E centrată în jurul unui anume Silk, un augur tânăr fără familie. Se spune că este obiectul miracolelor atribuite lui Pas sau Scyllei. Până acum, pare că se rezumă la clasele inferioare. Lozinca „Silk pentru calde" e scrisă pe ziduri, dar nu și pe Palatin (era doar o bănuială, dar Crane se încredea în sine). Țin legătura cu el și îi câștig încrederea. M-am asigurat că are sabie. Aceasta poate fi raportată dacă va trebui eliminat.

Crane zâmbi în sinea lui. Avusese mare noroc, dar lor trebuia să le deschidă ochii.

Garda Civilă își mărește rândurile din nou. Toate unitățile sunt la capacitatea maximă sau au depășit-o. Se zvonește că s-ar forma o brigadă de rezervă, condusă de veterani.

Petrecu o jumătate de minut recitind ce scrisese; mai bine spune prea puține decât prea multe. Înfundă pana în cerneală a douăzecea oară.

Pasărea a fost eliberată. Dresorul ei spune că e necesar. Va încerca s-o atragă înapoi cu momeală zilele astea. S-a raportat că Lemur și Loris au observat eliberarea ei.

Și că au ieșit din pivnița secundară, cum au făcut și cu alte ocazii, își aminti Crane. Fără îndoială, Ayuntamiento se folosea mult de tunelele de construrție pe jumătate inundate, deși nu-și avea sediul în ele.

Sau, dacă-l avea, nu putea fi localizat, deși mulți pieriseră căutându-l. În afară de armata inactivă a Vironului, existau soldați vironezi în acele tunele, precum și câteva talusuri.

Crane scutură din cap, apoi zâmbi la gândul recompensei de la Rani.

Întorcându-se spre ecran, bătu din palme.

— Monitor!

Apăru fața plutitoare.

— Cod Răculeț. Ai ceva pentru mine?

Trăsăturile cărnoase ale lui Blood umplură ecranul.

— Consilierul Lemur ar trebui să audă și el.

Chipul lui Blood fu înlocuit de înfățișarea veselă, dar înșelătoare a lui Potto*.

— Îmi poți transmite mie mesajul.

— Aș prefera...

Crane zâmbi la ezitarea lui Blood.

— Nu contează. Despre ce e vorba?

Doctorul se apropie de ecran.

Când Blood dispăru și reapăru fața plutitoare a monitorului care-l informă că nu mai aveau loc schimburi de informații interesante, Crane își muie din nou pana în cerneală.

Mai târziu. Pasărea s-a întors din proprie inițiativă. Se spune că e în stare bună.

Șterse pana cu grijă și o puse la loc în penar. Suflă deasupra hârtiei și o împătură de atâtea ori până când ajunse de mărimea unghiei degetului mare. Apoi o introduse în mâna stângă, cea fără sabie, a lui Sphigx, care se închise, ascunzând-o.

Crane zâmbi, puse deoparte penarul și restul de hârtie și se întrebă dacă să facă sau nu o baie prelungă. Baia era bine luminată — se ocupase el personal de asta — și, dacă citea o oră, hârtia împăturată strâns va căpăta nuanța maronie a lemnului sculptat înainte ca el să se culce. Întotdeauna îi plăcea să vadă procesul, să fie sigur. Era, căci așa se impunea, un bărbat deosebit de prudent.

— MULȚUMESC, SPUSE AUK, AȘEZÂNDU-SE. MĂ SIMT MAI bine acum. Ascultă, Patera, știi cum să folosești obiectul ăla?

— Pistolul? Am tras cu el, cum ți-am spus. Atâta tot.

Auk își umplu din nou paharul.

---

*Primată membră a familiei *Lorisidae*

— Mă refer la azoth. Nu, sigur că n-ai de unde să știi, dar îți spun eu câte ceva despre pistol.

Auk își scoase propria armă, de două ori mai mare cât cea gravată și placată cu aur din buzunarul lui Silk.

— Vezi că am siguranța pusă? Este un mecanism asemănător de fiecare parte.

— Da, — spuse Silk, ca să nu tragă. — Știu asta.

— Bine. — Auk arătă cu cuțitul de pe masă. — Cuiul ăsta de aici, care iese afară, se numește cui de verificare. Dacă e scos în afară, ca acum, înseamnă că mai ai ace.

Silk scoase pistolul lui Hyacinth din buzunar.

— Ai dreptate. E golit.

— Acum privește. Îl golesc pe al meu trăgând butonul de încărcare înapoi.

Acele țâșniră în șuvoi și se împrăștiară pe masă. Silk luă unul în mână.

— Nu-i cine știe ce de văzut, — îi spuse Auk. — Niște bețișoare din aliaj solid, un material pe care magnetul îl atrage mult mai tare ca oțelul.

Silk pipăi vârful cu degetul.

— Am crezut că sunt mai ascuțite.

— Nu. N-ar avea același efect. Dacă un obiect așa de mic ar trece direct prin cineva, nu l-ar răni prea tare. Trebuie să se rotească și să taie pe lateral. Vârful e rotunjit foarte puțin, numai atât cât să intre acul pe țeavă.

Silk puse acul pe masă.

— Care e cauza pocnetului?

— Aerul. — Auk zâmbi de uimirea lui Silk. — Când erai copil n-a tras nimeni cu praștia după tine, aproape să te lovească? N-ai auzit piatra trecându-ți pe lângă ureche?

Silk înclină din cap.

— Ai auzit un pocnet puternic, dar nu ca de pistol, nu? Nu era decât o piatră trasă cu praștia. Tu ai auzit piatra trecând cu viteză prin aer, ca vântul prin horn. Cu cât era mai mare piatra și cu cât era mai mare viteza ei, cu atât făcea zgomot mai puternic.

— Înțeleg, — murmură Silk. Odată cu vorbele, revăzu în minte scena completă, culorile aprinse și rușinea fierbinte a copilăriei: pietrele șuierând spre el, strădania inutilă de a se apăra, apoi, la sfârșit, fuga, sângele care-i

aluneca de pe față pe cea mai bună tunică albă, vopsind florile brodate pe ea.

— Da, glonțul e micuț, dar când e tras zboară cu viteza așa de mare că piatra parcă merge înapoi. El face zgomotul pe care l-ai auzit. Dacă s-ar fi răsucit înainte să lovească vasul în care ai tras, ar fi miorlăit ca un motan. — Auk strânse gloanțele de pe masă cu mâna. — Cad în mâner. Vezi? Bine. Exact sub degetul meu e o mică șaibă cu o gaură în mijloc, plină de scântei.

Silk ridică din sprâncene, gata să învețe orice lucru nou.

— Scântei?

— Așa cum vezi în întuneric, când mângâi o pisică. Sunt puse în șaibă din fabricație și aleargă una după alta și în jurul găurii până când ai nevoie de ele. Când închid culata, primul glonț ajunge pe țeavă, vezi? — Auk trase siguranța. — Dacă aș fi apăsat pe trăgaci, aș fi acționat scântei din bobină. Câtă vreme are scântei, bobina acționează ca un magnet. E aici în față, înfășurată în jurul țevii, și atrage glonțul foarte repede. Ai zice că rămâne acolo, nu?

— Sau că e tras înapoi în bobină, dacă iasă puțin din ea.

— Tocmai. Numai că nu se-ntâmplă așa, pentru că ultima scânteie ajunge în bobină înaintea glonțului. Ai terminat, Patera? Ți-am spus tot ce știu.

— Da, masa a fost excelentă. Delicioasă. Îți sunt extrem de recunoscător, Auk. Dar mai am o întrebare înainte de a pleca, deși, fără îndoială, ți se va părea prostească. De ce e pistolul tău mult mai mare decât acesta? Ce avantaje îi aduce mărimea?

Auk își cântări arma în mână, apoi o lăsă deoparte.

— Păi, Patera, în primul rând, are mult mai multe ace. Încărcat la maximum, ține o sută douăzeci și cinci. Al tău, numai cincizeci sau șaizeci. Ale mele sunt și mai lungi, de-asta nu pot să-ți dau nici unul. Gloanțele mai lungi fac răni mai largi când se răsucesc. Rănile largi scot dușmanii din luptă imediat. Și țeava e mai lungă, iar gloanțele o idee mai groase. Zboară mai repede, deci pătrund mai adânc.

— Înțeleg. — Silk trăsese butonul de încărcare de la pistolul lui Hyacinth și studia mecanismul aparent simplu prin culata deschisă.

— Un pistol ca al tău e bun în casă sau într-un loc ca ăsta, dar afară

trebuie să te apropii de țintă înainte de a apăsa pe trăgaci. Altfel glonțul începe să se învârtă în aer înainte de a lovi dușmanul și, odată ce se învârte în aer, nici odraslele lui Pas — iertare, Patera — nu știu unde-o s-ajungă.

Silk își puse o mină gânditoare și scoase unul din cardurile lui Blood.

— Dacă nu te superi, Auk... Îți sunt extrem de îndatorat.

— Am plătit deja, Patera. — Auk se ridică, împingând scaunul până lovi cu el peretele. — Poate altă dată. — Zâmbi. — Deci... Îți spuneam că nici zeii nu știu unde ajunge glonțul.

— Da, — spuse Silk și se ridică la rândul lui. Glezna îl duru mai puțin decât crezuse.

— Ei poate nu știu, dar eu, da. O să-ți arăt îndată ce ieșim. Știu unde o să mergem amândoi.

— Eu trebuie să mă întorc la manteionul meu. — Cu un efort de voință, Silk reuși să calce aproape normal. — Eu trebuie să mă întorc la manteionul meu. — Cu un efort de voință, Silk reuși să calce aproape normal.

— Nu ne trebuie mai mult de două ore. Vreau să-ți fac două-trei surprize.

Prima era o lectică pentru o persoană și o pereche de purtători. Silk se urcă în ea tremurând, întrebându-se dacă exista un astfel de mijloc de transport care să-l ducă la prezbiteriu când termina treburile serii. Ridicare umbrei alungase și ultima fâșă aurie, iar adierea dulce șoptea mângâietor că praful și căldura zilei învinse fuseseră simple amăgiri. Îi răcorea obrajii roșii, iar simțurile alinate îi spuneau că băuse un pahar de vin în plus. Din păcate, se hotărî să se controleze mai atent data viitoare.

Auk mergea pe lângă lectică, zâmbind în semi-întuneric. Silk simți ceva mic, pătrățos și greu în palmă.

— Ce-am vorbit, Patera. Pune-le-n buzunar.

Pipăind obiectul, deduse că era un pachet învelit în hârtie, strâns legat cu sfoară.

— Cum...?

— Chelnerul. Am discutat cu el când am ieșit. Ar trebui să se potrivească, dar nu încerca aici.

Silk puse pachetul cu gloanțe în buzunarul robei.

— Eu... Îți mulțumesc din nou, Auk. Nici nu știu ce să-ți spun.

— I-am zis să dea sfoară-n țară pentru tine și a trimis un băiat după ele. Dacă nu-s bune, să-mi zici mâine. Dar eu cred că se potrivesc.

Lectica se opri mai repede decât se așteptase Silk, în fața unei case înalte. La etajele inferior și la al treilea era întuneric, deși prin geamurile dintre ele străbătea lumină. Auk bătu la ușă. Îi deschise un bătrân slab, cu barbă neîngrijită și păr alb, mai dezordonat decât al lui Silk.

— Aha! Excelent, excelent! — exclamă el. Intrați! Intrați! Închideți ușa. Închideți ușa și veniți după mine.

Bătrânul urca două trepte deodată, cu o viteză pe care Silk n-ar fi bănuit-o la cineva care avea jumătate din vârsta lui.

— Îl cheamă Xiphias*, — îl informă Auk după ce plăti purtătorii. — O să fie profesorul tău.

— Și ce-o să mă învețe?

— Cafteală. Acum treizeci de ani, era cel mai bun. Cel mai bun din Viron, cel puțin. — Întorcându-se, Auk îl lăsă pe Silk să intre și închise ușa. — El spune că e și mai bun acum, dar tinerii nu-i acceptă provocarea. Cică nu vor să-l bată, dar eu nu cred. — Chicoti. — Gândește-te cum s-ar simți dacă i-ar bate moșulică.

Silk făcu semn din cap a înțelegere, dornic să afle ce-o fi însemnând „cafteală". Se așeză pe a doua treaptă și-și scoase bandajul de la Crane; era rece. În lumina slabă din hol, i se păru că simte cristale de gheață în inveliș. Îl lovi de podea.

— Știi ce-i asta?

Auk se aplecă să vadă mai bine.

— Nu. Ce-ai acolo?

— Un bandaj cu adevărat miraculos pentru glezna mea. — Îl trânti de podea încă o dată. — Se răsucește singur în jurul osului rupt, ca un șarpe. Mi l-a împrumutat doctorul Crane. Trebuie să-l lovești până devine fierbinte.

— Mi-l arăți puțin? Văd mai bine din picioare.

Silk îi dădu bandajul.

— Am auzit de ele și am văzut unul mai demult, dar n-am pus mâna pe el. Mi-au cerut treizeci de carduri pe unul. — Auk îl trânti de perete.

---

*xiphos: sabie (lb. greacă)

Când se lăsă pe vine să-l ajute pe Silk să-l pună la loc, îl simți fierbinte, gata să iasă fum din el.

Scara era abruptă și îngustă, ca și casa. Peste tot se vedeau covoare atât de jerpelite, că-ți puteai rupe picioarele prin găurile din ele. Cu ajutorul bărbătesc al lui Auk și mânat de curiozitate, cu bărbia scoasă și proptindu-se pe cât posibil de baștonul cu cap de leoaică al lui Blood, Silk urcă scara aproape la fel de repede ca și când ar fi avut ambele picioare sănătoase.

Ușa din capul scării se deschise. Intrară într-o cameră goală, care ocupa tot etajul al doilea. Podeaua era acoperită cu rogojini rupte, din pânză pentru vele; pe pereți atârnau săbii, multe de forme necunoscute sau neobservate de Silk până atunci, și florete din trestie lungi, cu plăsele împletite.

— Ești șchiop! — strigă Xiphias. — De-abia mergi. — Avansă către ei, atacând și parând cu floreta.

— Sunt lovit la gleznă, — îi spuse Silk. — Mă fac bine în câteva săptămâni.

Xiphias puse floreta în mâna augurului.

— Dar trebuie să începi acum! Chiar în seara asta! Știi cum s-o ții? Ești stângaci? Foarte bine. O să te învăț să lupți și cu dreapta, dar la urmă. Ține baștonul cu dreapta, bine? Poți para, dar nu ataci și nu tai. Ai înțeles? Pot să iau și eu un baston? Ești de acord că-i cinstit așa? N-ai obiecții? Unde... Acolo! Dintr-o săritură uimitoare ajunse la peretele cel mai apropiat, de pe care smulse două florete și un baston galben subțire ca o baghetă. Ca floretele, era din bambus lăcuit.

— Nu mă pot lupta cu dumneavoastră, domnule, cu glezna asta, — interveni Silk, — iar Capitoliul ne interzice asemenea activități. Nu că aș fi un adversar pe măsura dumneavoastră, nici pe departe. În plus, nu am bani să plătesc lecțiile.

— Aha! Ești prieten cu Auk? Cuvântul tău pentru al lui? Nu vrei să fie omorât, nu?

Auk scutură din cap.

— E prietenul meu, așa cum eu sunt prietenul lui. — Rostind aceste cuvinte, Auk își dădu seama de adevărul lor. — Iar pentru că-i sunt prieten, — adăugă el, — nu-l las să plătească.

Xiphias coborî vocea până la șoaptă:

— Spui că roba și piciorul beteag nu-ți dau voie să lupți. Dar ce faci

dacă ești atacat? Trebuie să lupți. N-ai de-ales... Și, pentru că Auk e prietenul tău, o să lupte și el, nu? Pentru tine? Spui că nu vrei să plătească. Nu crezi că și el vrea același lucru?

Îi aruncă o floretă lui Auk.

— Nu ești plin de bani, Auk, așa-i? Hoț priceput, dar om sărac, nu așa se spune despre tine? Nu vreți... Nu vreți să economisiți amândoi banii lui Auk? Ba da. Știu că vreți!

Auk își desfăcu sabia și o propti de perete.

— Dacă-l batem, nu-mi ia bani.

— Așa-i! — Xiphias făcu un salt. — Patera, aștepți o clipă, să-mi dau jos pantalonii?

Îi lăsă să alunece în timp de vorbea. Avea un picior din oțel negru, lucios, subțire ca un fus. Când îl atinse, căzu și el, și rămase într-un picior noduros, cu vene albaștre. Ce zici de secretul meu? De cinci am avut nevoie! Țopăi în direcția lor, clătinându-se, cu floreta și baștonul galben în mână. Cinci am luat!

Cu mare întârziere, Silk pară o lovitură amplă la cap.

— Prea multe părți? Nici măcar nu sunt deștule! Încă o lovitură. Nu te-apleca!

Auk îl atacă pe bătrân. Acesta execută o mișcare de apărare mult prea rapidă pentru ochi; pocnetul floretei în capul lui Auk răsună mai tare decât împușcătura din Taverna Cocoșului. Căzu întins pe rogojină.

— Acum, Patera! În gardă.

În intervalul unei rugăciuni scurte, care lui i se păru că ține jumătate din noapte, augurul nici nu făcu altceva. Pară lovitură după lovitură, din față, din spate, la cap, la gât, la brațe, la umeri, la talie. Nu avea timp de gândire, nu putea decât să se apere. În ciuda nepriceperii lui, începu să discearnă un anumit tipar, un ritm în care îl ataca bătrânul. Deși îl încurca glezna, se mișca și să răsucea mai repede decât bătrânul cu un singur picior.

— Bine! Bine! După mine! Bine!

Xiphias era acum în defensivă, parând loviturile ucigătoare lansate de Silk la capul și umerii lui.

— Folosește vârful! Fii atent la mine!

Bătrânul se lansă într-un atac, cu baștonul subțire pe post de picior, cu capătul floretei între picioarele lui Silk, apoi sub brațul stâng al acestuia.

Silk ataca și el disperat. Xiphias pară și-i împinse vârful floretei. Silk îl atacă la cap și se lansă când acesta dădu înapoi.

— Unde-ai învățat asta, băiete?

Auk era din nou în picioare, rânjind și frecându-se la cap. Simțindu-se trădat, Silk ataca și para, lovea și iar para. Nu avea timp de vorbă, de gândire, de nimic, decât de luptă. Renunțase la bastonul cu cap de leoaică, dar nu conta. Nu mai simțea decât vag durerea din gleznă, parcă nici nu era a lui, ci a unei persoane total străine.

— Bine! A, foarte frumos!

Pac, pac, pac. Floretele loveau în ritmul tobei lui Sphigx care chema oamenii la război, al crotalelor care conduceau dansul, un dans în care fiecare pas trebuia făcut cu cea mai mare rapiditate.

— Îl iau, Auk! Îl învăț! E-al meu!

Sărind, gata să cadă, proptindu-se în bastonul subțire, bătrânul întâmpina atacurile lui Silk cu mare ușurință. Ochii îi luceau de bucurie, ca ai unui nebun.

Silk lovea și el parcă cu mintea dusă. Floreta lui de bambus devie cu o mișcare amplă, iar bastonul adversarului căzu o singură dată, paralizându-i încheietura. Scăpă floreta pe jos. Vârful armei lui Xiphias îi împunse sternul.

— Ești mort, Patera!

Silk se holbă el, își frecă încheietura și scuipă la picioarele bătrânului.

— Ai trișat. Ai spus că n-am voie să lovesc cu bastonul, dar tu m-ai lovit cu al tău.

— Da! Te-am lovit! Bătrânul aruncă bastonul în aer și-l pară când căzu. Dar crezi că nu-mi pare rău? Că nu mi se frânge inima? Că nu sunt copleșit de remușcări? O, ba da, ba da! Unde vrei să fii îngropat?

Auk rosti cu glas încet:

— Nu există reguli, Patera, nu când lupți. Unul moare, celălalt trăiește. Asta-i singura regulă.

Silk vru să spună ceva, dar se răzgândi. Înghiți în sec și rosti:

— Înțeleg. Dacă aș fi cumpănit mai mult la un lucru care mi s-a întâmplat în această după-amiază, aș fi înțeles mai repede. Aveți dreptate, domnule, fără îndoială. Amândoi aveți dreptate.

— Unde-ai învățat? — îl întrebă Xiphias. — Cine-i maestrul tău?

— Nimeni, — îi răspunse Silk cu sinceritate. — Uneori ne băteam cu șipci când eram copii. Dar n-am mai pus mâna pe o floretă până azi.

Xiphias ridică din sprâncenele stufoase.

— Așa zici, deci? Sau tot mai ești supărat că te-am păcălit? — Țopăi până la baștonul lui Blood, îl ridică brusc (gata să cadă și el) și i-l aruncă lui Silk. — Vrei să mă lovești și tu? Să mă pedepsești pentru c-am încercat să te salvez? Fii cât poți de rău!

— Sigur că nu. Mai degrabă ți-aș mulțumi, Xiphias. — Silk frecă crusta vânătă pe care i-o lăsase Musk pe coaste. — A fost cu adevărat o lecție. Când pot să vin pentru următoarea?

În timp ce bătrânul se gândea, Auk rosti:

— O să fie o legătură folositoare pentru tine, Patera. E un maestru al armelor, nu doar al floretei. Ei i-a vândut băiatului gloanțele pentru tine, știi?

— Dimineața, după-masa sau seara? — întrebă Xiphias. — Seara îți convine? Bun! Să zicem atunci de Ziua lui Hierax?

Silk acceptă cu o înclinare a capului.

— De Ziua lui Hierax, după lăsarea întunericului, maestre Xiphias.

Auk îi aduse bătrânului proteza și-l ajută să-și mențină echilibrul când acesta și-o fixă la loc.

— Vezi că mi-am câștigat dreptul să fac ce-am făcut? — întrebă Xiphias, bătând cu floreta în piciorul artificial. — Că și eu am fost odată păcălit? Că am plătit prețul când eram la fel de tânăr și puternic cum ești tu astăzi?

Afară, pe strada fierbinte și liniștită, Auk vorbi:

— O să-ți găsim imediat o lectică, Patera. Plătesc eu, dar apoi trebuie să plec.

— Dacă am fost în stare să mă bat cu bătrânul acela minunat în nebunia lui cu glezna asta, atunci pot să merg pe jos până acasă. Poți să pleci acum. Pas să coboare pacea asupra ta. Nu încerc să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în seara asta. N-aș putea, nici dac-aș vorbi întruna până dimineață. Dar mă voi revanșa îndată ce am ocazia.

Auk zâmbi și-l bătu prietenește pe spate.

— Nu-i nici o grabă, Patera.

— Merg în josul străzii — Strada Corzilor, nu? Eu stau pe-a Soarelui.

Câţiva paşi spre răsărit şi am ajuns la manteion. Ai şi tu treburile tale, sunt sigur. Aşadar, îţi urez noapte bună.

Se forţă să meargă normal până când nu-l mai zări Auk, apoi şchiopătă, proptindu-se de baştonul lui Blood. Lupta cu maestrul Xiphias scosese transpiraţia din el; din fericire, vântul nu bătea prea tare.

Toamna se apropia de sfârşit. Oare numai ieri plouase ultima dată? Silk se asigură că aşa fusese. Iarna bătea la uşă, dar numai rafala aceea o dovedea. Roadele erau strânse — puţine, spuneau mai toţi ţăranii, nu valorau nici cât munca de recoltare. Vara secetoasă ţinea tot mai mult în fiecare an, iar anul acesta căldura fusese insuportabilă. Şi încă era, de fapt.

Iată Strada Soarelui. Lată cum era, aproape că ratase colţul. Înmormântarea de mâine... Ultimul ritual al lui Orpine, probabil şi cel dintâi. Îşi aminti ce auzise de la Auk despre ea şi ar fi vrut s-o fi cunoscut şi el, aşa cum o cunoscuse Hyacinth. Oare Maytera reuşise să primească bani pe cecul de la Orchid? Va trebui să afle. Poate i-a lăsat un bilet. Nu va trebui să-i spună să mă ture manteionul. Se mai găseşte rută ieftin la piaţă? Nu, se mai găseşte rută la piaţă? Aproape sigur că da. Şi...

Iată prezbiteriul şi manteionul în spatele lui; dar blocase uşa de pe Strada Soarelui.

Traversă ţopăind Strada Soarelui şi merse la poarta grădinii, o descuie şi intră, apoi o încuie cu grijă. În timp ce mergea pe cărarea îngustă spre prezbiteriu, unde nu dormea, nu mânca şi nu locuia nimeni în afara lui, auzi voci strecurându-se în grădină prin fereastra deschisă. Una era aspră şi aproape de ţipăt, dar se reduse la un bolborosit. Cealaltă, vorbind de Pas, Echidna, Hierax, Molpe şi toţi ceilalţi zei, suna ciudat de cunoscut.

Se opri o clipă să asculte, aşezându-se pe cea de-a doua treaptă tocită. Era ... Da, sigur, era a lui.

— *... care face roadele să răsară din pământ, spuse ea. Voi, puştilor, aţi văzut asta cu toţii şi vă gândiţi ce minunat ar fi fost să nu fi văzut nimic.*

Era discursul lui din manteion de Ziua lui Molpe, mai degrabă o parodie a lui. Dar poate că aşa vorbise el atunci cu adevărat, prostteşte. Fără îndoială că aşa suna şi acum.

— *Altfel, când vedem copacii dansând în bătaia vântului, trebuie să ne gândim la ea. Şi nu numai la ea, ci şi la mama ci, căci n-am fi avut-o nici pe ea, nici copacii, nici dansul lor în vânt fără mama ci.*

Cu siguranță roștise aceste vorbe. Cuvânt cu cuvânt, bolboroseala asta fusese discursul lui. Intrusul nu numai că-i vorbise, dar îl și împărțise în două persoane: Patera Silk, care locuia aici și vorbea acum în sellaria plină de igrasie, și el, Silk, hoțul ratat, Silk, dușmanul și unealta lui Blood, Silk, prietenul lui Auk, care purta la șold o sabie primită ca împrumut de la o prostituată și pistolul ei ridicol în buzunar.

Silk, cel nerăbdător s-o vadă încă o dată.

— *Silk bun!* răsună vocea aspră.

Poate. Dar despre care din cei doi Silk vorbea? Cel de aici, care scosese sabia lui Hyacinth fără să-și dea seama? Care se temea de Musk și-l ura și dorea din tot sufletul să-l omoare?

De cine se temea? Celălalt Silk n-ar fi făcut rău nici unui șoarece, amânase întruna să aducă șarpele de care avea nevoie, închipuindu-și suferința șobolanilor. Cu toate acestea, ar fi groaznic să dea ochii cu Silk cel care fusese el înainte, ar fi groaznic să-l întâlnească acum, în vocea și amintirea lui. Oare chiar devenise altă persoană?

Rupse învelișul de hârtie și deschise pachetul de la Auk, scăpând câteva gloanțe pe jos. Vârî mai multe pe culata pistolului. Alunecară ca apa; apăsă butonul de încărcare și blocă culata. Acum putea trage la nevoie.

Sau poate că nu.

Patera Silk și Silk cel de partea întunecată. Descoperi că el, cel din urmă, îl disprețuia pe cel dintâi, dar îl și invidia.

Vocea lui răsuna din prezbiteriu:

— *În numele tuturor zeilor nemuritori, care ne dau tot ceea ce avem.*

Ciudate daruri trimiteau zeii câteodată. Își salvase manteionul, cel puțin amânase distrugerea lui; acum, auzind vocea augurului, știu că nu meritase niciodată cu adevărat să fie salvat, deși el pentru asta fusese trimis. Se ridică strâmbându-se, puse sabia la loc în cingătoare, aruncă pistolul în buzunar împreună cu restul de gloanțe și-și curăță roba de praf.

Totul se schimbase pentru că el însuși se schimbase. Când se întâmplase oare? Când se urcase pe zidul lui Blood? Când intrase în manteion după topor? Demult de tot, când forțase fereastra cu ceilalți copii? Sau îl vrăjise Mucor acolo, în camera ei murdară și lipsită de lumină? Dacă cineva știa să facă vrăji, aceea era Mucor; Mucor era un diavol, în măsura în care existau diavoli. Ea să fie cea care a supt sângele bietei Teasel?

— Mucor, — șopti Silk, — ești aici? Mă mai urmărești? — O clipă, i se păru că-i răspunde o șoaptă, când vântul nopții împrăștie frunzele de smochin uscate.

Bâlbâită, vocea lui se auzi din nou:

— *Să vedem ce scriu Scrierile Silk. Hidoasele himere ale lui Hierax cel Hâd.*

— *Aici topor,* — repetă vocea răgușită, parcă ironizându-l că găsise toporul, și atunci o recunoscu.

Nu, nu fusese Mucor, nici hotărârea lui de a lua toporul, nici altceva asemănător. Toți zeii erau buni, dar oare Intrusul cel de necuprins cu mintea nu era bun într-un fel rău? Cum e sau cum ar putea fi Auk? Dintr-odată, Silk își aminti de spirala din afara spiralei, spirala nemărginită a Intrusului de la picioarele lui. Atât de întunecată.

Dar luminată de grăunțe de praf.

Cu mâna pe pistolul din buzunar, deschise ușa prezbiteriului și păși înăuntru.

Anexe

Numele zilelor

Ziua Scyllei
Ziua Molpei
Ziua lui Tartaros
Ziua lui Hierax
Ziua Thelxiepeiei
Ziua Phaeai
Ziua lui Sphygx

Numele zeilor Spiralei care apar în acest volum

Pas tatăl zeilor; zeul mecanismelor

Echidna soția lui Pas; zeița fertilității

Scylla prima fată a lui Pas și a Echidnei; zeița apei

Molpe a doua fată a lui Pas și a Echidnei; zeița vânturilor și a artelor

Tartaros primul băiat al lui Pas și al Echidnei; zeul nopții, al hoților și criminalilor

Hierax al doilea băiat al lui Pas și al Echidnei; zeul morții

Thelxiepeia a treia fată a lui Pas și a Echidnei; zeița învățăturii, a magiei

Phaea a patra fată a lui Pas și a Echidnei; zeița vindecării și a hranei

Sphygx a cincea fată a lui Pas și a Echidnei; zeița războiului

Kypris zeița dragostei și a frumuseții

DE PARTEA ÎNTUNECATĂ A SOARELUI LUNG

COLECTIA THELΞIEPEIA

„Își simți gura uscată și genunchii gata să-i cedeze; fu nevoit să se oprească de două ori ca să se propteasca de perete cu mâinile tremurânde. Își repetă că se află în vila lui Blood și că nu fusese atât de greu să pătrundă în ea precum crezuse. Sarcina următoare era mai dificilă: trebuia să-l localizeze pe Blood fără să fie descoperit și să vorbească cu el un timp într-un loc în care să nu fie întrerupți. Dar acum recunoscu că acest lucru s-ar putea dovedi imposibil.

Încă un colț.

Structura verticală era cu siguranță cadrul unei uși; dreptunghiul palid al geamului pe care-l deschisese era în partea opusă a camerei. Pipăi cu mâna după zăvor. Îl găsi și-l împinse în jos; se mișcă ușor, cu un păcănit slab, dar ușa nu se deschise.

— Ai fost rău?

Ridică brusc toporul, gata să lovească mortal pe oricine l-ar fi atacat pe întuneric, să omoare, își spuse în clipa următoare, ființa nevinovată care dormea în camera în care el pătrunse cu forța.

— Ai fost?

Întrebarea răsună parcă de nicăieri. Nu-și dădu seama dacă venea de foarte aproape de el sau se furișase prin geamul deschis."

Citesc opera lui Gene Wolfe de aproape treizeci de ani, dar vă invidiez. Sunteți pe cale să citiți o carte minunată pentru prima dată.

— Michael Andre-Driussi

Editura Alexandria

ISBN 978-973-88257-2-7

9 789738 825727